

Cititoarele sunt
dependente
de cărțile ei!"
New York Times

CURAJUL DE A IUBI

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Curajul de a iubi

Skin Deep

Nora Roberts

Copyright © 1988 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Curajul de a iubi

Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

Curajul de a iubi / Nora Roberts

trad.: Irina Stoica - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4833-4

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

NORA ROBERTS
Curajul de a iubi

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

prolog

– Nu știu ce ne vom face cu fata asta.

– Haide, Molly! Privindu-se în oglindă, Frank O’Hurley își mai puse un strop de pudră pe bărbie, ca să se asigure că fața nu avea să îi strălucească pe scenă. Îți faci prea multe griji.

– Griji? Întorcându-se să își încheie fermoarul de la spate al rochiei, Molly rămase în ușa cabinei, ca să poată privi pe coridorul din culise. Frank, avem patru copii, și îl iubesc pe fiecare dintre ei. Dar numele lui Chantel este sinonim cu probleme.

– Ești prea aspră cu fata.

– Pentru că tu nu ești destul de aspru.

Frank chicoti, apoi se întoarse și își luă în brațe soția. Mai mult de douăzeci de ani de căsnicie nu îi diminuaseră cu nimic sentimentele față de ea. Încă era Molly a lui, frumoasă și strălucitoare, în ciuda faptului că era mama fiului lui în vârstă de douăzeci de ani și a celor trei fiice ale sale, adolescente.

– Molly, iubito, Chantel este o tânără minunată.

– Iar ea știe lucrul acesta.

Molly aruncă o privire peste umărul lui Frank către ușa din culise, dorindu-și ca aceasta să se deschidă. Unde era fata aia? Mai aveau un sfert de oră până să urce pe scenă, iar Chantel încă nu își făcuse apariția.

Când dăduse naștere celor trei fiice ale sale, la câteva minute una de alta, nu știuse că cea dintâi avea să îi dea mai multe bătăi de cap decât celelalte două la un loc.

- Înfățișarea ei o va băga în bucluc, mormăi Molly. Când o fată arată ca Chantel, este obligatoriu ca băieții să îi dea târcoale.

- Știe cum să se poarte cu băieții.

- Poate că și asta mă îngrijorează. Se descurcă prea bine. Cum se putea aștepta ca un bărbat atât de simplu și de bun la inimă ca Frank al ei să înțeleagă complexitățile femeilor? Apelă, în schimb, la o scuză veche: Are doar șaisprezece ani, Frank.

- Și câți ani aveai tu când noi doi...?

- Aia este altceva, zise Molly, dar fu obligată să râdă observând zâmbetul larg pe care i-l aruncă Frank. Ei bine, a fost. Îi îndreptă acestuia cravata, apoi îi scutură pudra de pe revere în timp ce rosti: S-ar putea să nu aibă norocul de a întâlni un bărbat ca tine.

Cuprinzându-i coatele în mâini, el o ținu nemișcată.

- Adică, ce fel de bărbat?

Cu mâinile pe umerii lui, ea îi privi chipul. Era îngust și deja ridat, dar ochii erau ai băiatului cu vorbe dulci de care se îndrăgostise până peste cap. Deși acesta nu venise niciodată cu luna aceea pe o tavă de argint, așa cum îi promisesese cândva, erau parteneri în toate înțelesurile cuvântului. La bine și la rău, la bucurii și greutăți. Fuseseră multe greutăți. Își petrecuse mai mult de jumătate din viață cu bărbatul acela, se gândi Molly, și el încă o putea vrăji.

- Unul drag, îi spuse ea și își puse buzele peste ale lui.

Auzind închizându-se ușa din spate, Molly se retrase.

- Acum, să nu sari la ea, Molly, începu Frank, prinzând brațul soției sale. Știi că asta ar face-o doar să se retragă, și, oricum, acum e aici.

Mormăind, Molly se retrase, în timp ce Chantel mergea dansând pe coridor. Purta un pulover roșu aprins și pantaloni negri strâmți, care îi puneau în evidență formele tinere, în floare. Aerul aspru al toamnei îi adusesese

culoare în obraji, subliniindu-i osatura elegantă. Ochii îi erau de un albastru adânc și trădau o expresie vioaie și mulțumită de sine.

– Chantel.

Cu înclinația ei naturală către dramă și sincronizare, Chantel se opri în fața cabinei pe care o împărțea cu surorile ei.

– Mamă. Colțurile gurii i se ridicară și zâmbetul i se lărgi când îl văzu pe tatăl său făcându-i cu ochiul peste umărul lui Molly. Știa că se putea baza întotdeauna pe tăicuțul ei. Știu că am întârziat un pic, dar voi fi gata la timp. M-am distrat de minune. Entuziasmul adăugă scânteii frumuseții sale. Michael mi-a permis să îi conduc mașina.

– Aia grozavă, roșie...? începu Frank.

Apoi tuși în pumn când Molly îl făcu una cu pământul cu o singură privire.

– Chantel, nu ai permis decât de câteva săptămâni.

Cât de mult îi dis plăcea să facă morală, se gândi Molly în timp ce se întărea pentru asta. Știa ce însemna să ai șaisprezece ani și, tocmai de asta, știa că nu exista nici o modalitate de a ocoli ceea ce trebuia să facă.

– Eu și tatăl tău nu credem că ești gata să conduci fără ca unul din noi să fie cu tine. Și, oricum, continuă ea, înainte ca Chantel să apuce să protesteze, nu este un lucru inteligent să te așezi la volanul mașinii altcuiva.

– Eram pe drumuri lăaturalnice. Chantel înaintă și își sărută mama pe ambii obraji. Nu îți mai face atâtea griji. Trebuie să mă distrez puțin, altfel mă voi usca, pur și simplu.

Molly recunoscuse foarte bine șiretlicul și rămase fermă pe poziție.

– Chantel, ești prea tânără ca să pleci cu mașina unui băiat.

- Michael nu este un băiat. Are douăzeci și unu de ani.

- Asta nu face decât să îmi demonstreze ideea.

- Este un ticălos, declară calm Trace, intrând pe coridor. Nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană când Chantel se întoarse către el, cu ochii fulgerând. Și, dacă aflu că te-a atins, îi smulg capul.

- Nu e treaba ta, îi spuse Chantel.

Una era să fie muștrată de mama ei și cu totul altceva să asculte prelegeri din partea fratelui ei.

- Am șaisprezece ani, nu șase, și m-am săturat să fiu dădăcită.

- Păcat!

Îi luă bărbia în mână, ținând-o locului când ea încercă să se smulgă. El avea o versiune mai aspră, mai masculină a frumuseții lui Chantel. Privindu-i, Frank simți cum crește mândria în el, până când avu impresia că era gata să explodeze. Ei erau înflăcărații familiei, semănând mai mult cu mama lor decât cu el. Îi iubea din toată inima.

- Gata acum, gata, interveni, făcând pe împăciitorul. Vom discuta mai târziu despre treaba asta. În clipa asta, Chantel trebuie să se schimbe. Zece minute, prințeso, murmură. Nu mai pierde timpul. Haide, Molly, să mergem să încălzim mulțimea.

Molly îi aruncă lui Chantel o privire tăcută, care o avertiză pe aceasta că nu încheiaseră discuția, apoi se înmuie și atinse obrazul fiicei sale.

- Avem dreptul de a ne face griji pentru tine, să știi.

- Poate. Bărbia lui Chantel era tot ridicată-n vânt. Dar nu este nevoie să o faceți. Pot să am grijă de mine.

- Mă tem că poți.

Oftând ușor, păși alături de soțul său către mica scenă pe care aveau să își câștige existența pentru restul săptămânii.

Departe de a fi fost domolită, Chantel puse mâna pe clanța ușii din spatele ei, înainte de a se întoarce cu fața către fratele ei.

- Eu sunt cea care decide cine mă atinge, Trace. Să ții minte asta!

- Asigură-te doar că prietenul tău cu mașină de lux se poartă cum trebuie. Asta dacă nu cumva ți-ar plăcea să îi rup ambele brațe.

- Ah, du-te naibii!

- Probabil că mă voi duce, zise el calm. Apoi o trase de păr. Îți voi ține un loc, surioară.

Pentru că îi venea să râdă, Chantel deschise brusc ușa, apoi i-o închise în nas. Maddy îi aruncă o privire în timp ce închidea nasturii de la spate ai costumului lui Abby.

- Așa carevasăzică, ai decis să îți faci apariția.

- Nu începe.

Mișcându-se iute, Chantel trase de pe o bară de fier, care se întindea pe toată lățimea încăperii, o rochie care se asorta cu cea a surorii sale.

- Nu aș îndrăzni una ca asta. Totuși, a părut interesantă discuția pe care am auzit-o venind de pe coridor.

- Mi-aș dori să înceteze să se agite atâta pentru mine.

Chantel aruncă rochia pe jos, apoi își scoase pulloverul. Dedesubt, pielea îi era palidă și fină, iar curbele - deja moi și feminine.

- Ia-o astfel, zise Maddy, terminând de încheiat nasturii lui Abby. Sunt atât de ocupați să se agite din cauza ta, încât foarte rar se iau de mine și de Abby.

- Îmi sunteți datoare.

Chantel își dezbracă pantalonii cu mișcări iuți și rămase în sutien și chiloți.

- Mama chiar și-a făcut griji! exclamă Abby.

Din moment ce machiajul și părul ei erau gata, aceasta aranjă tuburile și borcănelele care aveau să pregătească fața lui Chantel pentru scenă.

Simțind un junghi micuț de vină, Chantel se prăbuși în fața oglinzii pe care cele trei o împărțeau.

- Nu trebuia. Eram bine. M-am distrat.

- Chiar te-a lăsat să îi conduci mașina?

Interesată, Maddy luă o perie ca să aranjeze părul lui Chantel.

- Da. Am simțit... nu știu, am simțit ca și cum ar fi fost important. Aruncă o privire de jur împrejurul încăperii înghesuite, fără ferestre, cu podeaua de beton și pereții scorojiți. Nu voi sta întotdeauna într-o hrubă ca asta, să știi.

- Acum, semeni cu tata.

Cu un zâmbet, Abby îi dădu un burețel pentru machiaj.

- Ei bine, chiar nu voi sta. Cu ani întregi de experiență în spate, Chantel își puse pe chip machiajul cu mișcări iuți. Într-o zi, voi avea o cabină de trei ori mai mare decât aceasta. Albă toată, cu un covor atât de gros, încât te vei afunda până la glezne.

- Eu aș prefera totul în culori, zise Maddy, visând ea însăși pentru o clipă. Multe, foarte multe culori.

- Alb, repetă ferm Chantel. Apoi se ridică pentru a-și pune rochia. Și va avea o stea pe ușă. Voi merge într-o limuzină și voi avea o mașină sport care va face ca mașina lui Michael să arate ca o jucărie. Ochii i se întunecară când trase pe ea rochia care fusese reparată de prea multe ori ca să mai țină socoteala. Și o casă cu hectare întregi de grădină și cu o piscină mare.

Pentru că visurile făceau parte din moștenirea lor, Abby detalie în timp ce îi încheia nasturii lui Chantel:

- Când vei intra într-un restaurant, șeful de sală te va recunoaște și îți va da cea mai bună masă și o sticlă de șampanie din partea casei.

- Vei fi binevoitoare cu fotografiile, continuă Maddy, dându-i lui Chantel cerceii. Și nu vei refuza niciodată un autograf.

- Normal. Distrându-se, Chantel își puse la urechi nestematele de sticlă, gândindu-se la diamante. Vor fi două apartamente enorme în casă, pentru fiecare din surorile mele. Vom sta treze noaptea și vom mânca caviar.

- Mai bine pizza, comentă Maddy, odihnindu-și un cot pe umărul surorii sale.

- Pizza și caviar, interveni Abby, apoi se așeză de partea cealaltă.

Râzând, Chantel își strecură brațele în jurul taliei lor surorilor ei. Acum, erau un tot, la fel cum fuseseră în pântece.

- Vom ajunge departe. Vom fi cineva.

- Suntem deja. Abby își înclină capul ca să o privească pe Chantel. Tripletele O'Hurley.

Chantel privi la reflexia pe care oglinda o arunca înapoi.

- Și nimeni nu va uita asta vreodată.

capitolul 1

Casa era mare, rece și albă. La primele ore ale dimineții, prin ușile terasei, pe care Chantel le lăsase deschise, pătrundea o adiere care aducea cu ea miresmele grădinii. Pe pajiște, ascuns de casa principală de copaci, se afla un chioșc vopsit în alb, cu glicină cățărându-se pe spaliere. Uneori, când vântul bătea din direcția aia, Chantel putea simți de la fereastra dormitorului ei parfumul.

Pe partea estică a pajiștii era o fântână de marmură, lucrată minuțios. Acum, era oprită. Rareori îi dădea drumul atunci când era singură. Lângă fântână, se afla piscina, din piatră, octogonală, înconjurată de o curte largă și mărginită de o altă casă albă, mai mică. În spațele unui pâlț de copaci se afla un teren de tenis, dar trecuseră săptămâni bune de când nu mai avusese timp ori chef să pună mâna pe o rachetă de tenis.

Un zid de piatră înconjura moșia, de două ori mai înalt decât un om, și îi dădea, alternativ, senzația de securitate ori sentimentul că era împresurată. Totuși, în interiorul casei cu tavanele înalte și pereții albi reci, uita adesea de gard și de sistemul de securitate, precum și de poarta electronică; era prețul pe care îl plătea pentru faima pe care o dorise întotdeauna.

Locuințele servitorilor erau în aripa de vest, la primul etaj. Acum, nu se agita nimeni pe acolo. Încă nu veniseră zorile, iar ea era singură. Erau momente când Chantel prefera asta.

Îngrămădindu-și părul sub o șapcă, nu se sinchisi să verifice rezultatul în oglinda înaltă de un metru aflată

în garderoba ei. Cămașa lungă și pantofii cu toc jos fusese aalese pentru confort, nu pentru eleganță. Chipul care sfâșiasse inimile bărbaților și stârnise invidia femeilor rămase neatins de cosmetice. Chantel îl protejă trăgând în jos cozorocul și punându-și ochelari de soare enormi. Chiar când își luă geanta care conținea tot ce crezuse ea că avea să îi fie de folos pe parcursul zilei, se auzi sunând interfonul de lângă ușă.

Se uită la ceas. Ora cinci și patruzeci și cinci de minute. Apoi apăsă butonul interfonului.

– Exact la timp.

– Bună dimineața, domnișoară O’Hurley.

– Bună dimineața, Robert. Cobor imediat.

După ce apăsă butonul care deschidea poarta principală, Chantel începu să coboare scara largă care ducea la parter. Balustrada din lemn de mahon se simțea ca satinul sub degetele ei atunci când își trecu mâna peste ea. Deasupra capului atârna un candelabru, cu prisme liniștite în lumina slabă. Podeaua de marmură strălucea ca sticla. Casa era o vitrină potrivită pentru vedeta care se străduise să devină. Chantel încă nu lua nimic din toate acestea de-a gata. Era un vis care se născuse din alte visuri și care apoi se transformase în altele, și fusese nevoie de timp și de eforturi, precum și de îndemănare, ca să îl susțină. Dar, pe de altă parte, muncise toată viața ei și se simțea îndreptățită să aibă beneficiile pe care începuse să le obțină.

Chiar când se apropie de ușa de la ieșire, începu să sune telefonul.

La naiba, modificaseră ora la care doreau ca ea să ajungă? Pentru că ea era trează și servitorii nu, Chantel traversă holul către bibliotecă și ridică receptorul.

– Alo.

Luă în mod automat un stilou și se pregăti să noteze.

- Mi-aș dori să te pot vedea chiar în clipa aceasta. Șoapta familiară îi făcu palmele să transpire, iar stiloul îi alunecă din mână și căzu fără zgomot pe sugativa nouă. De ce ți-ai schimbat numărul? Doar nu îți este frică de mine? Nu trebuie să îți fie frică de mine, Chantel. Nu îți voi face rău. Vreau doar să te ating. Doar să te ating. Te îmbraci? Ești...

Cu un strigăt de disperare, Chantel trânti receptorul. Zgomotul respirației sale în casa mare și goală părea să se reverse asupra ei. Începea din nou.

Câteva minute mai târziu, șoferul ei nu observă decât faptul că ea nu îi aruncă zâmbetul lejer și cochet cu care îl întâmpina înainte de a urca în spatele limuzinei. Odată aflată înăuntru, Chantel își lăsă capul pe spate, închise ochii și se strădui să se calmeze. Peste câteva ore trebuia să se afle în fața camerei și să dea tot ce avea mai bun. Aceasta era slujba ei. Aceasta era viața ei. Nu putea permite să interfereze ceva cu asta, nici măcar teama stărnită de o șoaptă la telefon ori de o scrisoare anonimă.

Până când limuzina trecu prin porțile studioului, Chantel își recâștigase calmul. Ar trebui ca acolo să fie în siguranță, nu? Aici, se putea îngropa în munca ei, ce încă o fascina. În interiorul zecilor de clădiri mari și înalte avea loc magia, iar ea făcea parte din aceasta. Chiar și urâtenia era prefăcătorie. Crimă, măcel și pasiune, toate puteau fi false. O lume imaginară, așa o numea sora ei, Maddy, și era destul de adevărat. Dar, se gândi Chantel zâmbind, trebuia să muncești pe brânci ca să faci fantezia să devină realitate.

Ajungea la machiaj la ora șase și jumătate și până la șapte avea părul gata coafat. Se aflau în prima săptămână de filmări, și totul părea proaspăt și nou. Chantel își reciti replicile în timp ce stilista îi aranjă părul în coama curgătoare de un blond-argintiu pe care personajul ei avea să o poarte în ziua aceea.

- Un volum atât de incredibil, murmură stilista, mânuind uscătorul de păr. Cunosce femei care și-ar vinde cele mai bine cotate acțiuni pentru un păr atât de des ca al tău. Iar culoarea! Se aplecă la nivelul ochilor ca să privească în oglindă rezultatul muncii sale. Chiar și mie îmi vine greu să cred că este natural.

- Bunica din partea tatălui meu. Chantel își întoarce un pic capul ca să își studieze profilul din partea stângă. Margo, se presupune că am douăzeci de ani în scena aceasta. Voi reuși să o scot la capăt?

Râzând, roșcata deșirată se dădu în spate.

- Asta este cea mai mică grijă a ta. Este păcat că vor face să plouă peste asta. Îi înfoie pentru ultima oară părul lui Chantel.

- Mie-mi zici! Se ridică după ce șorțul fu îndepărtat. Mulțumesc, Margo. Înainte de a apuca să facă doi pași, asistentul ei fu lângă ea. Chantel îl angajase pentru că era tânăr și înflăcărat și nu avea deloc ambiția de a deveni actor. Ai de gând să lovești din bici, Larry?

Larry Washington se înroși și se bâlbâi, așa cum făcea întotdeauna în primele cinci minute petrecute în preajma lui Chantel. Era scund și solid, abia ieșit de pe băncile facultății, și avea o minte care absorbea detaliile. Cea mai mare ambiție pe care o avea deocamdată era să dețină o mașină Mercedes.

- Vai, știți că nu aș face niciodată așa ceva, domnișoară O'Hurley.

Chantel îl bătu ușurel pe umăr, făcând ca tensiunea acestuia să se ridice până la cer.

- Cineva trebuie să o facă. Larry, aș aprecia dacă ai da de urma asistentului de regie ca să îi spui că sunt în cabina mea. Mă voi ascunde acolo până când vor fi gata de repetiție.

Partenerul ei își făcu apariția cu o țigară și ceea ce Chantel estimează a fi o mahmureală urâtă.

- Ați dori să vă aduc niște cafea, domnișoară O'Hurley?

În timp ce întrebă, Larry începu să se îndepărteze. Oricine avea creier își dăduse seama că cel mai bine era să îl evite pe Sean Carter atunci când acesta venea după o noapte de beție.

- Da, mulțumesc.

Chantel îi salută înclinând capul pe câțiva dintre membrii echipei, care puneau la punct platoul pentru prima scenă, o gară, cu tot cu șine, vagoane de călători și o stație. Acolo avea să își rostească disperatul rămas-bun în fața iubitului ei. Nu putea decât să spera că acesta avea să își țină în frâu durerea de cap până atunci.

Larry ținu pasul cu ea în timp ce traversară decorul, pășind pe sub lumini și ocolind cablurile.

- Voiam să vă reamintesc de interviul din după-amiaza aceasta. Reporterul de la *Star Gaze* trebuie să sosească la douăsprezece și jumătate. Dean, de la publicitate, a spus că vă va însoți, dacă doriți.

- Nu, este în regulă. Pot face față unui reporter. Vezi dacă poți face rost de niște fructe proaspete, sendvișuri și cafea. Nu, mai bine ceai cu gheață. Voi da interviul în cabina mea.

- În regulă, domnișoară O'Hurley. Plin de râvnă, începu să noteze în agenda sa. Mai doriți ceva?

Ea se opri în fața ușii cabinei sale.

- De cât timp lucrezi pentru mine, Larry?

- Ah, de puțin peste trei luni, domnișoară O'Hurley.

- Cred că ai putea începe să îmi spui Chantel.

Zâmbi, apoi închise ușa în fața expresiei lui de plăcere uimită. Cabina fusese redecorată recent pentru confortul său și după gustul ei. Cu scenariul încă în mână, Chantel trecu prin salonaș și intră în mica garderobă din spate. Știind că nu avea mult timp la dispoziție, nu îl irosi. După ce se dezbracă de hainele ei, se schimbă

în blugii și în puloverul pe care avea să le poarte pentru prima scenă.

Juca rolul unei studente la arte, de douăzeci de ani, care se lansa în prima ei aventură amoroasă. Chantel aruncă din nou o privire asupra scenariului. Era bun, solid. Rolul pe care îl primise avea să îi ofere oportunitatea de a exprima o arie largă de sentimente, dându-i posibilitatea de a-și etala talentele creative. Era o provocare, și tot ce avea de făcut era să profite de ea. Și asta avea să facă. Chantel își promise că avea să o facă.

Când citise scenariul pentru *Strangers*, se distribui-se singură în rolul lui Hailey, tânăra artistă trădată de un bărbat și vânată de un altul; o femeie care, în cele din urmă, obține succesul și pierde iubirea. Chantel o înțelegea pe Hailey. Înțelegea trădarea. Și, cugetă privind din nou prin cămăruța elegantă, înțelegea succesul și prețul care trebuia plătit pentru el.

Deși își cunoștea foarte bine replicile, își păstră scenariul când se reîntoarse în salonaș. Cu puțin noroc, avea timp să bea rapid o ceașcă de cafea înainte să înceapă să repete scena. Atunci când lucra la un film, lui Chantel i se părea ușor să trăiască doar cu o cafea, un prânz rapid și ușor și apoi și mai multă cafea. Rolul o hrănea. Până când filmul era gata, rareori avea timp de cumpărături, o baie în piscină ori un masaj la club. Acelea erau recompense pentru o treabă bine făcută.

Vru să se așeze, dar o vază cu trandafiri de un roșu aprins îi atrase atenția. „De la unul dintre șefii studioului“, se gândi ea în timp ce merse să citească felicitarea care îi însoțea. Când o deschise, scenariul îi alunecă din mână și căzu pe podea. „Sunt mereu cu ochii pe tine. Mereu.“

La auzul bătăii în ușă, se dădu brusc înapoi, împiedicându-se de masă. În spatele ei, parfumul trandafirilor se împrăștie, amețitor și dulce. Cu o mână la gât, privi

îndelung la ușă, copleșită de prima frică reală pe care o simțise vreodată.

- Domnișoară O'Hurley... Chantel, sunt Larry. Ți-am adus cafeaua.

Dintr-o suflare și suspinând, ea traversă în fugă încăperea și deschise larg ușa.

- Larry...

- Este neagră, așa cum îți... Ce s-a întâmplat?

- Eu... Eu doar... Se întrerupse. „Control“, se gândi ea cu disperare. „Dacă îți pierzi controlul, pierzi totul.“ Larry, știi ceva despre florile acestea?

Făcu un semn în spate, dar nu se putu uita la ele.

- Trandafirii. A, cineva dintre cei care au adus mâncarea i-a găsit în timp ce pune masa pentru micul dejun. Pentru că aveau numele tău menționat, i-am pus aici, înăuntru. Știu cât de mult îți plac trandafirii.

- Descotorosește-te de ei!

- Dar...

- Te rog. Ieși din cabină. Oameni. Dorea să aibă mulți oameni în jurul ei. Scapă de ei, Larry.

- Desigur. Privi îndelung în spatele ei, în timp ce Chantel se îndrepta către platoul de filmare. Imediat!

Patru aspirine și trei cești de cafea îl readuseseră la viață pe Sean Carter. Era vremea să muncească și nimic nu avea voie să împiedice asta - nici o mahmureală ori câteva vorbe înspăimântătoare tipărite pe o felicitare. Chantel muncise din greu pentru a-și construi o imagine de eleganță și stil. Muncise la fel de mult și pentru a nu căpăta reputația unei actrițe temperamentale. Era gata când era chemată și își știa întotdeauna replicile. Dacă pentru a filma o scenă erau necesare zece ore, atunci zece ore dura. Își reaminti toate acestea în timp ce se apropie de Sean și de regizorul lor.

- Cum se face că arăți întotdeauna ca și cum ai fi ieșit din paginile unei reviste de modă? mormăi Sean,

dar Chantel observă că cei de la machiaj se ocupaseră de cearcănele de sub ochii lui.

Avea pielea bronzată și bărbierită fin. Părul lui des, de culoarea mahonului, era aranjat nonșalant, căzându-i peste frunte. Arăta tânăr, sănătos și chipeș – iubitul ideal pentru o fată visătoare.

Chantel ridică o mână și i-o așează pe obraz.

– Pentru că, dragule, așa este.

– Ce femeie!

Pentru că aspirina îl făcuse să se simtă din nou uman, Sean o apucă pe Chantel și o lăsă pe spate, într-o înclinare dramatică.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Rothschild, zise el, strigându-l pe regizor în timp ce buzele îi pluteau la câțiva centimetri de buzele lui Chantel. Cum ar putea un bărbat în toate mințile să părăsească o femeie ca asta?

– Nu a fost clarificat dacă tu – ori Brad, se corectă Mary Rothschild, referindu-se la rol – sunteți în toate mințile.

– Iar tu ești atât de lipsit de experiență, îi reaminti Chantel lui Sean.

Mulțumit să își amintească asta, Sean o ridică din nou.

– Nu am mai jucat rolul unui tinerel fără experiență de vreo cinci ani. Nu cred că i-am mulțumit încă așa cum se cuvine scenaristului.

– O poți face astăzi, mai târziu, îi spuse Rothschild. Uite-l acolo!

Chantel aruncă o privire către bărbatul înalt și zvelt, care stătea, fumând țigară după țigară, la marginea platoului. Îl întâlnise de câteva ori, la câteva ședințe și în timpul activităților de reproducție. Din câte își amintea, spusese puține lucruri care nu aveau de a face în mod direct cu personajele ori cu cartea lui. Înainte

de a se întoarce către regizor, ea îi trimise un surâs oarecum prietenos.

În timp ce Rothschild descria scena, ea își scoase din minte orice altceva. Tot ce avea să rămână era durerea sufletească și speranța pe care personajul ei le simțea în vreme ce iubitul ei se îndepărta. În mod mecanic, cu gândul la unghiuri și la fluiditate, ea și Sean revăzură scurta, dar tulburătoarea lor scenă de dragoste.

- Cred că ar trebui să îți ating fața în felul acesta.

Chantel ridică mâna și își odihni palma pe obrazul lui, privindu-l rugătoare în ochi.

- Apoi eu te voi apuca de încheietura mâinii.

Sean își înfășură degetele în jurul încheieturii ei, apoi îi întoarse palma și o duse la buzele lui.

- Te voi aștepta și așa mai departe. Chantel sări peste replici în timp ce unul dintre membrii echipei de producție așeză cu zgomot o ușă acolo unde îi era locul. Scoase un mic oftat sfâșietor și își lipi obrazul de al lui. Apoi voi începe să ridic brațele.

- Haide să încercăm asta!

Sean o apucă de umeri, o îmbrățișă preț de o clipă, timp în care se priviră în ochi unul pe celălalt, apoi o sărută scurt de o parte și de cealaltă a gurii.

- Ah, Brad, te rog să nu pleci... Apoi te sărut până îți clănțâne dinții.

Sean zâmbi larg.

- Abia aștept.

- Hai să recapitulăm! Rothschild ridică o mână. Femeile regizor încă erau o excepție. Nu putea permite - nici ei și nici altcuiva - nici o greșală. Vreau foarte mult entuziasm când ajungeți la sărut, le spuse ea amândurora. Continuă să verși lacrimi, Chantel. Amintește-ți: în adâncul inimii tale, știi că nu se mai întoarce.

- Chiar sunt un ticălos, zise Sean.

- La locuri! Figuranții se îngrămădiră la locurile lor. Câțiva cameramani se întrerupseră din planurile lor pentru un joc de pocher. Liniște pe platou! Rothschild se mută și ea, până când avu cel mai bun unghi pentru intrarea lui Chantel. Acțiune!

Chantel țâșni pe platou, privind disperată împrejur, în timp ce grupuri de oameni se învâртеau în jurul ei. Pe chipul ei se vedea totul: disperarea, ultimele sclipiri de speranță, visul care nu era încă pregătit să se stingă. Mulțumită efectelor speciale, o furtună era pe cale să înceapă. Fulgerele luminau, tunetele bubuiau. Apoi îl zări pe Brad. Îl strigă pe nume, făcându-și loc prin mulțime până când fu alături de el.

Repetară scena de trei ori înainte ca Rothschild să fie destul de mulțumită cât să filmeze. Machiajul și coafura lui Chantel fură improspătate. Când fu dat semnalul, era pregătită.

De-a lungul dimineții, perfecționaseră prima parte a scenei: căutarea ei, nerăbdarea și graba mulțimii, întâlnirea ei cu Brad. Dublă după dublă, repetase aceleași mișcări, aceleași cuvinte, uneori camera aflându-se la nu mai mult de un pas distanță.

La cea de-a șasea dublă, Rothschild dădu, în cele din urmă, semnalul pentru ploaie. Din stropitori porni o ploaie mocnită care se revărsă deasupra ei, în timp ce stătea față în față cu Brad. Ochii i se umplură și glasul îi tremură când îl imploră să nu plece. Până la pauza de prânz, continuară să revizuiască, uzi și înfrigurați, ceea ce avea să dureze cinci minute pe ecran.

În cabina ei, Chantel se dezbracă de hainele lui Hai-ley și i le dădu garderobierei ca să le poată usca. Părul avea să îi fie din nou aranjat și iar udat leoarcă înainte să încheie munca pe ziua aceea.

Trandafirii dispăruseră, dar i se păru că încă le putea simți parfumul. Când Larry veni la ușă să îi spună

că sosise reporterul, îl rugă să îi îngăduie cinci minute și apoi să îl trimită înăuntru.

Amânase pentru prea mult timp, își spuse ea, ridicând receptorul telefonului. Lucrul acela nu avea să înceteze și ajunsese în punctul în care nu mai putea continua să îl ignore.

– Agenția Burns.

– Trebuie să vorbesc cu Matt.

– Îmi pare rău, domnul Burns este într-o ședință. Pot să...

– Sunt Chantel O'Hurley. Trebuie să vorbesc numai decît cu Matt.

– Desigur, domnișoară O'Hurley.

Chantel nu își putu abține un ușor zâmbet satisfăcut la cât de iute își schimbase recepționera atitudinea. Căutând un pachet de țigări pe care îl păstra pentru cazuri de urgență, așteptă ca Matt să vină la telefon.

– Chantel, ce s-a întâmplat?

– Trebuie să te văd. Diseară.

– Păi, iubito, sunt cam ocupat. Ce ar fi să o lăsăm pe mâine?

– În seara asta. O parte din panica ei se făcu simțită. Chantel își aprinse țigara și inhală adânc. Este important. Am nevoie de ajutor. Lăsa fumul să iasă lent. Chiar am nevoie de ajutorul tău, Matt.

Pentru că nu auzise niciodată până atunci teamă în glasul ei, el nu o întrebă nimic.

– Voi trece pe la, să zicem... opt?

– Da, da, este bine. Apreciez asta.

– Îmi poți spune despre ce este vorba?

– Nu pot. Nu la telefon, nu acum.

Se calma din nou; simplul fapt că știa că avea să facă un prim pas părea să ajute.

– Cum crezi. Voi fi acolo diseară.

– Mulțumesc.

Închise telefonul chiar când se auzi o bătaie în ușă. Chantel stinse cu grijă țigara, își dădu pe spate părul încă umed și, cu un zâmbet binevoitor, îl invită pe reporter să intre.

- De ce naiba nu mi-ai spus mai demult despre asta?

Matt Burns se plimbă de colo-colo prin spațioasa sufragerie a lui Chantel, cu un sentiment nefamiliar de neputință. În doisprezece ani se cățăraseră de la o poziție de funcționar responsabil de corespondență la cea de asistent și apoi la cea de agent de teatru de top. Nu ajunsese până acolo neștiind ce să facă indiferent de situație. Acum, avea în mâini un cuib de viespi și nu era sigur în ce direcție să îl arunce.

- Fir-ar să fie, Chantel, de cât timp se petrece asta?

- Primul telefon a fost cu vreo șase săptămâni în urmă.

Chantel ședea pe o canapea joasă de culoarea stridiei și se juca cu un pahar de apă minerală. La fel ca lui Matt, nu îi plăcea sentimentul de neputință. Și mai mult îi displăcea să fie nevoită să ceară altcuiva să facă ceva în legătură cu o problemă de-a ei.

- Uite ce este, Matt, primele telefoane, primele scrisori păreau inofensive. Gheața făcu zgomot în paharul ei atunci când îl puse jos și apoi îl ridică din nou. Cum chipul meu apare prin toate revistele și pe toate ecranele, este de așteptat să atrag atenția. Nu toată reclama este bună. M-am gândit că, dacă nu îi dau importanță, va înceta.

- Dar nu a fost așa.

- Nu. Își coborî privirea spre pahar, amintindu-și cuvintele tipărite pe felicitare. „Sunt mereu cu ochii pe tine. Mereu.” Nu, este și mai rău. Ridică din umeri, încercând să se prefacă, față de ea însăși și față de el, că nu era chiar atât de rău pe cât suna. Mi-am schimbat numărul și, pentru o vreme, a funcționat.

- Ar fi trebuit să îmi spui.

- Ești agentul meu, nu mama mea.

- Sunt prietenul tău, îi reaminti el.

- Știu. Întinse o mână. Prietenii adevărate erau rare în lumea pe care o alesese. De aceea te-am sunat pe tine înainte să o iau razna. Nu sunt o femeie isterică.

El râse, apoi dădu drumul mâinii ei pentru a-și turna un alt pahar.

- Oricum numai așa nu.

- Când trandafirii aceia... Ei bine, am știut că trebuia să fac ceva, dar nu am știu ce.

- Să chemi poliția.

- Nici vorbă! Când el dădu să obiecteze, ea ridică un deget. Matt, cred că poți imagina un scenariu la fel de ușor ca mine. Chemăm poliția, apoi află presa. Titlu de prima pagină: „Chantel O’Hurley vânată de un admirator bolnav. Telefoane în șoaptă. Scrisori de dragoste disperate“. Își trecu o mână prin păr. Am putea să râdem de asta și să trecem peste, ba chiar să ne folosim cumva de situație, dar nu ar dura prea mult până când alte ființe instabile ar decide să îmi trimită niște scrisori similare. Ori să se posteze în fața porții. Nu cred că pot face față mai multora în același timp.

- Dacă devine violent?

- Nu crezi că m-am gândit la asta?

Scoase din buzunarul lui una dintre țigările lui franțuzești și așteptă ca el să i-o aprindă.

- Ai nevoie de protecție.

- Poate că da. Făcu o pauză scurtă. Poate că sunt aproape gata să recunosc, dar sunt în toiul filmărilor. Aduci polițiști pe platou, și oamenii nu vor înceta să vorbească.

- De când te preocupă bârfele?

- Nu mă preocupă. Reuși să surâdă. Doar atunci când este vorba despre ceva foarte personal. Ah...

extraordinarele mele aventuri amoroase și stilul de viață plin de plăceri sunt una. Viața mea, așa cum este în realitate, este cu totul altceva. Fără poliție, Matt, cel puțin deocamdată. Am nevoie de o altă soluție.

El luă țigara de la ea și inhală, căzut pe gânduri. Prima apariție pe ecran a lui Chantel fusese negociată de el. Fusese alături de ea în toate, de la reclame la șampon până la filme de lungmetraj, și se întâmpla rar, foarte rar, ca ea să ceară ajutor pentru ceva personal. În toți anii de când o cunoștea, chiar și Matt ajunsese arareori dincolo de imaginea femeii pe care o creaseră împreună.

- Cred că am una. Ai încredere în mine?

- Nu am avut întotdeauna?

- Stai calmă. Voi da un telefon.

Chantel se așează din nou și își închise ochii când Matt părăsi încăperea. Poate că exagera ea. Poate că era prosteste agitată din cauza unui admirator care își duse-se admirația doar câțiva pași prea departe.

„Sunt cu ochii pe tine... sunt cu ochii pe tine...”

Nu. Incapabilă să stea jos, Chantel sări în picioare să se plimbe în sus și în jos prin încăpere. Îi plăcea să fie privită - pe ecran. Putea accepta să fie fotografiată de fiecare dată când intra ori ieșea dintr-un club, de fiecare dată când lua parte la o petrecere ori la o premieră. Dar asta era... înspăimântător, recunosc ea. Ca și cum cineva se afla afară, la fereastră, privind înăuntru. Gândul acesta o făcu să arunce nervoasă o privire peste umăr. Bineînțeles că nu era nimeni acolo. Avea poarta bine păzită, ziduri zdrene. Dar nu putea rămâne tot timpul încuiată în casă.

Se opri lângă oglinda antică de deasupra șemineului de marmură albă. Iată chipul care îi era familiar, chipul pe care criticii îl numiseră devastator, incomparabil, chiar necruțător de frumos. Un accident norocos, se gândea ea uneori, combinația dintre o piele ca perlele,

ochi albaștri nordici și pomeți ascuțiți. Nu făcuse nimic ca să merite chipul, forma lui ovală clasică, gura plină și voluptuoasă ori coama deasă de păr blond ca al unui înger. Fusesse născută cu astea, dar pentru toate celelalte muncise. Și muncise din greu.

Dăduse spectacole încă de când începuse să umble, călătorind fără întrerupere de-a lungul și de-a latul țării cu familia sa, în cluburi și teatre regionale. Își câștigase drepturile după muncă asiduă, cu mult înainte de a ajunge în Hollywood, la nouăsprezece ani, nu cu capul în nori, ci hotărâtă. În anii care urmaseră, câștigase roluri și le pierduse, făcuse reclamă pe stradă la șampon și vânduse kilograme de parfum în reclame nescuzabil de sexy, adesea ridicole. Atunci când prima ei șansă apăruse, era gata, mai mult decât pregătită, să joace rolul devoratoarei de bărbați lipsite de suflet care a apărut pe ecran mai puțin de douăzeci de minute. Furase filmul acela unei perechi de veterane și ajunsese să joace în propriul film. Nu privise înapoi. Acea primă șansă o adusese la statutul de vedetă la care visase întotdeauna. Și, în mod indirect, aproape îi distrusese viața. Totuși, supraviețuise, își reaminti Chantel privindu-și propria reflexie. Nu îngăduise ca tot ce se întâmplase cu atâția ani în urmă să o distrugă. Și refuza să îngăduie ca situația de acum să o facă.

– Vine imediat.

Se întoarse cu spatele la oglindă când Matt intră din nou în încăpere, cu pași mari.

– Poftim?

– Am spus că vine imediat. Dă-mi voie să îți prepar o băutură adevărată.

– Nu, trebuie să fiu pe platou la ora șase jumătate. Cine vine imediat?

- Quinn Doran. S-ar putea ca el să fie răspunsul, și, din moment ce ne cunoaștem de mult timp, am reușit să îl... conving să se gândească la asta.

Chantel își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor ei de satin alb.

- Cine este Quinn Doran?

- Este un fel de investigator particular.

- Un fel?

- Are o companie de pază... corporații, mici afaceri, orice. La un moment dat, a lucrat într-un soi de operațiune sub acoperire. S-ar putea să fi fost pentru guvernul nostru, dar nu aș băga mâna în foc.

- Sună fascinant, dar nu cred că vreau un spion, Matt. Un luptător de o sută cincizeci de kilograme ar fi preferabil.

- Și băcător la ochi, îi reaminti el. Ai putea angaja tu însăși câțiva băcăuși pe post de gardă de corp, iubito, dar tu ai nevoie de minte - și de discreție. Adică, de Quinn. Își termină băutura și se gândi dacă să își mai toarne una. Nu face personal prea mult din munca de teren. Are destui agenți, sau cum s-or numi ei, care să se ocupe de asta. Este disponibil atunci când există vreo problemă. Dar, în cazul acesta, chiar vreau să ai parte de cel mai bun.

- Adică, de Quinn, îl imită Chantel, lăsându-se să cadă pe brațul canapelei. Ce ar trebui să facă?

- Nu am nici cea mai vagă idee. De aceea l-am chemat. Este un nemernic capricios, zise el melancolic. Nu e foarte... ei bine... cizelat, dar mi-aș încredința viața în mâinile lui.

- Sau, în cazul acesta, viața mea.

Expresia lui Matt se schimbă imediat.

- Chantel, dacă ești într-adevăr atât de îngrijorată...

- Nu, nu. Fluturând din mână, îi alungă neliniștea. Am sentimentul că acest Quinn Doran al tău va asculta,

probabil, ce am de spus, își va da ochii peste cap și îmi va ține o prelegere despre cum să mă comport cu apelan-tul obscen. Deja nu îl plac.

- Ești doar neliniștită. Matt îi mângâie genun-chiul, apoi se îndreptă către bar. Ai dreptul să fii neliniștită, Chantel.

- Nu, nu am. Zâmbi, hotărâtă să își aline propria stare sufletească. Neliniștea nu se potrivește imaginii mele. Este o imagine pe care tu m-ai ajutat să o modelez.

- Nu ai avut nevoie de nici un ajutor cu asta. Zâmbindu-i, se întoarce și studie curgerea satinului alb, care i se potrivea atât de bine. Ai fost născută cu talent. Eu doar te-am ajutat să îl dezvolți.

Ea își înclină capul și îi dăruie un zâmbet larg, voluptuos.

- Cum ne-am descurcat?

- Doar atât voi spune: nimeni care te privește astăzi nu ar crede că obișnuiai cândva să îți cârpești dresurile. Ea izbucni în râs și se lăsă, alunecând, pe canapea.

- Ești atât de bun pentru mine, Matt.

- De ani în șir îți tot spun asta. Se aude soneria. Răspund eu.

Chantel își luă apa minerală care se încălzise și o vântură în pahar. Dacă Matt credea că Quinn Doran era un răspuns, trebuia să îl creadă pe cuvânt. Dar o enerva, o enerva la culme să își expună problemele personale unui străin.

Apoi străinul intră.

Dacă ar fi trebuit să distribuie pe cineva în rolul unui spion, al unui investigator particular ori al unui bătauș, alegerea ei ar fi fost Quinn Doran. Acesta umpluse arcada care dădea în sufrageria ei, fiind cu câțiva centimetri mai înalt decât Matt și cu câțiva centimetri mai lat în umeri, având totuși o suplețe care o făcu să creadă că acesta se putea mișca iute și bine. Chiar înainte

să îi privească fața, acceptă ca fiind naturale bătăile rapide ale inimii date de o aprobare feminină. Apoi i se păru nenatural.

Nu era el cel mai chipeș, dar avea înfățișarea dură gen „du-te naibii“ care ar fi făcut ca pulsul oricărei femei să o ia razna. Cârliionți negri și deși îi înconjurau urechile și atârnavă peste gulerul unei cămăși de blugi. Pielea îi era bronzată și întinsă pe osatura puternică a feței, iar nuanța ștearsă a ochilor lui părea aproape înspăimântător de rece. Genele îi erau prea lungi și prea dese pentru un bărbat, dar nu erau deloc feminine. Nu era nimic la el care să nu fie în întregime masculin. Când mergea, mergea cu pasul moale și măsurat al bărbatului care știa cum să stea la pândă. Colțurile gurii i se ridicară ușor când se îndreptă către Chantel, dar aceasta nu văzu nici umor și nici apreciere în ochii lui. Văzu, recunoscuse și se încordă împotriva luării în derâdere.

– Deci acesta este palatul de gheață, zise el cu o voce surprinzător de plăcută. Și regina.

capitolul 2

O mai văzuse, desigur. Pe ecran părea ieșită din comun, invincibilă, de neatins. Chipul ei, aproape mistic de impecabil, putea băntui fanteziile bărbaților. O fațadă. Quinn înțelegea aparențele, cum puteau lua naștere, cum se puteau schimba ori exploata, după cum cereau circumstanțele. Se întrebă, în timp ce cu o privire relaxată înregistră tot ce era în jurul ei, câtă substanță exista sub exteriorul acela de mătase și satin.

Matt îl cunoștea pe Quinn de prea mult timp ca să fie deranjat de atitudinea lui cavalierească.

- Chantel, Quinn Doran.

Satin alunecă pe satin când ea se așează picior peste picior. Cu o grație leneșă, îi întinse mâna.

- Încântată, murmură ea, încordându-se când degetele lui se curbară ferm peste ale ei.

El nu îi scutură mâna, nici nu i-o duse la buze, în gestul dezinvolt european de care ea îl crezu dintr-odată capabil. Doar i-o strânse, în timp ce ochii lui de un verde stins priviră în ochii ei. Pielea ei era ca satinul pe care îl purta: fină, parfumată și feminină. A lui era aspră și înnegrită de soare. Amândoi înghețară pentru o clipă, ea pe canapea, iar el în picioare, cu mâinile încă împreunate. Chantel se mai aflate în luptă cu bărbați și nu pierduse decât o dată. Înțelese că mânușa fusese aruncată și acceptă provocarea.

- Tot votcă cu gheață? îl întrebă Matt pe Quinn, întorcându-se către bar.

- Mda. Cu o ușoară înclinare a capului, Quinn îi arată că știa că jocul începuse. Își relaxă ușor degetele

ca să îi permită mâinii ei să alunece din a lui. Matt îmi spune că aveți o problemă.

- Se pare că da. Chantel luă o țigară dintr-un portțigaret de porțelan de pe masă, apoi ridică dintr-o sprânceană. Când Quinn scoase o brichetă din buzunar și o aprinse, ea îi zâmbi și se aplecă mai aproape. Mă tem că nu știu dacă sunteți bărbatul care să se ocupe de ea - își ridică privirea în ochii lui înainte de a se apleca din nou -, domnule Doran.

- Sunt înclinat să fiu de acord cu dumneata... domnișoară O'Hurley. Pentru a doua oară, privirile li se încheștară, și ceva nu în întregime plăcut hurui între ei. Dar, din moment ce mă aflu aici, de ce nu îmi spuneți despre ce este vorba? Quinn acceptă paharul de la Matt, apoi îi aruncă o privire înainte de a vorbi. De ce nu o lăsăm pe domnișoara O'Hurley să mă pună la curent, din moment ce este problema ei?

Ca agent, Matt știa când să negocieze și când să se retragă.

- Bine, atunci, doar o să îmi umplu gura cu câteva dintre sendvișurile astea.

Se așează, lăsându-i singuri.

- Am primit câteva telefoane enervante.

O spusese cu dezinvoltură, dar tensiunea fu vizibilă pentru scurt timp în felul în care degetele i se îndoiră și i se relaxară. Quinn era obișnuit să observe detalii minore. Pentru moment, observă că mâinile ei erau foarte mici și înguste, cu degete lungi și unghii rotunjite date cu lac incolor. Degetele nu îi erau nici o clipă cu adevărat nemișcate.

- Telefoane?

- Și scrisori. Își mișcă umerii, și satinul șopti discret. A început cu vreo șase săptămâni în urmă.

- Telefoane obscene?

Chantel își ridică bărbia, neputând rezista impulsului de a a-și ridica în vânt nasul mic și drept.

- Bănuiesc că asta depinde de definiția pe care o dai dumneata obscenității. A dumitale ar putea fi foarte diferită de a mea.

Amuzamentul îi apărură în ochi și i-i făcu straniu de fascinanți. Ea se întrebă pentru o clipă câte femei pășiseră în culcușul lui de leu și fuseseră devorate.

- Sunt sigur că așa este. Continuați!

- La început, s-ar putea spune că am fost aproape amuzată. Părea destul de inofensiv, chiar dacă enervant. Apoi... Își umezi buzele și își duse țigara la gură. Apoi a devenit un pic mai îndrăzneț, mai explicit. M-a făcut să mă simt inconfortabil.

- Ar trebui să vă schimbați numărul.

- Am făcut asta. Telefoanele au încetat pentru vreo săptămână. Astăzi au reînceput.

În timp ce ea se lăsă pe spate, Quinn gustă din votcă. Asemenea ei, era de calitate.

- Recunoașteți vocea?

- Nu, șoptește.

- Ați putea să vă schimbați din nou numărul. Gheața clincăni în paharul lui când ridică din umeri. Ori să cereți poliției să vă pună telefonul sub urmărire.

- M-am săturat să îmi schimb numărul. Cu oarecare nerăbdare, stinse țigara. Și nu doresc să implic poliția. Prefer să țin discretă treaba asta. Matt pare să creadă că dumneata ești răspunsul la asta.

Quinn bău din nou. Încăperea era vopsită în diferite tonuri de alb, dar nu era virginală. Însăși absența culorii, cu ea în centru, era din cale-afară de atractivă. El era sigur de faptul că ea era conștientă de lucrul acesta. În absolut toate filmele în care jucase, avusese rolul unei femei care se folosisese, în mod deliberat, de nevoile unui bărbat, de slăbiciunile lui, de cele mai intime vise

ale lui. Quinn nu putea aduna prea multă simpatie față de o femeie care proiecta în mod deliberat o imagine destinată să ațâțe bărbați, ca apoi să se plângă de câteva telefoane nevinovate.

- Domnișoară O'Hurley, probabil sunteți conștientă că bărbații care dau astfel de telefoane nu fac altceva decât să vorbească. Aș sugera să vă schimbați din nou numărul, apoi să puneți pe unul dintre servitorii dumneavoastră să răspundă la telefon pentru o vreme, până când el se va plictisi.

- Quinn. Matt își roti în pahar propria băutură. Avea obiceiul de a-și mișca tot timpul mâinile și picioarele când se afla sub presiune. Acum, își dresе gâtul și încercă să se calmeze. Nu prea ești de ajutor.

- Poate angaja o gardă de corp dacă asta o face să se simtă mai bine. Cu siguranță securitatea de aici ar putea fi întărită.

- Poate că am nevoie de sârmă ghimpată și câini de pază feroce, comentă Chantel și se ridică.

- Acesta este prețul pe care îl plătiți, îi spuse rece Quinn, pentru ceea ce sunteți.

- Ce sunt? Ochii ei, de un albastru deja viu, fierbințe, deveniră tăioși. Ah, înțeleg. Defilez pe ecran, nu mă îmbrac într-un sac și nici nu port un văl peste față, deci cer ceea ce primesc. Și o merit.

Frumusețea ei rece era fascinantă, dar izbucnirea ei pasională fu ca și cum ai fi privit la un foc în gheață. Quinn ignoră zvâcnirea din măruntaie și ridică din umeri.

- Cam așa ceva.

- Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse ea și îi întoarse spatele. Înainte să se poată stăpâni, se răsuci din nou către el. De ce nu faceți o plimbare în secolul douăzeci? Faptul că o femeie este atrăgătoare

și nu ascunde lucrul acesta nu înseamnă că merită să fie abuzată – verbal, fizic ori emoțional.

– Nu cred că am spus că o femeie atrăgătoare – de altfel, orice femeie – merită să fie abuzată, comentă Quinn.

Tonul lui nepăsător nu făcu decât să ațâțe focul.

– Doar pentru că sunt actriță și sexualitatea face parte din meseria mea nu înseamnă că sunt o pradă ușoară pentru orice bărbat care vrea o bucațică din mine. Dacă joc rolul unei criminale asta nu înseamnă că ar trebui să fiu judecată.

– Apelați la fanteziile cele mai primitive ale unui bărbat, domnișoară O'Hurley. Este de așteptat să existe un pic de fierbere.

– Deci ar trebui doar să îmi iau medicamentele, murmură ea. Sunteți un idiot. Sunteți genul de bărbat care își poartă creierul un pic mai jos de curea. Genul care crede că, dacă o femeie acceptă să ia cina cu el, aceasta trebuie să plătească apoi cu o zbenguială între cearceafuri. Ei bine, îmi pot plăti singură cina, domnule Doran, și mă pot ocupa singură de problemele mele. Sunt convinsă că puteți găsi ușa.

– Chantel, începu Matt, dar ea se întoarse către el ca o pisică mânioasă. Voi mai lua câteva sendvișuri, mor-măi el.

– Domnișoară O'Hurley.

– Ce? Chantel se răsuci și dădu cu ochii de major-domul ei înalt, în vârstă, apoi inspiră îndelung ca să se liniștească. Da, Marsh, ce este?

Tonul ei fu cel care îl făcu pe Quinn să își mijească ochii. Exista în el o dezinvoltură care ignora orice sistem de caste domestice. Deși nervii îi încordau puternic trupul, ea îi zâmbi bătrânului.

– Astea tocmai v-au fost livrate.

- Mulțumesc. Chantel traversă încăperea către el și luă vaza cu magnolii. Nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta, Marsh.

- Foarte bine, domnișoară.

Pășind în spatele lui Quinn, ea merse către o masă aflată lângă fereastră.

- De ce nu îl conduci la ieșire pe prietenul tău, Matt? Nu cred...

Avea felicitarea în mâini și o privea cu ochi mari. Degetele îi tremurară pentru o clipă, înainte să facă hârtia ghemotoc. Înainte să apuce să o arunce pe podea, Quinn o ținea de încheietura mâinii și retrăgea încet biletul mototolit din mână ei. Ceea ce citi îi făcu stomacul să se revolte, de data aceasta de dezgust.

- Doar ce merit?

Glasul lui Chantel era rece, aproape detașat, dar ochii ei, atunci când Quinn privi în ei, erau îngroziți. Strecură hârtia în buzunarul lui și o luă de braț.

- De ce nu luați loc?

- Altul? Matt porni către ei, dar Quinn îi făcu semn către bar.

- Dă-i un coniac.

- Nu vreau de băut. Nu vreau să stau jos. Vreau să plecați.

Când începu să își tragă brațul, Quinn doar își spori strânsoarea și o conduse la canapea.

- Cât de des primiți așa ceva?

- Aproape în fiecare zi.

Ea luă o țigară, apoi o puse la loc.

- Toate sunt la fel de... directe?

- Nu. Luă coniacul și sorbi din el, nedorind să admită că avea nevoie de el. Asta a început de vreo două săptămâni.

- Ce ați făcut cu biletele?

- Pe primele le-am aruncat. Apoi când tonul a început să se schimbe, am vrut să le ard. Coniacul o încălzi, dar nu reuși să o liniștească. Le-am păstrat. Nu sunt sigură din ce motiv. Bănuiesc că m-am gândit că ar trebui să le am în cazul în care lucrurile aveau să scape de sub control.

- Chemati-l înapoi pe servitorul dumneavoastră. Doresc să îi adresez câteva întrebări. Și mergeți să aduceți celelalte scrisori.

Ordinele lui făcură ceea ce coniacul nu reușise să facă. Chantel simți cum se îndreaptă de spate.

- Nu este treaba dumneavoastră, domnule Doran. Am stabilit deja lucrul acesta.

- Tocmai s-a anulat ceea ce a fost stabilit.

El scoase din buzunar hârtia și privi cum Chantel se detensionează ușor.

- Nu doresc ajutorul dumneavoastră.

- Încă nu am spus că vi-l voi acorda. Lăsa afirmația să atârne în aer în timp ce continuară să se uite fix unul la celălalt. Scrisorile? Doar dacă nu aveți o idee mai bună despre ce ar trebui făcut în situația aceasta.

În momentul acela, în acea sclipire de moment, ea îl disprețui. Ar fi putut ascunde asta. Era destul de pricepută. Nu se sinchisi. Înainte să apuce să vorbească, Matt puse o mână pe umărul ei. Degetele lui se mișcau la fel de agitate ca ale ei.

- Te rog, Chantel. Gândește-te înainte să spui ceva.

Ea își păstră privirea fixată în a lui Quinn.

- Nu aș vrea să spun ceea ce gândesc. Când buzele lui se curbară din nou, ea scrâșni din dinți. Sau poate că da.

- Chantel. Matt o strânse ușurel de umăr. Nu îmi plac ultimatumurile, dar, dacă nu reușim să ne înțelegem cu Quinn, voi chema poliția. Nu, continuă el când ea ridică brusc capul, vorbesc serios. Ești o femeie deșteaptă. Fii practică.

Ura să fie pusă la zid. Quinn putu să își dea seama. Era o femeie care insista să fie cea care alege și care să aibă controlul în propriile mâini. Era un lucru pe care el îl putea admira, ba chiar respecta. Poate, doar poate, Chantel O'Hurley era mai mult decât părea.

- Bine, vom face ca tine. Deocamdată. Se ridică, în același timp regală și puternică. Nu îl bate la cap pe Marsh. Îl privi pe Quinn în ochi, de la egal la egal. Este bătrân și devine tot mai firav. Nu vreau să îl supăr.

- Nu am făcut rău nimănui, spuse Quinn.

- Pe ziua de azi, poate, murmură ea, apoi dispăru din încăpere.

- O femeie extraordinară clienta asta a ta.

- Așa este, aprobă Matt. Și este speriată până în vârful degetelor de la picioare. Nu se sperie ușor.

- Pun pariu că nu.

Quinn scoase o țigară și o lovi leneș de pachet. Era obligat să admită că își imaginase ca ea doar dramatiza situația. Cele câteva propoziții tipărite pe felicitare îl făcuseră să își schimbe părerea. Erau foarte aproape de a putea fi catalogate drept respingătoare. Pentru Quinn, linia de demarcație dintre bine și rău era flexibilă, dar felicitarea căzuse de partea rea. Totuși, înainte de a hotărî exact cât de mult dorea să se implice, erau câteva lucruri pe care trebuia să le cunoască.

Aruncă din nou o privire către Matt, urmărindu-l în timp ce acesta se plimba de colo-colo.

- Mai exact cât de apropiați sunteți voi doi?

- Avem un aranjament solid, avantajos de ambele părți. Matt îi aruncă lui Quinn un zâmbet trist. Și nu se culcă cu mine.

- Îți pierzi îndemânarea.

- Știe ce dorește și ce nu. A dorit un agent. Dar țin la ea. Aruncă o privire îngrijorată către ușă. A trecut deja prin destule.

- Destule ce?

Clătinând din cap, Matt se așează din nou.

- Este o altă poveste și nu are nimic de-a face cu asta.

Vei putea să o ajuți?

Quinn trase ușurel din țigară.

- Nu știu.

- Scuzați-mă! Marsh se afla în ușă, îmbrăcat încă în costumul său negru, cu gulerul scrobit. Domnișoara O'Hurley a spus că doriți să vorbiți cu mine.

- Mă întrebam dacă ați putea să îmi povestiți despre persoana care a livrat florile.

Quinn făcu un gest către ele și îl urmări pe bătrân mijind ochii. „Miop“, se gândi el.

- Au fost livrate de un tânăr de vreo optsprezece ani, poate douăzeci. A sunat la poartă și a zis că avea o livrare pentru domnișoara O'Hurley.

- Purta o uniformă?

Sprâncenele lui Marsh se uniră în timp ce se concentra.

- Nu cred. Nu pot spune cu certitudine.

- I-ați văzut, din întâmplare, mașina?

- Nu, domnule. Am luat florile de la ușa din spate.

- L-ați recunoaște dacă l-ați vedea din nou?

- Poate. Cred că da.

- Mulțumesc, Marsh.

Marsh ezită. Apoi, amintindu-și care îi era poziția, se înclină țeapăn.

- Foarte bine, domnule.

După ce acesta ieși în coridor, Quinn o auzi pe Chantel oprindu-l pentru o conversație scurtă, șoptită. Vocea ei, observă el, era liniștitoare de la distanță, tihnită și blândă. De aproape, timbrul ei fumuriu se putea încolăci în jurul terminațiilor nervoase ale unui bărbat, făcându-l să dorească. Ea intră din nou, purtând un pachet mic de scrisori.

– Sunt convinsă că vi se va părea o lectură fascinantă, spuse ea, aruncându-le în poala lui Quinn. Bănuiala mea este că se apropie de tehnica pe care o folosești dumneata ca să curtezi femeile.

Își recăpătase starea de spirit, decise Quinn, ignorând-o, și deschise primul plic. Adresa de pe el, la fel ca textul de dinăuntru, era tipărită cu litere mari scrise mărunt. Hârtia era de proastă calitate. Putea munci săptămâni la rând și tot nu ar fi reușit să îi dea de urmă.

Primele câteva bilete pe care le citi erau lingușitoare, pline de admirație și subtil insinuante. Și bine scrise, remarcă Quinn. Munca unei persoane educate. Pe măsură ce continuă, stilul și sintaxa rămaseră bune, dar conținutul se deterioră. Chiar și un bărbat ca el care văzuse și făcuse de toate simți un dezgust imediat. Scriitorul intrase în detalii grafice și necruțătoare, schițându-și fanteziile, nevoile și intențiile. Ultimele câteva scrisori adăugară aluzii voalate cum că cel care le scrisese se afla în apropiere. Privind. Așteptând.

După ce termină, Quinn aranjă scrisorile într-un teanc ordonat.

– Sigur nu doriți să implicați poliția?

Chantel se așezase în fața lui și acum își împreună mâinile în poală. Nu îl plăcea, își spuse în sinea ei. Nu îi plăcea felul în care arăta, felul în care se mișca. Nu îi plăcea faptul că vocea lui era aproape poetică, atât de diferită de chipul lui aspru. Atunci, de ce, dacă toate acestea erau adevărate, simțea că își dorea, ba chiar că avea nevoie de ajutorul lui? Își ținu privirea ațintită în a lui. Uneori, faci târg cu diavolul.

– Nu, nu doresc poliție. Nu doresc publicitate legată de treaba aceasta. Ceea ce doresc este ca acest bărbat să fie găsit și făcut să înceteze.

Quinn se ridică și își turnă un alt pahar. Atât paharele, cât și frapiera erau Rosenthal. Aprecia lucrurile

elegante, la fel cum aprecia lucrurile simple în viață. Bere din sticlă ori vin într-un pahar de cristal, chiar nu conta, atât timp cât setea îți era potolită. Aprecia frumusețea, dar nu se lăsa păcălit de ea. Un înveliș exterior nu însemna nimic. Își lepădase el însuși destule, atunci când fusese nevoie.

Chantel O'Hurley avea frumusețe, avea eleganță. Dacă ar fi acceptat slujba, prin însăși natura acesteia, avea să descopere cât era înveliș și cât era substanță. Lucrul acesta îl făcea să ezite. Înțelegea exact cât de periculoasă putea fi cunoașterea unei alte persoane – pentru toți cei implicați.

Putea controla atracția pe care o simțea față de înfățișarea ei, atât timp cât alegea să o facă. Dispoziția lui în legătură cu treaba aceasta se putea schimba de la zi la zi. Ceea ce nu putea controla și nu fusese nicio dată în stare să controleze era curiozitatea lui legată de ceea ce se afla dincolo de aparențe.

Înghițindu-și votca, se întoarse cu fața. Ea ședea sprijinită de spătarul scaunului său, și cine ar fi privit-o ar fi crezut că era relaxată, chiar distantă. Degetele mâinii ei stângi se mișcau, doar puțin, încovoidându-se, desfăcându-se, ca și cum reușise să își concentreze nervii doar acolo. El ridică din umeri și își ajustă starea de spirit în funcție de a ei.

– Cinci sute pe zi, plus cheltuieli.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Fu singura mișcare pe care o făcu. Prin ea transmise o mulțime de sentimente: amuzament, preocupare și antipatie. Ceea ce nu arătă fu valul de ușurare care o cuprinsese.

– Este o sumă foarte mare, domnule Doran.

– Va merita.

– Insist asupra acestui lucru.

Lăsându-se pe spate, își încrucișă degetele sub bărbie. Încheieturile mâinilor ei erau zvelte, iar mâinile îi erau

la fel de delicate precum chipul. Un diamant străluci pe mâna ei dreaptă, apoi deveni la fel de alb și de rece ca ea.

– Ce voi căpăta, mai exact, pentru cinci sute pe zi plus cheltuieli? întrebă ea.

Buzele lui se curbară chiar în clipa în care duse la gură paharul.

– Mă veți avea pe mine, domnișoară O'Hurley.

Ea zâmbi slab. Disputa ajută. Ea era din nou în control și teama se stingea.

– Interesant. Privirea pe care i-o aruncă era făcută să țintuiască la perete un bărbat și să îl facă să cerșească. Quinn simți lovitura și îi recunoscuse puterea. Ce să fac cu dumneata?

– Ați înțeles greșit.

El se apropie de ea, oprindu-se lângă scaunul ei și aplecându-se aproape de ea. Ea simți o urmă de parfum, nu colonie, nici săpun ori pudră, ci o masculinitate crudă și profund confortabilă. Deși nu se retrase, se îmbărbătă, recunoscându-și propria atracție.

– Ce, mai exact, am înțeles greșit, domnule Doran?

Ea semăna cu un tablou, unul pe care el avea impresia că îl văzuse la Luvru cu o viață în urmă.

– Vorba este ce voi face eu cu dumneata. Cinci sute pe zi, îngeraș, și încrederea dumitale. Acesta este prețul meu. Îl plătești și primești protecție timp de douăzeci și patru de ore, începând cu unul dintre oamenii mei postați ca paznic la poarta aceea a dumitale.

– Dacă am deja poarta, de ce am nevoie de un paznic?

– Ți-a trecut vreodată prin minte faptul că poarta aceea nu face nimic al naibii de bun dacă ai de gând să o deschizi oricui cere?

– Ceea ce nu mi-a trecut prin minte a fost faptul că va trebui să mă încui înăuntru.

- Obişnuieşte-te cu asta, pentru că, oricine ar fi cel care îţi trimite flori, nu este prea zdravăn.

În ochii ei îşi făcu apariţia panica, pentru ca apoi să dispară. El o aprecia pentru cât de iute reuşise să facă asta.

- Sunt conştientă de lucrul acesta.

- Am nevoie de programul dumitale. Începând de mâine, unul dintre oamenii mei va merge cu dumneata ori de câte ori vei scoate năsucul dumitale frumos pe uşă.

- Nu. Încăpăţânarea familiei O'Hurley ieşi la iveală când ea se ridică să îl înfrunte. Pentru cinci sute pe zi, te doresc pe dumneata, domnule Doran. Dumneata eşti cel în care are încredere Matt şi pentru dumneata plătesc.

Stăteau în picioare aproape unul de celălalt, foarte aproape. El îi putu mirosi parfumul care părea să îi iasă prin pori, nici tihnit şi nici subtil. Perfecţiunea chipului ei putea tăia răsuflarea unui bărbat. Părul îi era dat la o parte de pe el, într-o cascadă splendidă, ca a unui înger. Dacă un bărbat l-ar fi atins, ar fi găsit raiul ori ar fi fost aruncat din nori? La o adică, Quinn nu şi-ar fi făcut griji în ceea ce privea consecinţele.

- S-ar putea să regreti, murmură el, apoi zâmbi uşurel.

Poate că da. Chantel ştia deja asta, dar mândria nu îi permitea să dea înapoi.

- Plătesc pentru dumneata, domnule Doran. Aceasta este înţelegerea.

- Dumneata eşti şefa. Îşi închină băutura către ea. Doi dintre oamenii mei vor trece de dimineaţă ca să instaleze un microfon în telefon.

- Nu vreau...

- Nu voi accepta slujba dacă îmi legaţi mâinile. Zâmbetul lui lejer dispăru la fel de repede cum apăruse.

Înregistrăm telefonul, poate spune ceva care să îl dea de gol, poate avem noroc și putem să îi dăm de urmă. Gândiți-vă la noi ca la niște medici. Îi zâmbi din nou, amuzat. Dacă doriți să spuneți... ceva intim unuia dintre... prietenii dumneavoastră, nu vă faceți griji. Le-am auzit pe toate, ba chiar mai mult.

Enervarea fusese întotdeauna emoția pe care și-o stăpânea cu cea mai mare dificultate. Crescu brusc și fu înăbușită cu greu înainte ca ea să vorbească din nou.

- Sunt absolut convinsă că ați auzit. Ce altceva?

- Voi lua cu mine scrisorile. Mă îndoiesc de faptul că vom reuși să dăm de urma hârtiei, dar vom încerca. Spuneți-mi, există cineva dintre cei pe care îi cunoașteți despre care credeți că ar putea face asta?

- Nu.

Răspunsul veni imediat și cu o convingere absolută. El se hotărî să îi verifice pe toți cei care erau apropiați de ea.

- Ați părăsit în ultimele luni pe cineva care ar putea să vă poarte pică?

- Câteva mii.

- Drăguț. Își scoase din buzunar un carnetel și un ciot de creion. Am nevoie de numele celor cu care v-ați culcat. Vom merge până în urmă cu trei luni.

- Duceți-vă naibii, zise ea dulceag, apoi dădu să se așeze.

El îi prinse încheietura mâinii.

- Uite ce este, nu mă voi juca cu dumneata. Nu sunt personal interesant de câți bărbați ați avut în pat. Aici este vorba despre afaceri.

- Așa este. Își dădu capul pe spate. Afacerea mea.

Pielea ei era mai caldă decât părea. Acesta fu un lucru pe care îl îndosarie pentru a se gândi mai târziu la el.

- Se poate ca unul dintre ei să o fi luat razna. Poate v-ați culcat cu el de câteva ori și asta l-a făcut să aibă

mania grandorii. Gândiți-vă un pic! Toate acestea au început în urmă cu șase săptămâni, deci cu cine ați fost înainte de asta?

- Cu nimeni.

Enervarea i se citea pe chip, și Doran înteeți strânsoarea.

- Mai scutește-mă, îngeraș. Nu am la dispoziție toată noaptea.

- Am spus nimeni. Își smulse brațul. Pentru o clipă, își dori să fi putut flutura o duzină, două de nume, doar ca să îl privească transpirând. Credeți ce doriți.

- Îți voi spune ceea ce nu cred - și anume, faptul că îți petreci serile singură, fir-ar să fie.

- Nu sar în pat cu orice bărbat care trece la doi metri de mine.

Cu o mișcare calculată, ea își coborî privirea ca și cum ar fi măsurat distanța dintre ei.

- Îmi par a fi cam douăzeci și cinci de centimetri, murmură el.

- Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar trebuie ca mai întâi să fiu interesată, și nu s-a întâmplat. Și apoi am avut de lucru, iar asta tinde să îmi ocupe o mare parte din timp. În mod inconștient, se frecă pe încheietura mâinii, acolo unde o apăsaseră degetele lui. Mulțumit?

- Haide, Quinn, las-o mai moale. Simțindu-se prins la mijloc, Matt se mută și își puse un braț în jurul umerilor lui Chantel. A avut destul de îndurat.

- Nu este treaba mea să o țin de mână. Quinn luă scrisorile, deranjat de junghiul de dezgust de sine pe care îl simți. Voi reveni mâine. La ce oră vă sculați?

- La ora cinci și un sfert. Nu se putu abține să nu zâmbească satisfăcută când el făcu ochii mari. Plec spre studio la șase fără un sfert. De dimineață, domnule Doran. Vă descurcați?

- Dumneata doar scrie cecul. Cincisprezece mii în avans.

- Îl veți avea. Noapte bună, domnule Doran! A fost neobișnuit.

- Faceți-vă o favoare și nu mai răspundeți la telefon în seara asta.

Cu asta, îl salută pe Matt din cap și ieși cu pași mari. Chantel așteptă să audă sunetul ușii închizându-se în urma lui. Merse la măsuta de cafea și scoase o altă țigară.

- Prietenul tău este un nemernic, Matt.

- Întotdeauna a fost, aprobă el. Dar este cel mai bun.

capitolul 3

Chantel crezuse că nu avea să poată dormi. Casa păruse atât de uriașă în jurul ei și atât de groaznic de tăcută. Dar se urcase în pat cu imaginea lui Quinn Doran învârtindu-i-se în minte. Chiar și doar gândindu-se la el devenea furioasă, simțea că îi insulta inteligența și o lovea în amorul propriu. Și o făcea să se simtă în siguranță.

Dormi doar șase ore, dar dormi adânc.

Muzica o trezi, revărsându-se din mobila de lângă patul ei. Se rostogoli, înconjurată de perne, acoperită de cearceafuri de pânză de culoarea fildeșului și de nimic altceva.

Patul fusese unul dintre primele luxuri cu care se răsfățase, aproape înainte de a și-l permite. Era imens și vechi, cu o tăblie cioplită din lemn de cireș care o făcuse să se gândească la prințese trezindu-se dintr-un somn de o sută de ani. Crescuse dormind întotdeauna în paturi de hotel și decisese că un pat păcătos de frumos era un răsfăț pe care îl merita atunci când semnase primul ei contract pentru un film. Un rol micuț într-un lungmetraj fusese de ajuns pentru a-și pune toate speranțele în el. Ani mai târziu, când se trezea în patul antic cu baldachin, avea aceeași satisfacție.

Se gândi la timpul în care trăia încă în micul apartament din Los Angeles. Patul ocupase întreaga încăpere, și fusese nevoită să se târască peste el ca să ajungă la ușă. Cele două surori ale ei fuseseră la un moment dat în vizită și toate trei se întinseseră de-a lungul lui și vorbiseră și chicotiseră ore întregi.

Își dori ca ele să fi putut fi cu ea acum. Sentimentul de siguranță ar fi fost mai tangibil.

Aproape că îi spusese lui Maddy despre scrisori și despre telefoane atunci când fusese la New York, cu câteva săptămâni în urmă. O parte din ea dorea, avea nevoie să o facă, dar Maddy fusese atât de preocupată. Avusese tot dreptul, își reaminti Chantel ridicându-se și întinzându-se. Piesa ei urma să aibă premiera și inima îi era preocupată de bărbatul care o sprijinea. „Totul pentru o cauză nobilă“, gândi Chantel zâmbind. Piesa fusese un succes, iar Maddy își punea la cale nunta.

Spera că el avea să fie bun cu ea, cugetă Chantel când vechiul instinct protector se trezi din nou la viață. Fusese nevoită să privească una dintre surori trecând printr-o căsnicie nefericită. Nu ar fi putut îndura dacă Maddy ar fi fost și ea rănită.

Maddy avea să fie bine, se consolă singură. La fel cum și Abby era bine. Amândouă găsiseră bărbatul potrivit, la timpul potrivit. Așa că avea o soră care își plănuia nunta, iar cealaltă se pregătea de nașterea celui de-al treilea copil. Nu putea strica toate astea revărsându-și asupra lor propriile probleme. La urma urmelor, era cea mai în vârstă dintre triplete, chiar dacă numai cu câteva minute. Pentru Chantel, lucrul acesta însemna că avea responsabilitatea de a fi cea mai mare. Desigur, ele ar fi fost alături de ea, la fel cum ea ar fi fost alături de ele. Dar ea era cea mai mare.

Ajunseseră atât de departe. Chantel stătu în mijlocul patului și privi împrejurul încăperii care era mai mare decât întregul ei prim apartament pe care îl avusese în California. De ce simțea că mai avea atât de mult de demonstrat?

Acum, nu era vremea să filosofeze. După ce dădu mai tare radioul, coborî din pat și se pregăti să dea piept cu o altă zi pe platoul de filmare.

Quinn nu era obișnuit să se trezească înainte de zorii zilei. Stilul lui era mai degrabă de a sta treaz întreaga noapte și de a-și căuta patul la răsăritul soarelui decât să se dea jos din el la ora aceea. Nu că nu aprecia un răsărit în Los Angeles. Doar că era mai pe gustul lui să privească cerul colorându-se după o noapte de sărbătoare – în pat ori în afara lui.

Conduse de-a lungul orașului, sub un cer roz-movuliu, aruncând din când în când o privire de ușor dispreț către vreun alergător. Treningurile de firmă nu erau stilul lui. Dacă dorea să se tonifice, mergea la sala de sport. Și nu la unul dintre centrele acelea cu pereți pastel, unde se asculta în surdină muzică clasică, ci la o sală de sport adevărată. Acolo nu vedeai colanți drăguți, iar sudoarea curgea liberă – la fel ca înjurăturile. O lume a bărbaților – și nimeni nu bea suc rece de morcovi. O femeie ca Chantel O'Hurley nu și-ar fi băgat nasul de un milion de dolari pe ușă.

Quinn se fâțâi pe scaun și se încruntă, fără a avea un motiv anume. Nu își mai amintea ultima dată când o femeie îl făcuse să se simtă stânjenit. Felul în care arăta Chantel era menit să facă bărbații să se zvârcolească – și să experimenteze durerea. Lucrul al naibii era că ea știa acest lucru și, Quinn era sigur, îl savura.

Nu putea lăsa ca asta să fie o problemă. Ea îl plătea să facă o treabă. Singurul lucru de care trebuia să se ocupe de acum înainte era siguranța ei. Cecul pe care îl dăduse îi dădea dreptul de a-l avea pe cel mai bun, iar el era cel mai bun. Și, oricum, lui nu îi păsa de conținutul scrisorilor pe care ea i le arătase.

Nu era ca și cum Quinn ar fi fost un suporter al mișcării feministe. După felul lui de a gândi, bărbații și femeile erau diferiți. Sfârșitul poveștii. Dacă o femeie care trecea pe lângă un șantier de construcții era

insultată din cauză că primea câteva fluierături ori invitații, el era de părere că ea ar trebui să găsească un alt loc prin care să se plimbe. La urma urmelor, nu era decât un amuzament simplu și curat. Totuși, nu fusese nimic curat ori amuzant în scrisori. Iar Chantel nu păruse jignită. Dacă știa ceva, atunci Quinn știa cum arăta frica autentică.

Mai devreme sau mai târziu, avea să afle cine le scrisese. Asta cerea răbdare. Între timp, avea să îi acorde lui Chantel, zi și noapte, protecția pentru care aceasta plătise. Amintindu-și de chipul ei, Quinn recunoscuse că avea să fie nevoie de stăpânire de sine. O avea, se gândi el ridicând din umeri în timp ce ajunse la porțile de fier. Oricum, cel mai probabil avea să arate ca o vrăjitoare la ora aceasta a dimineții.

Leși pe fereastra mașinii și apăsă pe sonerie.

– Da?

Încruntarea i se mută în privire. Chiar și dintr-un singur cuvânt, vocea lui Chantel era ușor de recunoscut. Nu se așteptase să răspundă ea însăși la interfon.

– Doran, zise el sec.

– Sunteți punctual.

– Primiți ceea ce plătiți.

Nu primi nici un răspuns, dar porțile se deschiseră încet. Quinn trecu printre ele, apoi se opri, ca să se asigure că acestea se închid bine în urma lui.

În lumina zilei, reuși să vadă mai bine împrejurimile. Oricine ar fi fost destul de hotărât ar fi putut să sară peste zid. El și un partener de-al lui escaladaseră odată o stâncă abruptă din Afganistan, cu doar o funie și îndrăzneală.

Copacii care înfloriseră pe pajiște împrăștiu un parfum dulce. Și aveau să ofere o acoperire mai mult decât perfectă pentru un intrus. Trebuia să arunce o privire

asupra sistemului de alarmă din casă, deși știa că orice putea fi instalat putea fi și dezactivat.

Quinn opri chiar lângă trepte, apoi coborî și se sprijini de capota mașinii sale. De aici nu se putea auzi nici un zgomot de trafic. Doar sunetul păsărilor. Scoase o țigară. O privire în jur îi dezvălui câteva reflectoare și poate o duzină de balize luminoase, în mod evident așezate acolo din motive estetice mai degrabă decât pentru o securitate sporită. După ce aruncă un ochi la ceas, Quinn decise să se plimbe în jurul casei ca să verifice singur câteva lucruri.

Poate ca să îi facă în ciudă, Chantel se hotărî să îl lase pe Quinn să aștepte afară, în timp ce ea lenevi în garderoba ei. În alte circumstanțe, poate că l-ar fi invitat la o ceașcă rapidă de cafea înainte de sosirea limuzinei. Nu se simțea amabilă. În schimb, nu se grăbi, strângându-și la spate părul, într-un coc, verificându-și conținutul genții, apoi scriind câteva instrucțiuni cameristei sale. Când soneria de la poartă sună din nou, vorbi cu șoferul, apoi își luă scenariul. Coti către dormitor și dădu peste Quinn. El privi cum șocul inițial se transformă în furie.

- Ce naiba căutați aici?

- Tocmai am verificat sistemul de securitate. Se sprijini de tocul ușii și notă, cu o tresărire rapidă, faptul că, în ciuda orei, ea arăta fantastic. Este de tot răsul. Un cercetaș cu două insigne de merit ar putea trece de el.

Chantel își aranjă pe umăr cureaua genții și își promise, în sinea ei, că avea să i-o plătească lui Matt, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă.

- Atunci când a fost instalat, am fost asigurată că era cel mai bun de pe piață.

- De pe piața de cartier, poate. Îi voi pune pe oame-nii mei să îl întărească.

Ea se născuse practică și anii care trecuseră nu făcuseră nimic să schimbe asta.

- Cât costă?

- Nu voi ști cu siguranță decât după ce o vor face.

Între trei și cinci aș zice.

- Mii?

- Sigur. După cum spuneam...

- Primesc ceea ce plătesc, murmură ea, trecând pe lângă el. În regulă, domnule Doran, dați-i drumul. În timp ce vorbea, se îndreptă către noptiera ei. Dar, data viitoare când veți decide să verificați sistemul, nu v-aș sfătui să vă strecurați în dormitorul meu. Când se întoarse cu fața, avea în mână un revolver cu mâner perlat. Am tendința de a-mi ieși din fire.

Quinn privi arma cu o sprânceană ridicată. Se aflase la capătul greșit de destule ori.

- Știi să folosești una din alea, îngeraș?

- Doar tragi de trăgaciul acesta mic de aici. Zâmbi. Desigur, am o țintă îngrozitoare. V-aș ținti piciorul și aș sfârși prin a vă împușca drept în creier.

- Există o singură regulă când vine vorba despre arme, începu el, apoi se încruntă privind peste umărul ei. Când Chantel se întoarse să se uite, el se năpusti asupra ei. Cu o mișcare prea iute ca să poată fi prezisă, avea arma în mâna lui, iar ea se afla sub el, pe pat. Regula este că nu trebuie să ațintești una decât dacă intenționezi să o folosești.

Ea nu se zbătu, ci rămase nemișcată, lăsând fierbințeala furiei și a antipatiei să se reverse. Cu un gest natural, el deschise butoiașul pistolului.

- Nu este încărcat.

- Bineînțeles că nu. Nu aș ține o armă încărcată în casă.

- O armă nu este un сувенир.

Îl închise la loc înainte să își coboare privirea asupra ei. Chipul ei era neatins de machiaj și era la fel de frumos pe cât era de furios. În ciuda lui însuși, Quinn

găsi combinația foarte pe placul lui. Trupul ei era mic și puternic sub al lui, nu atât de moale și de feminin cum se așteptase. Dar mirosul ei era prezent, la fel ca în noaptea trecută, din cale-afară de feminin.

- Frumos pat, murmură el, incapabil să se împotrivească impulsului de a-și plimba privirea asupra gurii ei.

I se păru, dar nu fu sigur, că bătăile inimii ei se întetiseră.

- Aprobarea dumitale înseamnă totul pentru mine, domnule Doran. Acum, dacă nu te deranjează, trebuie să merg la muncă.

Câți alți bărbați o ținuseră între trupul lor și salteaua aceasta largă, fermă? Câți alți bărbați simțiseră această flacăra sălbatică și tăioasă de dorință? Ambele gânduri îi trecură prin minte înainte să le poată opri. Pentru că apăruseră, el se rostogoli pe o parte și o trase în picioare. Dar se afla încă aproape.

- Poate că vom păstra lucrul acesta, îi spuse el încetșor. Sau poate nu.

Deși pulsul i-o luase la goană, Chantel nu era destul de necinstită cât să pună asta pe seama temperamentului. Dorința era un lucru pe care îl înțelegea, chiar dacă arareori o simțise pentru un bărbat. De asemenea, era un lucru care putea fi controlat. Instinctul o avertiză că era vital să facă asta acum și să continue să o facă, atunci când era vorba despre Quinn.

- Mă tentați să pun gloanțe în arma aceea, domnule Doran.

- Nu ar strica. Quinn aruncă pistolul la loc în sertarul din dulapul de lângă pat. Și spune-mi Quinn, îngeraș. La urma urmei, am fost în pat împreună.

Luându-i brațul, o însoți la parter și afară.

- Bună dimineată, Robert. Chantel îi zâmbi șoferului când acesta îi deschise ușa din spate a limuzinei. Domnul Doran mă va însoți la studio pentru câteva zile.

- Foarte bine, domnișoară O'Hurley.

Lui Quinn nu îi scăpă privirea nostalgică pe care i-o aruncă șoferul înainte de a fi închiși în spatele sticlei fumurii.

- Cum te simți când îi faci să se îndrăgostească pe masculii speciei?

Chantel se lăsă pe spătar.

- E doar un băiat.

- Și asta are importanță?

În spatele ochelarilor întunecați, Chantel închise ochii.

- Ah, am uitat. Sunt una dintre femeile acelea lipsite de inimă, care tachinează și face paradă, apoi se descotorosește de bărbați, după ce i-a secăt, ca pe sticlele goale de suc.

Amuzat, Quinn își întinse picioarele lui lungi.

- Cam asta ar fi tot.

- Aveți un dispreț remarcabil față de femei, domnule Doran.

- Nu, te înșeli. Se întâmplă ca femeile să fie una dintre distracțiile mele favorite.

- Distr...

Chantel se întrerupse înainte de a izbucni. Își scoase ochelarii de tot, dorind să poată vedea dacă el o tachina ori spunea pur și simplu adevărul. Dorind să creadă ce era mai rău despre el, alegea cea de-a doua variantă.

- Sunteți un misogin clasic, domnule Doran. Credeam că specia dumitale aproape a dispărut.

- Suntem o rasă rezistentă, ingeraș.

Apăsă un buton și privi cum minibarul se învâрте către el. Quinn se întrebă dacă să amestece un Bloody Mary, dar se mulțumi cu un suc de portocale.

Punându-și ochelarii la loc, Chantel se hotărî să nu se dea cu capul de un zid.

- Prefer să nu vă prezint ca fiind garda mea de corp. Mă pot lipsi de genul acesta de speculații.

- Bine. Cum vrei să procedăm?

- Vor presupune pur și simplu că sunteți amantul meu. Cu mult calm, luă din mâna lui paharul cu suc și sorbi o înghițitură. Sunt obișnuită cu genul acesta de speculații.

- Pun pariu. Este jocul tău. Joacă-l cum dorești.

Ea îi dădu înapoi paharul.

- Asta intenționez. Și dumneata ce vei face?

- Îmi voi face treaba. Când trecură prin porțile studioului, își goli paharul. Tu doar zâmbește frumos la camere, îngeraș, și nu îți face griji.

Descoperi că fălcile îi erau atât de încleștate, încât o dureau. Acționând din impuls, Chantel se întoarse către el și își încleștă degetele pe cămașa lui.

- Ah, Quinn, îmi este pur și simplu atât de teamă. Sunt atât de înspăimântată! Nu știu de la un minut la altul dacă voi fi în siguranță. Glasul ei se frânse în timp ce se aplecă, apropiindu-se și mai mult. Nu îți pot spune ce înseamnă pentru mine doar să știu că vei fi acolo. Să mă aperi. Sunt lipsită de apărare, vulnerabilă. Iar tu ești atât de... puternic.

Ea era aproape, atât de aproape, încât el îi putu vedea ochii închizându-se temători în spatele ochelarilor colorați. Trupul îi tremura ușor, sprijinindu-se de el. Dorința se aprinse, alături de o nevoie de a alina și de a proteja. Ea era moale, supusă și neajutorată. Trăgând-o mai aproape, mirosul ei se înfășură în jurul simțurilor lui până când capul începu să îi zvâcnească.

- Nu trebuie să te temi, murmură el. Voi avea grijă de tine.

- Quinn. Își înclină capul ridicându-l până când buzele ei fură la doar o șoptă de ale lui. Când îl simți

încordat, se trase iute înapoi și îi puse ceva în mână. Cecul tău, zise ea nepăsătoare, apoi coborî din limuzină.

Quinn rămase locului preț de zece secunde și se întrebă de ce nu avusese până atunci ideea de a o sugruma pe acea femeie. Când ieși alături de ea, își încovoie degetele în jurul brațului ei.

- Ești bună. Foarte, foarte bună.

- Da, sunt. Îi aruncă un zâmbet încet, liniștit. Și devin mult mai bună.

În timp ce Chantel trecea prin rutina ei de dimineață - și anume, machiajul și coafura -, Quinn nu făcu decât să observe. Fură cel puțin zece oameni cu care Chantel veni în contact numai în prima oră. Erau și alți actori, mașiniști și un șir întreg de asistenți. Dorea o listă și începea să își dea seama cam cât de lungă avea să fie aceasta. Oricine era cel care o vâna îi cunoștea, cu siguranță, rutina. Asta făcea ca oamenii alături de care ea lucra să fie prioritatea lui.

- Domnișoară... Ah, Chantel!

Larry se opri lângă ea cu o ceașcă de cafea proaspătă.

- Ah, mulțumesc. Mi-ai citit gândul.

El se înfoie mulțumit.

- Știam că o să dureze mai mult coafatul în dimineața asta. Privi cum stilista împlotea cu răbdare perle prin aranjamentul și așa complicat. Vei fi pur și simplu superbă pentru scena balului.

- O distanță ca de la cer la pământ față de ieri. Sorbi din cafea. Dacă m-ar mai fi udat o singură dată, m-aș fi topit.

- Domnișoara Rothschild a spus că filmările au fost grozave. Am verificat.

- Mulțumesc.

Prinse cu coada ochiului reflexia lui Quinn în oglindă și hotărî că acel moment era la fel de bun ca oricare altul.

- Larry, acesta este Quinn Doran, un prieten de-al meu. Doar anii de antrenament reușiră să o facă să nu se înece cu vorbele în timp ce întinse o mână peste umăr după cea a lui Quinn. Larry este mâna mea dreaptă. Și adesea și cea stângă. Quinn va privi filmările pentru câteva zile.

- Ah, păi... Larry își dresе glasul. Este drăguț.

Quinn văzu că tânărul credea că nu era deloc așa. „O altă cucerire“, se gândi el. Dar nu își putu permite să simtă compasiune, doar suspiciune.

- Nu voi sta în drum, promise Quinn, profitând la maximum și mângâind cu degetul mare încheieturile degetelor lui Chantel. Vreau doar să o văd pe Chantel lucrând.

- Nu e drăguț? zise Chantel cu un zâmbet strălucitor. Quinn se află între două slujbe pentru moment și are timp la dispoziție. Haide, nu fi supărăcios, iubitele. Îi mângâie mâna înainte de a și-o retrage pe a ei. Înțelegem cu toții cât de dificilă este piața muncii, mai ales pentru botaniști. Mulțumită, Chantel se ridică. Trebuie să îmi îmbrac costumul.

- Au programat poze pentru publicitate în dimineața aceasta, îi spuse Larry după o privire nesigură către Quinn. De îndată ce ești gata, ar trebui să mergi pe platoul cu sala de bal.

- Bine.

- Voi merge cu tine, iubito. Quinn alunecă un braț în jurul umerilor ei și o strânse, un pic cam prea tare. Ai putea avea nevoie de ajutor cu nasturii și capsele.

- Las-o mai moale, Doran, mormăi ea când se îndepărtară. Port o rochie fără bretele pentru scena aceasta și nu îmi permit vânătaii.

- Mă tentezi să ți le fac acolo unde nu s-ar vedea. Botanist?

- Am fost întotdeauna atrasă de genul sensibil, introspectiv.

- Ca Larry?

- Este asistentul meu. Lasă-l în pace!

- Nu îmi spune cum să îmi fac treaba.

- Este un băiat drăguț, a venit cu referințe excelente și...

- Acum cât timp?

Enervată, Chantel deschise smulgând ușa cabinei sale.

- Vreo trei luni.

Când ușa se închise în urma lui, Quinn scoase un carnetel.

- Dă-mi numele lui întreg.

- Larry Washington. Dar nu înțeleg...

- Nu trebuie. Dar tipul de la machiaj?

- George? Nu fi absurd, este destul de în vârstă încât să îmi fie bunic.

Quinn abia își mută privirea până când i-o întâlnește pe a ei.

- Numele, îngerăș. Nu există limită de vârstă pentru o minte bolnavă.

Ea mormăie, apoi se mută în spate, în garderoba privată.

- Nu îmi place felul în care lucrezi, Doran.

- Voi anunța departamentul de reclamații. Lăsându-se pe brațul unui fotoliu, aruncă o privire rapidă, interesată împrejurul cabinei. Asemenea casei ei, aceasta era meticulos decorată în alb. Dacă tot facem asta, dă-mi și numele celorlalți bărbați care au de-a face cu tine pe platou.

Urmă o pauză scurtă, plină de semnificație.

- Pe toate?

- Exact.

- Asta este imposibil, îi spuse ea. Nu aș putea să îmi amintesc numele tuturor. A, pe cei mai mulți mi-

amintesc din vedere și după numele mic, dar nu totul despre toată lumea.

- Atunci, află.

- Am o treabă de făcut. Nu pot...

- La fel ca mine. Fă-mi rost de nume.

Chantel trase de fermoarul de la spate și se încruntă la peretele care îi despărțea.

- Voi vedea dacă Larry îmi poate da o listă.

- Nu, nu vei face asta. Nu vreau să trezesc bănuiala nimănui.

- În regulă, în regulă.

Pentru o clipă, fu convinsă că leacul era un necaz mai mare decât problema. Apoi își aminti conținutul ultimului bilet. Îi plăcea sau nu, avea nevoie de Quinn. Numele regizorului secund este Amos Leery. Al directorului de imagine, Chuck Powers. Și, la naiba, nu au sosit în oraș de ieri, de azi. Se ocupă de asta de ani întregi. Au familii.

- Ce contează asta? O obsesie este o obsesie.

Când ea se reîntoarse în încăpere, Quinn încă ședea, mângăind în carnețelul lui.

- Dar regizorul?

- Regizorul este o femeie. Chantel își scoase ceasul și îl puse deoparte. Cred că o putem exclude.

- Ce îmi poți spune despre...

Făcu greșeala de a ridica privirea când vorbește. Cuvintele se opriră, pentru că procesul lui de gândire pur și simplu se dezintegrase. Ea purta roșu, un roșu fierbinte, vibrant, care părea să îi lingă pielea. Rochia avea decolteu adânc și îi îmbrățișa sânii, apoi urma liniile trupului ei. Fusta atârna drept, prinsă într-o parte până aproape de sold, unde era fixată cu un cerc de pietre strălucitoare. Gura i se uscă brusc și complet. Chantel văzu privirea și o recunoscuse. În mod normal, ar fi făcut-o să zâmbească, fie de plăcere, fie din automatism. Acum, descoperi

că nu putu, din cauză că inima îi bubuia prea tare. El se ridică ușurel, iar ea se dădu înapoi. Nu avea să își dea seama decât mult mai târziu că fusese pentru întâia oară în viața ei când se retrăsese în fața unui bărbat.

- Ți le voi spune pe celelalte mai târziu, zise ea iute. Sunt așteptată pe platou.

- Ce se presupune că ești?

Nu făcu un alt pas către ea. Autoconservarea îl împiedică. Chantel își umezi buzele.

- O femeie în căutarea răzbunării.

El o privi din nou, treptat, în sus, apoi în jos, și iar în sus, până când ochii li se întâlniră.

- Aș spune că o vei obține.

Făcând un efort conștient, ea trase aer în piept, apoi îl lăsă să iasă. „Joacă rolul“, își spuse în sinea ei. Era întotdeauna posibil să joace un rol.

- Îți place?

Se roti în mod deliberat, descriind un cerc încet, dezvăluind adâncitura îndrăzneată a spatelui.

- Este un pic cam mult pentru ora șapte jumătate dimineața.

- Crezi? Zâmbi, simțindu-se mult mai confortabil. Așteaptă să vezi echipamentul care merge cu ea. Cartier ne împrumută un colier și cercei. Toată strălucirea aceea în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari. Vom avea aici, în curând, două gărzi armate și un bijutier foarte neliniștit.

- De ce nu folosiți strasuri? Și ele strălucesc.

- Pentru că lucrurile veritabile fac o publicitate mai bună. Vii?

O opri la ușă cu doar un deget pe umărul ei gol. Fiecare din ei simți șocul.

- O întrebare. Porți ceva pe sub aia?

Reuși să zâmbească din nou doar pentru că avea mâna pe clanță.

- Acesta este Hollywoodul, domnule Doran. Lăsăm astfel de detalii în seama imaginației.

Ieși, sperând că strânsoarea din pieptul ei avea să dispară înainte de prima dublă.

Până la prânz, Quinn fusese nevoit să își revizuiască părerea despre Chantel cel puțin într-un domeniu. Nu era primadona răzgâiată și capricioasă la care se așteptase el. Muncea ca un cal - un pursânge, poate, dar încercase iar și iar, fără să se plângă.

Fusese amabilă cu fotografiile, deși sesiunea durase peste o oră și jumătate. Nu se răstise la cel care le făcea machiajul, așa cum făcuse una dintre colegele ei actrițe, atunci când sosise timpul pentru încă un retuș. Temperatura pe platou era ridicată din cauza luminilor, dar ea nu se ofilise. Între filmări, sorbea dintr-un pahar omniprezent de apă minerală, neputându-se așeza, pentru că cei de la garderobă protestaseră la cutele din costumul ei.

Doi paznici aveau ochii lipiți de ea și de sfertul de milion în bijuterii pe care îl purta. Acestea i se potriveau, fu el nevoit să recunoască - banda lată de aur incrustată cu diamante și rubine care îi încercuia gâtul, simfonia de diamante și pietre roșii fierbinți care îi atârna de urechi. Le purta cu ușurința unei femei care știa că le merita.

Quinn se ținu departe de platou și se întrebă cum de suportau actorii monotonia absolută a repetițiilor.

- Incredibil, nu-i așa?

Quinn își întoarse capul și aruncă o privire către bărbatul înalt și încărunit care îi stătea alături.

- Ce anume?

- Cum le ia ore și ore ca să filmeze o scenă de două minute. Scoase o țigară neagră subțire și o aprinse de la chiștocul alteia. Nu știu de ce vin. Mă neliniștește, dar nu pot sta departe în timp ce îmi disecă invenția.

Quinn ridică dintr-o sprânceană.

- Nu, bănuiesc că nu.

Înhală adânc fumul înainte de a zâmbi.

- Nu sunt nebun - ori poate că sunt. Eu am scris scenariul. Sau mai degrabă am scris ceea ce pare să se mene cât de cât cu chestia asta. Întinse o mână bine întreținută, cam subțire. James Brewster.

- Quinn Doran.

- Da, știu. Sunteți prietenul domnișoarei O'Hurley. Zâmbi din nou, ridicând neglijent din umeri. Vorbele circulă repede în orașele mici. Este absolut genială, nu-i așa?

- Nu știu prea multe despre asta.

- O, vă asigur, chiar este. Chiar nu era nimeni altcineva care ar fi putut fi Hailey. Rece, răzbunătoare, care să sfâșie cu unghiile și, în același timp, vulnerabilă și disperată după dragoste. Unul dintre puținele lucruri pentru care nu îmi fac griji în ceea ce privește extravaganța asta micuță este interpretarea lui Hailey de către Chantel.

- Pare să știe ce face.

- Mai mult, simte ceea ce face. Brewster trase iute un alt fum în timp ce echipa se pregătea pentru următoarea scenă. Îmi face o plăcere enormă doar să o privesc.

Quinn își afundă mâinile în buzunare și îl adăugă mintal pe Brewster la lista crescândă a bărbaților pe care trebuia să îi verifice.

- Este o femeie extraordinar de frumoasă.

- Asta este de la sine înțeles. Dar, pe de altă parte, ca să folosesc un clișeu, asta este doar la suprafață. Ceea ce este în interiorul lui Chantel O'Hurley este ceea ce fascinează.

Ochii lui Quinn se îngustară ușor.

- Și ce anume este asta?

- Aș spune, domnule Doran, că fiecare bărbat va trebui să descopere asta de unul singur.

Regizoarea strigă să se facă liniște, și Brewster se afundă într-o tăcere neliniștită. Quinn medită asupra propriilor sale preocupări.

Într-adevăr, ea părea să simtă rolul. Scena principală îi cerea să își confrunte iubitul la trei ani după ce acesta o părăsise. Chiar și după șase duble, ochii ei înghețau la comandă, iar vocea îi căpăta urma necesară de venin. Pe un ring de dans ticsit cu oameni, ea era hotărâtă să seducă și să umilească. Chantel le făcu pe ambele, aparent cu atâta ușurință, încât Quinn simți că ei îi făcea plăcere.

Chiar și lui, un bărbat care învățase să privească dincolo de iluzii, îi păru că ea nu era conștientă decât de bărbatul în brațele căruia dansa. Ca și cum nu ar fi existat nici o cameră, nici un tehnician, nici o platformă ori mașinărie.

Dură ore întregi, dar Quinn fu răbdător. I se păru interesant să vadă că, de fiecare dată când o pauză dura mai mult de cinci minute, asistentul ei apărea lângă ea cu un pahar proaspăt cu apă minerală. Nu doar o dată, regizorul secund venise să îi ia mâna și să îi murmure ceva. Cel care se ocupa de machiaj îi retușă fața iar și iar, ca și cum ar fi fost o pânză rară.

Trecuse de ora șapte seara înainte să încheie. Avuseră o pauză de o oră pentru masa de prânz, și, în afară de asta, calculă Quinn, ea fusese în picioare timp de paisprezece ore. Una peste alta, hotărî el, ar fi preferat să petreacă opt ore săpând șanțuri.

- Te-ai gândit vreodată la o altă meserie? o întreabă Quinn când se închiseră din nou în cabina ei.

- Vai, nu. Chantel își scoase pantofii și imediat simți un cârcel în talpă. Iubesc strălucirea.

- Și unde era strălucirea?

Zâmbetul veni în mod automat.

- Te prinzi repede. Dacă ar fi strigat că dorește încă o dublă, doar una, aveam de gând să îți cer să o împuști în genunchi. Mă ajuți cu fermoarul, te rog? Brațele mele parcă sunt de cauciuc.

- Asta din cauză că le-ai avut aruncate în jurul lui Carter aproape toată ziua.

- Doar unul dintre avantajele slujbei.

Își arcui spatele când Quinn îi coborî fermoarul mai jos de șolduri.

- E în regulă dacă îți place genul fotomodel.

Ea privi peste umăr cu un surâs.

- Îl ador.

- Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fie Carter cel care îți trimite flori?

Ea se încordă un pic, apoi merse dincolo de paravan.

- Este prea ocupat să scape de cea de-a treia soție. Și apoi, îl cunosc de ani întregi.

- Oamenii se schimbă ori fac lucruri neașteptate. Și petreci câteva ore pe zi într-o îmbrățișare cu el.

- Este muncă.

- Drăguță treabă, dacă înțelegi ce spun. În orice caz, nu ar trebui să ai încredere în nimeni.

- În afară de tine.

- Așa este. Și Brewster a părut destul de fascinat de tine.

- Brewster? Scriitorul? Amuzată cu adevărat, Chantel reveni, încă încheindu-și nasturii bluzei. James este mult mai interesat de personajele lui decât de oamenii care le joacă. Și este fericit într-o căsătorie de peste douăzeci de ani. Nu citești niciodată rubrica de bârfe?

- Nu o ratez niciodată. Se opri în timp ce întindea mâna după o țigară când ea se așeză brusc și se prinse de un picior. Vreo problemă?

- Ești în agonie de fiecare dată după ce îți scoți afurisitele alea de lucruri. Făcu o grimasă, blestemă și masă. Pot să îți spun că un bărbat a inventat tocurile înalte - același care a inventat sutienul.

- Voi, femeile, sunteți cele care purtați lucrurile astea, sublinie el, dar îngenunche și îi luă piciorul în mâini. Te doare în talpă?

- Da, dar...

Protestul îi muri pe buze când el începu să apese. Cu un oftat prelung și sincer, se lăsă pe spate.

- Da, este minunat. Ți-ai ratat chemarea. Ai putea face o avere ca maseur.

- Ar trebui să vezi ce ți-aș putea face la restul trupului. Ea deschise un ochi.

- Vom rămâne la picioare, mulțumesc. Dacă eram cu doar câțiva centimetri mai înaltă ori Sean mai scund, aș fi putut purta balerini în marea parte a filmărilor.

- Îți voi spune un lucru: scenele lui de dragoste cu tine au părut foarte autentice.

- Așa trebuie. Obosită până în adâncul oaselor, își deschise ambii ochi. Uite ce este: suntem profesioniști. A părut astfel pentru că am jucat astfel, nu pentru că vreunul din noi are vreun interes de natură fizică față de celălalt.

- De unde stăteam eu, a părut interes. Mai ales când și-a pus mâinile pe...

- Încearcă altceva, Doran.

- Cred că ești cât pe ce să îmi spui din nou cum să îmi fac slujba.

- Mi-ar plăcea să îți faci slujba, ripostă ea, în loc să mă bați la cap despre un bărbat doar pentru că este bun în ceea ce face.

- Doar îl verific, îngeraș.

- Nu vreau ca prietenii și asociații mei să fie spionați.

- Dacă voiai pe cineva care se teme să calce pe picioare, nu ai angajat bărbatul potrivit.

- Am ajuns singură la concluzia asta - nu doar o dată. Nu ar fi putut spune de ce enervarea îi creștea atât de repede, dar mâinile lui, care se mișcau alene în susul și în josul tălpii ei, făceau lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă organismului ei. Își dorea ca el să iasă și să plece. De ce nu faci pași, Doran? Își smulse piciorul. Pur și simplu, nu ești genul meu. Ridicându-se, trecu pe lângă el. Poți să păstrezi restul.

- Bine.

Era la fel de mânios ca ea și la fel de nelămurit asupra motivului. Știa doar că, pentru o clipă scurtă, simțise ceva pentru ea, ceva moale și blând. Acum, dispăruse, șters ca și cum nu ar fi existat vreodată. În locul celui sentiment erau mânie și o nevoie, la fel de intensă, care cerea eliberare fizică.

- Dacă tot sunt aici, aș putea la fel de bine să iau un bonus.

O înșfăcă. Ea știuse că el nu avea să fie blând. Mâna lui i se încurcă în păr în timp ce gura îi coborî peste a ei. Ea știuse că el nu avea să arate prea multă finețe. Ceea ce nu știuse - ori nu recunoscuse - era că avea să îi răspundă cu atâta nerăbdare.

Nici un bărbat nu o îmbrățișase atunci când ea nu dorise să fie îmbrățișată. Nici un bărbat nu îi luase ceea ce ea nu îi oferise de bunăvoie. Și totuși, el o ținea în brațe, iar ea nu găsi în interiorul ei nimic ca să îl facă să se oprească. Fața lui era aspră peste ea, iar degetele lui se adânceau în pielea ei atunci când o strângea aproape. Ar fi fost simplu să se apere, și totuși nu se zbătu în brațele lui. Genunchii ei tremurară, dar ea nici măcar nu simți asta. Totul era redus la senzația gurii lui peste a ei și la explozia gustului lui. Minunată. Buzele ei se depărtară și îl invită înăuntru.

El își făcea rareori griji de consecințe și, chiar și mai rar, își puna la îndoială instinctele. Când simțise nevoia să o atingă, să o ia în felul acesta, așa făcuse. Deja plătea pentru asta. Ea era mai mult decât își imaginase el. Mai moale, mai fină, mai fierbinte. Nu ținea în brațe o imagine, ci o femeie pasională, cu sânge fierbinte. Chiar pe măsură ce descoperea și explora savoarea și textura buzelor ei, înțelese că avea nevoie de mai mult. Aceea era o capcană, iar el căzuse direct în ea. O îndepărtă pentru că dori să îi vadă chipul după ce ea îl gustase. Ochii ei se deschiseră încet, atât de întunecați, atât de intens de albaștri, încât, pentru o clipă, el fu mai vulnerabil în fața ei decât ar fi putut ghici vreunul din ei. Simți cum nevoia se transformă în durere, și durerea în nesiguranță, înainte de a se smulge de lângă ea.

- A fost o zi interesantă, îngeraș. Și una pe care se temea că nu avea să o uite cu ușurință. De ce nu îi spui lui Matt să îți găsească pe altcineva?

Trecuse mult timp de când ea nu mai experimentase refuzul. Durea mai mult decât își amintea. Antrenamentul și mândria o făcură să se îndrepte, și își menținu glasul rece ca gheața.

- Dacă ți-ai terminat demonstrația de dominație masculină, poți pleca. Imaginea revenise, chiar înainte ca pulsul să înceapă să i se liniștească. Dacă voi auzi că cineva are nevoie de o gardă de corp pentru pudelul său, îi voi da cartea ta de vizită.

Chantel se întoarse cu spatele când sună telefonul. Ridică receptorul, apoi privi peste umăr până când îl văzu pe Quinn deschizând ușa. Întorcându-și capul, îl duse la ureche.

- Da, alo.

Vocea era prea familiară acum și un pic mai înspăimântătoare.

- Am așteptat toată ziua ca să vorbesc cu tine. Ești atât de frumoasă, atât de incitantă. Întreaga zi mi-am imaginat cum vom...

- De ce nu încetezi? Își pierdu stăpânirea de sine și strigă în telefon. De ce nu mă lași în pace, pur și simplu?

Înainte ca ea să poată trânti receptorul în furcă, Quinn îl smulse din mână.

- Nu fi mânioasă! Disperarea tăioasă din voce îl făcu să se încordeze. Te iubesc. Te pot face fericită, mai fericită decât ai fost vreodată.

- Domnișoara O'Hurley este mai fericită fără tine, spuse calm Quinn. Chiar ar trebui să încetezi să o mai deranjezi.

Urmă o liniște lungă, și Quinn auzi respirația de la celălalt capăt al telefonului devenind mai grea.

- Nu are nevoie de tine. Are nevoie de mine. Are nevoie de mine, repetă vocea înainte ca legătura să se întrerupă.

În tăcere, Quinn puse receptorul la loc. Chantel stătea cu spatele la el, dar, după un moment, se întoarse cu fața.

Putu să vadă faptul că ea se străduise din greu, chiar și în acele câteva momente, să își recâștige stăpânirea de sine. Dar pielea îi era la fel de albă ca încăperea din jurul lor.

- Am crezut că ai plecat.

- Și eu.

Își făcuse o regulă din a nu-și cere niciodată scuze pentru faptele lui. Nu era din cauză că nu credea că se putea înșela, doar că scuzele aveau tendința de a-i slăbi poziția. În cazul acesta, se hotărî să se apropie cât putea de mult, fără să treacă linia.

- Uite ce este, nu trebuie să ne plăcem prea mult unul pe celălalt ca să terminăm cu treaba asta, și nu îmi

place să las lucrurile neterminate. De ce nu uităm ce s-a întâmplat mai devreme?

Ei îi displăceau compromisurile în aceeași măsură în care lui Quinn îi displăceau scuzele. Dar îi plăcea chiar și mai puțin gândul de a continua singură. Ca să își satisfacă atât nevoile, cât și mândria, îi aruncă un zâmbet șters.

- S-a întâmplat ceva mai devreme?

El aprobă zeflemeaua cu un ușor semn din cap.

- Absolut nimic. Hai să ieșim de aici!

capitolul 4

Chantel acceptase, cu mult timp în urmă, faptul că nu puteai avea în același timp intimitate și faimă. Pentru a ajunge la cea de-a doua și pentru a o menține, aproape întotdeauna cea dintâi trebuia sacrificată. Dacă dansa cu o altă celebritate, aveau să existe poze și speculații chiar înainte ca muzica să ia sfârșit. Potrivit presei, viața ei era plină de bărbați, plină de aventuri sălbatice, fierbinți și de legături amoroase înflăcărâte. Acceptase asta. De altfel, era destul de perspicace încât să își dea seama că, dacă ar fi fost nepoliticoasă ori agresivă cu paparazzii, atât reputația, cât și fotografiile ei aveau să fie nefavorabile. Așa că era gata, cu măsură, să le intre în grații și să prezinte publicului o imagine strălucitoare și imperturbabilă.

Dar microfonul din telefonul ei și paznicul de la poartă erau cu totul altceva. Acestea nu făceau parte din misterul pufos de mătase și diamante pe care alesese să îl prezinte. Dacă avea de ales... De fiecare dată când gândul acela îi trecea prin minte, Chantel strângea din dinți și își reamintea că nu avea de ales.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Era greu să recunoască lucrul acesta, dar știa că trebuia să fie recunoscătoare. De la telefonul din cabina ei nu mai fusese nimic – nici scrisori, nici flori, nici o voce șoptită. Își spusese că trebuia să se simtă ușurată. În schimb, se simțea ca și cum aștepta să se întâmple ceva rău.

În timpul săptămânii, munca o ținuse prea ocupată ca să se gândească. Putuse, pentru câteva ore pe zi, să se afunde în personajul lui Hailey și în problemele acestei

tinere. Atât timp cât mergea banda și se afla sub presiune, era dificil să se gândească la propria criză. Munca o ajutase să treacă prin alte perioade dificile. Conta pe faptul că avea să facă același lucru și de data aceasta.

Dar era sâmbătă, și filmarea mergea lin, așa că nu primi nici un telefon. În mod normal, prețuia diminețile în care putea lenevi în pat pentru câteva ore în plus, răsfățându-se cu lucrurile despre care se spunea că făceau parte din viața ei de zi cu zi.

La ora șapte, fu trează. Dezgustată, se forță să adoarmă la loc. La șapte și un sfert, stătea cu ochii în tavan și gândea mult prea mult pentru propria ei liniște sufletească. Se presupunea că femeile frumoase și strălucitoare dorm până la prânz, apoi se răsfață cu masaje și tratamente faciale. Ar fi crezut asta ea însăși dacă nu s-ar fi aflat de atât de mult timp în industria filmului.

Aruncând deoparte cuverturile, merse în biroul alăturat garderobei. Din toate încăperile casei sale, aceasta, și doar aceasta, arăta cealaltă parte a ei. Mobilierul, deși sofisticat, era simplu și funcțional; materialul draperiilor o fi fost el importat din Paris, dar spațiul în ansamblu era îmbibat de un sentiment de organizare și simț practic. Biroul ei fusese achiziționat atât pentru caracterul util, cât și pentru felul în care arăta. Și chiar îl folosea. De asemenea, folosea computerul care se afla pe el.

Era adevărat că avea un agent și un manager personal, o echipă de agenți de publicitate și un asistent, dar Chantel credea în a deține controlul asupra propriei vieți, asupra propriei afaceri. Știa ce acțiuni avea și suma pe care o primea de pe urma filmelor pe care le făcuse. Copii ale contractelor sale erau îndosariate meticulos. Chantel nu le semna pur și simplu, ci le citea.

Merse direct la biroul ei și, ignorând agenda groasă și mormanul de mesaje telefonice, luă un teanc gros

de hârtii. Erau trei scenarii asupra cărora nu arunca-se nici măcar o privire. Filmarea la *Strangers* nu avea să dureze o veșnicie. Cu cât începea să se gândească la următorul ei proiect mai repede, cu atât avea să aibă mai puțin timp pierdut.

Chantel se întoarse în pat, sprijini pe genunchi primul scenariu și își spuse că avea să aștepte până la ora opt înainte de a-și bea cafeaua. Nu îi luă decât jumătate din timpul acela ca să descopere faptul că primul scenariu era fără speranță. Povestea în sine avea câteva lucruri bune, dar cele mai multe scene erau cu ea goală, înfășurată într-o îmbrățișare pasională după alta. Nu era o puritană, dar nu era dornică nici să își folosească trupul ca mijloc de vânzare pentru un scenariu mediocru. În orice caz, se săturase să joace roluri de vampă ori de victimă. Aruncă deoparte scenariul și luă un altul. Acesta o captivă de la prima pagină.

O comedie. În sfârșit, cineva îi trimisese o poveste inteligentă, care nu se baza în întregime pe sexualitatea ei ca să se vândă. Nu numai că dialogul era pătrunzător, dar intriga avea răsturnări de situație, una după alta, și o făcu să izbucnească în râs. Glumele erau atât fizice, cât și verbale și aveau, era sigură, să o epuizeze. Personajul ei avea să se facă de râs pe ecran iar și iar. Avea să ajungă cu fața în noroi. Iar lui Chantel avea să îi placă la nebunie.

„Binecuvântat să fii, Matt!“ Ajungând la jumătate, Chantel strânse scenariul la piept. Matt știa că ea își dorise să facă ceva diferit de imaginea pe care o creaseră cu grijă amândoi pe parcursul ultimilor șase ani. Avea să fie un risc. Aveau oamenii să plătească pentru a-i vedea fața cu noroi pe ea? Chantel era gata să parieze că da.

Fericită cum nu mai fusese de câteva săptămâni, Chantel apăsă butonul interfonului și ceru ca micul dejun să fie adus sus. Nu avea să se miște înainte de a termina de citit și ultima pagină. Iar, după aceea, avea

să îl sune pe Matt. Dacă era nevoită să meargă la audiții pentru asta, avea să o facă. Dacă trebuia să dea o probă pentru el, urma să o dea. Avea să accepte o micșorare de salariu dacă era nevoie, dar rolul acesta trebuia să fie al ei.

Chantel se ghemui din nou pe perne, își ridică genunchii și întoarse pagina.

Când se auzi o bătaie în ușă, era cu totul absorbită. Răspunse absent, apoi începu să chicotească când personajul, personajul ei, își făcu ieșirea cu pumnii dintr-o altă criză.

– Trebuie să fie foarte amuzant, comentă Quinn.

Capul lui Chantel zvâcni. Amuzamentul din ochii ei se transformă imediat în iritare. „Păcat“, se gândi ea, „că arată al naibii de bine“.

– Păcat că nu am încărcat arma aia.

– Nu ai împușca un bărbat care îți aduce micul dejun la pat.

Traversă încăperea, lăsă tava în poala ei, apoi se așeză confortabil pe pat, alături de ea. Purta un tricou și blugi decorați și părea să nu îi pese de faptul că încălțăminte sport pe care o purta stătea pe cuvertura ei cusută de mână.

– Ce citești? întrebă el, apoi și întinse picioarele și își încrucișă brațele sub cap.

– Rapoartele pieței de valori.

– Da, și eu mă dau în vânt după ele.

Pernele purtau mirosul ei, erotic, exotic și ispititor. Ea era puțin ciufulită după somn, iar părul îi cădea în jurul umerilor și pe spate. Chiar și în lumina puternică a dimineții, nu putu găsi nici măcar un singur defect pe chipul ei. Pe umerii ei se aflau două bretele subțirele și foarte puțină dantelă jos, pe sâni. El își aminti ceea ce nu ar fi trebuit: cum fusese să o țină lipită de el și să o sărute

până când mintea i se înceteșase. Luă o felie de pâine prăjită de pe tavă și se întinse după gem.

- Servește-te, mormăi ea, împotrivindu-se impulsului de a se îndepărta de el.

- Mulțumesc.

Se aplecă peste tavă în timp ce întinse o porție zdravănă de gem. Când răsuflarea lui atinse caldă umărul ei gol, ea se încordă și își reaminti ei cât de mult îl displăcea.

- Cum am mai spus, acesta este un pat grozav, continuă el.

- Când voi primi factura pentru spălarea cuverturii, o voi deduce din onorariul tău. Hotărâtă să nu trădeze nici o reacție, Chantel se întinse după cafetieră și își turnă o ceașcă. Ce pot face pentru tine, Doran?

El ronțai din pâinea prăjită și o privi. Zâmbetul îi înflori încet, foarte încet.

- Nu te jena, îi spuse ea și sorbi din cafea când era încă prea fierbinte.

Când aceasta îi opări limba, ea hotărî că nu doar îl displăcea. Îl detesta.

- O întrebare ridicolă, începu el, apoi se apucă să își toarne o ceașcă de cafea.

- Uite ce este, sunt ocupată, așa că dacă...

- Da, pot vedea asta.

- Se întâmplă să citesc niște scenarii.

- Sunt bune de ceva?

Chantel inspiră adânc. Unii bărbați erau mai nătângi decât alții, își reaminti ea. Poate că dacă îi făcea un pic pe plac...

- De fapt, chiar da. Aș dori să îl termin pe acesta în dimineața asta, așa că, dacă avem de discutat afaceri...

- În acesta vei mai înghiți un bărbat?

„Răbdare“, își spuse Chantel. Era o dovadă de compasiune să arăți răbdare unui idiot.

- Nu. Din întâmplare, este o comedie.

- O comedie? Izbucni într-un hohot lung de râs, înainte să bea. Tu?

Ea miji ochii.

- Nu-ți forța norocul, Doran.

- Haide, îngeraș. Fața ta nu este genul de față pe care un bărbat să o împingă într-o plăcintă.

- Este noroi.

- Poftim?

- În cazul acesta, fața îmi e împinsă în noroi.

El alege o bucată de pepene galben din castronul ei.

- Trebuie să văd asta.

- Mă bazez pe faptul că vor avea atitudinea ta câteva milioane de oameni. Cu un talent înăscut, scoase servetul din inel și i-l înmână. Ești, la urma urmei, bărbatul tipic, nu-i așa?

- Cât se poate de tipic, zise el cu nonșalanță.

- Acum, de ce nu îmi spui motivul pentru care te afli aici în dimineața asta, cu picioarele pe patul meu și cu mâinile în mic dejunul meu?

- Face doar parte din slujbă. Grozavă cafea!

- Îi voi transmite complimentele tale bucătarului.

Acum, de ce nu treci la subiect?

- Nu ai de gând să mănânci?

- Doran.

- Bine. Scoase un dosar mic de lângă tavă și îl deschise. Am câteva rapoarte preliminare. M-am gândit că te-ar interesa.

- Rapoarte despre ce?

- Larry Washington, Amos Leery, James Brewster. Și mai am câteva despre tipul de la machiaj și despre șoferul tău.

- Șoferul meu? Îl investighezi pe Robert? Cum pofta de mâncare îi pierise, Chantel se ridică mai sus în pat. Quinn văzu sub dantelă mătase de culoare roz-închis

și se întrebă cât de jos mergea. Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Îngeraș, nu citești niciodată romane polițiste? Cel pe care îl bănuiești cel mai puțin este întotdeauna cel care a făcut-o.

– Nu te plătesc ca să joci rolul lui Sam Spade, și afurisită să fiu dacă pot să stau și să mă uit cum te plătesc ca să faci investigații despre oameni ca Robert și George.

După o examinare scurtă, Quinn se decise asupra unei căpșune.

– Ai observat vreodată cum te privește Robert al tău?

Dantela se ridică, apoi se liniști din nou, odată cu respirația ei. În mod deliberat, Chantel își înclină capul.

– Dragule, toți bărbații mă privesc așa.

El o privi îndelung, înainte de a sorbi din nou din cafea. Chiar și lui îi era greu să diferențieze jocul ei de realitate.

– Din moment ce trebuie să încep de undeva, încep cu bărbații care îți sunt cel mai aproape.

– Următorul lucru pe care mi-l vei spune este că îl investighezi pe Matt. Când el nu spuse nimic, ea se uită din nou la el. Cred că glumești! Matt este...

– Un bărbat, încheie Quinn în locul ei. Tocmai ai spus că asta este de ajuns.

Furioasă, Chantel ridică tava, apoi o trânti în poala lui. Cafeaua sări peste marginile ceștilor.

– Uite ce este, hai să încetăm în clipa aceasta! Nu voi permite ca oamenii la care țin să fie spionați și stânjeniți. Matt este cel mai apropiat prieten pe care îl am, și aveam impresia că îți este și ție prieten.

– Aici este vorba despre afaceri.

– Hai să zicem că afacerea noastră a luat sfârșit! Telefoanele au încetat, la fel și scrisorile.

– Pentru patruzeci și opt de ore întregi.

- Asta este de ajuns pentru mine. Îți voi plăti onorariul până astăzi și vom...

Se întrerupse, vorbele rămânându-i în gâtlee când telefonul de lângă pat începu să sune. Fără să își dea seama, Chantel se trezi cu mâna în a lui Quinn, cu degetele puternic strânse.

- Vor răspunde de jos, murmură el. Nu te panica! Dacă este el, rămâi calmă. Încearcă să îl faci să vorbească, să rămână pe linie cât se poate de mult. Avem nevoie de timp ca să îi dăm de urmă.

Când interfonul sună, ea sări.

- Adună-te, Chantel! Poți face asta.

Străduindu-se să își mențină respirația regulată, Chantel vorbi în interfon.

- Da?

- Este un bărbat la telefon, domnișoară O'Hurley. Nu dorește să își dea numele, dar spune că este important. Să îi spun că nu sunteți disponibilă?

- Da, eu... Mâna lui Quinn i se strânse în jurul încheieturii. Nu, nu, voi răspunde. Mulțumesc.

- Ia-o ușor, îi spuse Quinn. Doar lasă-l să vorbească.

Degetele ei erau țepe și reci când ridică receptorul.

- Alo.

Quinn trebui doar să se uite la chipul ei pentru a-și da seama că ea auzea șoapta familiară.

- Nu te pierde, îi spuse el încet, ținându-i mâna liberă într-a lui. Doar ține-l la telefon. Stai calmă și răspunde-i.

- Mulțumesc, reuși ea să îngaime, în ciuda nodului din gâtlee. Da, da, am primit toate scrisorile tale. Nu, nu sunt supărată. Își închise ochii și încercă să se poarte de parcă lucrurile pe care el i le spunea nu îi făceau pielea de găină. Aș dori să îmi spui cine ești. Dacă ai... Prinsă între frustrare și ușurare, depărtă de la ureche receptorul. A închis.

- La naiba!

După ce așeză tava pe podea, lângă pat, Quinn se aplecă peste ea și apăsă câteva butoane pe telefon.

- Sunt Quinn. Blestemă din nou. Da, continuă! Exact. Nu a fost timp destul, îi spuse lui Chantel, închizând din nou telefonul. A spus ceva care să-ți sune familiar, ceva care să te facă să te gândești la cineva cunoscut?

- Nu. Se cutremură o dată înainte de a-și recâștiga calmul. Nimeni din cei pe care îi cunosc nu are o minte ca asta.

- Bea niște cafea!

Îi mai turnă puțină cafea în ceașcă, apoi i-o dădu. Ea o bău ca să scape de strânsoarea din gâtleej.

- Quinn. Fu nevoită să înghită din nou. A spus... a spus că are o surpriză pentru mine, o surpriză mare. Când întoarse capul ca să se uite la el, ochii ei erau imenși și întunecați. A spus că nu va mai dura mult.

- Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în legătură cu el. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru cei lipsiți de apărare. Lucrul acesta îl mai băgase în bucluc - în America de Sud, în Afganistan și în alte nenumărate locuri. Deși știa că putea fi periculos într-un fel mai personal, strecură un braț în jurul umerilor ei și o trase aproape. Pentru asta mă plătești, îngeraș.

- Mă va prinde. O spuse cu o asemenea certitudine, încât el își întări strânsoarea. O simt.

- Îi va fi greu să facă asta cu mine în calea lui. Ascultă, am doi oameni care patrulează prin zonă și alți doi care monitorizează telefoanele.

- Nu pare să fie de ajutor. Își închise ochii și, pentru o clipă, își permise să se sprijine de el. Poate e din cauză că nu îi pot vedea.

- Mă poți vedea pe mine, așa-i?

- Da.

Și îl putea simți, putea simți mușchii tari, puternici ai brațului și ai umărului, pielea nu chiar atât de fină a chipului lui.

- Vrei să vezi mai mult din mine?

Precaută, Chantel ridică ochii ca să se uite la chipul lui. Era amuzament acolo, dar - era sigură că se înșela - părea să existe și o îngrijorare autentică.

- Poftim?

- Îmi place cum faci asta. Îngerăș, ai putea înmuia genunchii unui bărbat fără să ridici un deget.

- Este unul dintre talentele mele. Explică-mi, Doran!

- Ce ar fi să mă mut la tine pentru un timp? Acum, nu îți lăsa mândria să te înfrângă, o avertiză el când ea începu să se încordeze. Ai destule camere disponibile, și, deși capăt un adevărat atașament față de patul tău, mă mulțumesc și cu altul. Ce spui, îngerăș? Dorești un coleg de apartament?

Ea se uită încruntată la el, urând să admită faptul că s-ar fi simțit mult mai în siguranță cu el în preajmă tot timpul. Casa era destul de mare ca să se poată evita unul pe celălalt, deși avea să fie nevoită să renunțe la intimitate. Problema adevărată avea să fie faptul că urma să își amintească exact cum o făcuse el să se simtă în timpul celui unic sărut fierbinte. Dacă avea să se afle în preajmă douăzeci și patru de ore pe zi, poate că amintirea nu avea să fie de ajuns.

- Poate că ar trebui să cumpăr câinele acela fioros, mormăi Chantel.

- Este alegerea ta.

Asta era adevărat. Așa era. Iar ea știa exact cum să se descurce - și cum să se poarte cu el.

- Du-te și fă-ți bagajele, Doran. Îți vom găsi un loc în care să dormi.

Ridicându-se în capul oaselor, rășfoi din nou scenariul. Se simțea mai bine, nu putea nega asta. Pumnul de gheață din stomacul ei își slăbise strânsoarea.

- Cât o să mă coste în plus treaba asta?

- Mesele - și vreau mai mult decât un castron cu fructe dimineța -, accesul la facilități și, din moment ce asta va da peste cap viața mea socială, încă două sute pe zi.

- Două sute? Chantel pufni scurt, lipsit de eleganță. Îmi imaginez că viața ta socială nu face mai mult de cincizeci. Nu asta este plata în saloanele de masaj?

- Ce știi tu despre saloanele de masaj?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

- Doar ce văd în filme, dragule.

- Ce ai spune despre o demonstrație?

El ridică un deget și îi coborî una din bretele de pe umăr. În loc să o pună la loc, Chantel continuă, pur și simplu, să studieze scenariul.

- Nu, mulțumesc. Mă îndoiesc că există ceva ce să mă poți învăța.

- Mă gândeam mai degrabă invers.

Când el dădu la o parte și cealaltă bretea, Chantel își ridică privirea într-a lui. El o momea, iar ea nu era încă gata să muște din momeală.

- Încearcă atunci când voi avea câteva săptămâni libere, Doran. Cu tine, mă tem că va trebui să o luăm de la zero.

- Învăț repede.

El își lunecă mâna pe umărul ei, în sus, până când degetul lui mare îi atinse bărbia.

Înainte să își dea seama, ea îi apucă încheietura mâinii, dar glasul îi rămase calm:

- Fii atent!

- Dacă ești atent, pierzi prea mult.

Dorise să o atingă din nou, să îi simtă pielea fină și caldă. Dorise să îi vadă ochii întunecându-se, pe de o parte, din cauza mâniei, pe de alta, de dorință, atunci când avea să o atingă. Ea păru gata să îi sfâșie fața, dar mușcătura unghiilor ei nu avea să îl oprească să încerce focul pe care îl ținea atât de bine zăgăzuit înlăuntrul ei. Focul pe care îl lăsa să ardă atât de exploziv pe ecran.

Când mâna ei liberă se ridică, el o apucă. Ea îi ținea o mână, el ținea una din mâinile ei. În ceea ce îl privea pe Quinn, erau egali. Crezu că mândria era cea care o împiedica să se zbată, mândria și încrederea că l-ar fi putut aduce în genunchi oricând ar fi dorit ea. El nu era chiar atât de sigur pe cât dorea că ea nu ar fi putut.

Era gata să îi dea drumul când bărbia ei se înalță, și ochii ei îl provocară. Fusesse întotdeauna slab atunci când venea vorba despre provocări.

Cu ochii deschiși și fixați în ai ei, își coborî gura. Dar nu o sărută. Chantel simți impactul, în același timp surprinsă și excitată, atunci când el îi prinse între dinți buza inferioară. Lipsa de reacție glacială pe care fusesse hotărâtă să o arate începu să se înfierbânte.

Ar fi putut să îl oprească. Fratele ei, Trace, le învățase pe ea și pe surorile ei cum să se apere de membrii excesiv de iubăreți ai sexului opus. Chantel era conștientă că ar fi putut să îl ia prin surprindere și să îl facă să se îndoiaie și să se sufoce cu o singură lovitură rapidă de genunchi. Rămase nemișcată, hipnotizată de ochii verzi care o priveau.

Nu ar fi trebuit să aibă genul acesta de sentimente, genul acesta de foame. Le blocase cu ani în urmă, atunci când emoțiile o făcuseră de râs. Nu ar fi trebuit să aibă senzația aceasta de ghem în stomac. Oasele ei nu ar fi trebuit să se lichefieze la o atingere. Jucase scene de dragoste peste scene de dragoste – coregrafiate, cenzurate, trase și retrase pentru cameră – și nu simțise

nimic în afară de ceea ce era de așteptat de la personaj. Știa exact cât de puțin putea însemna cea mai pasională îmbrățișare pentru cei doi oameni implicați.

Această mușcătură ușoară asupra buzei ei ar fi trebuit să nu facă altceva decât să o enerveze. Dar rămase nemișcată, prizoniera unei dorințe urgente de a absorbi toate sentimentele care dădură năvală.

Imposibil. Trebuia să fie imposibil, însă el simți inocența vibrând în jurul ei. Dacă era doar teatru, era mult mai pricepută decât ar fi avut dreptul să fie. Dacă nu era... Dar nu putea gândi. Îi făcuse ceva minții lui, ceva ce nu ar fi trebuit să i se permită să facă. Își croise cu forța drum în mintea lui și i-o umpluse, până când era gata să uite totul în afară de ea.

Dorință. Dorința era un lucru ușor de potolit și ușor de uitat. Avea să merite să își amintească asta. Era normal ca orice bărbat să o dorească. Dar nu era sigur că vreun bărbat ar fi fost în stare să o uite. Exista în ea prea multă putere, puterea de a face un bărbat să flămânzească, de a-l face să sufere, de a-l face slab. Quinn nu își putea permite să piardă frâiele. Cu buzele ei calde și moi sub ale lui, își aminti de faptul că avea două priorități. Una era să o țină în siguranță. Cealaltă era să aibă grijă de el însuși.

Când se simți afundându-se, se retrase. Terenul era prea nesigur aici. De data aceasta avea, într-adevăr, să fie atent la ceea ce făcea.

– Știi să te aperi, îngeraș.

„Încetișor“, își spuse ea, străduindu-se să își găsească un punct de sprijin. Pentru el nu însemna nimic, nimic mai mult decât eternul război dintre voința bărbaților și cea a femeilor. El nu se înmuiase înlăuntrul său și nici nu simțise nevoia de a fi iubit, dorința de a crede că poate, doar poate, lucrul acesta era bun. Nu avea să îi dea satisfacția de a afla că ea simțise asta.

- Data viitoare, te voi strivi.

- Ai putea avea dreptate, mormăi el și se depărtă. Pielea ta e un pic cam palidă. Își trecu privirea peste umerii ei goi și se blestemă pentru junghiul de nevoie pe care îl simți. Îmbracă-te, și hai să ne întâlnim lângă piscină. Te voi pune la curent cu ceea ce avem până acum.

Se rostogoli de pe pat și, luând cu el dosarul, o lăsă singură. Avea nevoie de aer, rapid.

Quinn tăia apa piscinei ca un țipar, lin, repede și tăcut. Când Chantel apărură în curtea interioară, rămase în lumina soarelui și îl privi. Nu se înșelase atunci când îi simțise mușchii. Acum, îi putea vedea, încordându-se cu fiecare mișcare a brațului, strângându-se la fiecare mișcare de picior. Alesese un pantalon scurt negru din grămada de costume de baie pe care ea le ținea pentru oaspeți în casa de lângă piscină. Talia era joasă și îi stătea mulat pe șolduri.

Totuși, ea își închipui că el îl alesese pentru confort, mai degrabă decât pentru impact. Din câte își dădea ea seama, Quinn Doran se considera prea irezistibil ca să se gândească la astfel de lucruri. Alese un scaun aflat lângă o masă cu umbrelă și așteptă ca el să iasă la suprafață.

Efortul fizic fusese de ajutor. Quinn își dăduse seama că, în ceea ce o privea, se apropiase de limită mai mult decât intenționase. Încă nu era sigur de ce făcuse o mișcare spre ea când știa că ea era genul de femeie față de care un bărbat inteligent păstra distanța. Iar el fusese întotdeauna inteligent. Aceasta era modalitatea în care supraviețuiai. Dar, de asemenea, avusese întotdeauna obiceiul de a ceda în fața tentației. Aceasta era modalitatea în care trăiai. Deși viața lui nu fusese nicio dată plictisitoare, Chantel O'Hurley era cea mai mare tentație din viața lui de până atunci.

După ce traversase piscina înainte și înapoi de treizeci de ori, cea mai mare parte a tensiunii se scursese. În alte circumstanțe, ar fi folosit un sac de box ca să scape de ea, dar era gata să se folosească de orice îi stătea la îndemână.

Dându-și la o parte de pe față părul ud, se ridică la capătul mai puțin adânc, cu apa clipocindu-i pe coapse. Și o văzu.

Lăsată pe spate pe scaun, cu fața umbrită de o umbră mare, albă, era întruchiparea frumuseții reci, sfâșietoare. Își strânsese părul sus, la spate, așa încât fața îi era liberă. Nu avea nevoie să îi fie încadrată. Stilul rafinat, sever, nu făcea decât să accentueze acest lucru. Bluza mulată pe care o purta îi dezvăluia umerii și era băgată în pantalonii scurți care îi scoteau în evidență picioarele lungi. Privirea lui zăbovi pe acele picioare în timp ce se ridică și ieși din piscină.

- Ai un loc dat naibii, îngerăș.

- Așa mi se spune. Întinzând mâna, ridică un prosop de lângă ea. Văd că te descurci foarte bine pe aici.

Îi aruncă prosopul, dar el nu făcu altceva decât să și-l atârne pe după gât. Lumina soarelui lucea pe picăturile de apă de pe pielea lui bronzată.

- Frumoasă piscină.

- Îmi place.

- Atunci, ar trebui să o folosești mai mult. Înotul este o modalitate grozavă de a te menține în formă.

- Voi avea singură grijă de forma mea, Doran. Irascibilitatea începea să iasă la suprafață. Chantel o înveli în sarcasm. Va dura mult? Vreau să îmi fac unghiile în după-amiaza aceasta.

- O să ne facem timp și pentru asta.

- Noi? Nu își putu împiedica un zâmbet când el se așeză în fața ei. Cumva, nu mi te pot imagina într-un loc în vogă ca „Nail It Down“.

- Am fost în locuri mai rele. Își mută ușor scaunul, așezându-se în lumina soarelui. Mai ai ceva în program astăzi?

- A, poate să admir vitrinele de pe Rodeo Drive, spuse ea într-un impuls de moment, doar ca să îngreuneze un pic lucrurile. Prânzul la Ma Maison, cred, ori poate la Bistro. Își sprijini bărbia pe dosul mâinii. Au trecut câteva zile de când nu m-am mai întâlnit cu nimeni. Ai ceva potrivit de îmbrăcat, nu-i așa?

- Mă descurc. Apoi diseară este cina aceea, de caritate.

Zâmbetul ei se stinse.

- Cum de știi despre asta?

- Este treaba mea să știu. Deși nu avea nevoie de ele, Quinn își răsfoi notițele. Secretara mea l-a contactat pe Sean Carter și i-a explicat faptul că vei mai avea un însoțitor.

- Atunci, îl poate contacta din nou. Eu și Sean am convenit să mergem împreună ca să ajutăm la promovarea filmului.

- Ești dornică să urci într-o limuzină întunecată cu un bărbat care ar putea fi...

- Nu este Sean.

După ce îl întrerupse, Chantel întinse mâna să ia pachetul de țigări pe care Quinn îl aruncase pe masă.

- Vom face cum zic eu. Quinn luă bricheta și o aprinse. Te voi duce la mica ta petrecere și, dacă dorești, te poți îmbrățișa cu Sean pentru camere. Cum rămâne cu ziua de mâine?

Chantel îi aruncă o privire otrăvitoare.

- Tu să-mi spui.

Quinn își deschise răbdător dosarul.

- Ai un reporter și un fotograf care vin la ora unu ca să facă un reportaj despre tine și despre casă. Asta este tot ce am.

Ea aruncă țigara într-o scrumieră și o lăasă să ardă mocnit.

- Pentru că asta este tot. Am câteva chestiuni personale de care trebuie să mă ocup aici, acasă, apoi voi merge la culcare devreme, pentru că luni este zi de muncă.

- A zis Matt că ești practică. Quinn dădu pagina. Larry Washington.

- Continuă, îi spuse ea. Nu vei fi mulțumit până nu o vei face.

- Puștiul pare destul de curat la suprafață. A absolvit UCLA anul trecut, cu o diplomă în managementul afacerilor. Se pare că a avut întotdeauna un interes față de teatru, dar a preferat lucrurile legate de scenă și de culise în locul actoriei.

- Exact acesta este motivul pentru care l-am angajat.

- Aparent, a avut o treabă destul de serioasă cu o colegă de facultate, până în urmă cu vreo șase luni. O foarte atrăgătoare blondă cu ochi albaștri. Ea i-a dat papucii.

Nu fu nevoie să precizeze implicațiile.

- Multe femei au ochi albaștri și multe dintre legăturile amoroase din facultate să destramă.

- Amos Leery, continuă el, ignorând-o. Știai că prima lui soție a divorțat de el din cauză că nu putea să își țină mâinile departe de alte femei?

- Da, știu. Și asta a fost acum cincisprezece ani, deci...

- Obiceiurile vechi mor greu. George McLintoch.

- Asta e demn de milă, Doran. Chiar și pentru tine.

- Se ocupă de machiaj de treizeci și trei de ani. Are cinci nepoți și un altul care se va naște în toamnă. De când i-a murit soția, în urmă cu doi ani, a avut ceva probleme cu sticla.

- Ajunge.

Se ridică și păși până la marginea piscinei. Apa era calmă și limpede precum cristalul. Așa fusese și viața ei până în urmă cu câteva săptămâni.

- Chiar este de ajuns. Nu am de gând să stau aici și să te ascult cum diseci problemele personale ale oamenilor alături de care muncesc. Privi înapoi peste umăr. Ai o meserie mizerabilă.

- Așa este.

Nu își dezvălui propriile sentimente nici măcar printr-o clipire.

- James Brewster, continuă el. Pare să aibă o situație familială stabilă. Căsătorit de douăzeci și unu de ani, cu un fiu care studiază dreptul în est. Este interesant faptul că merge la psiholog de peste zece ani.

- Toată lumea din orașul acesta merge la psiholog.

- Tu, nu.

- Voi merge dacă te țin pe tine în preajmă.

El zâmbi scurt, apoi întoarse pagina.

- Șoferul tău, Robert, este un personaj interesant. Tânărul Robert DeFranco are după el un șir lung de doamne.

- Fix genul tău de bărbat.

- Nu pot să nu îi admir rezistența. Matt Burns.

Atunci, ea se întoarse cu totul. De data aceasta, el nu văzu mânie, ci dezgust. Ceva înlăuntrul lui se sfâșie.

- Cum ai putut? Spuse asta încet și cu durere. Este prietenul tău.

- Asta este slujba mea.

- Este slujba ta să spionezi viețile private ale oamenilor la care se presupune că ții?

Continuă să o privească în ochi.

- Nu îmi permit să îmi pese de nimeni altcineva în afară de clienții mei atunci când aceștia mă plătesc. Asta cere meseria.

- Atunci, țin partea aceasta pentru tine. Orice dezgropi despre Matt nu vreau să aflui.

Nu avea să îi îngăduie să îl facă să regrete ceea ce făcuse. Făcuse lucruri mai rele, mult mai rele. Se întrebă cum l-ar privi ea dacă ar ști.

- Chantel, va trebui să iei în considerație toate posibilitățile.

- Nu, tu va trebui să o faci. Și la momentul actual primești șapte sute pe zi ca să o faci. Este treaba ta să afli cine mă vânează și să mă ții în siguranță în același timp.

- Acesta este modul în care o fac.

- Bine. Atunci, tot ceea ce doresc să văd din partea ta este factura.

Porni ca o furtună spre casă, dar el îi blocă drumul.

- Maturizează-te!

Luând-o de umeri, o ținui locului. Ea suferea, își dădu el seama, chiar suferea pentru oamenii la care ținea. Trebuia să o convingă că nu își putea permite asta.

- Absolut oricine ar putea să dea telefoanele acelea. Poate că este cineva pe care nici măcar nu l-ai întâlnit vreodată, dar instinctul îmi spune altceva. Te cunoaște. O scutură un pic ca să își sublinieze ideea. Și te dorește foarte tare. Până când îl vom găsi, va trebui să faci exact cum spun.

Telefonul din dimineața aceea era încă mult prea proaspăt în mintea ei. Dacă trebuia să facă un compromis, avea să îl facă. Dar nu avea să îi placă asta.

- Voi face ceea ce spui, Doran, până la un punct. Voi accepta să îmi fie ascultat telefonul, voi accepta afurisiții de paznici la poartă și pe tine în casa mea, dar nu voi asculta gunoaiile acestea.

- Cu alte cuvinte, cooperezi, dar nu vrei să știi detaliile.

- Ai înțeles.

El își lăsă mâinile să îi cadă pe lângă corp.

– Credeam că ai mai mult curaj.

Ea deschise gura ca să țipe, apoi o închise la loc, pentru că el avea dreptate. Doar că nu avea tăria să accepte asta.

– Șterge-te, Doran!

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă. Cum stătea privind-o, Quinn hotărî că instinctul îi era la fel de demn de încredere ca întotdeauna. În situații tensionate, ea nu avea să se prăbușească.

capitolul 5

Când trecură de sfârșitul săptămânii fără să se sfâșie unul pe celălalt, Chantel hotărî că poate aveau să supraviețuiască. Nu o încântase prea tare să meargă la cină cu el și să se prefacă, în fața a trei sute de oameni, că îi făcea plăcere să fie cu el. Chantel își spusese să privească asta ca pe o sarcină – o sarcină deosebit de dificilă și de neatractivă. Apoi Quinn o surprinsese în mod plăcut. Fusesse încântător.

În mod surprinzător, smochingul i se potrivea. Deși nu îi ascundea în întregime părțile mai necizelate, acesta i le făcea cu atât mai captivante. El nu avea niciodată să fie curtenitor, subtil ori strălucitor. Din nu se știe ce motiv, Chantel descoperi că era mulțumită să știe asta. Poate că purta o cravată de mătase și gâteliile sofisticării, dar știai – cel puțin dacă erai femeie știai – că dedesubt se afla un barbar.

Înainte ca seara să se încheie, el băuse șampanie cu cel mai de succes actor din anul acela și dansase cu o actriță care câștigase premiul Oscar de trei ori. Veterana de șaptezeci de ani o bătuse pe Chantel pe genunchi și îi spusese că gustul ei în materie de bărbați se îmbunătățise. Deși lucrul acesta fusese destul de dificil de înghițit, Quinn nu îi dăduse nici măcar o dată ocazia lui Chantel să se încrunte la el în seara aceea.

Duminică o lăsase singură. Când veniseră reporteri, iar ea le dăduse un interviu și le făcuse turul casei, fusese ca și cum el nici măcar nu era acolo. Știa că el se afla acolo, undeva, dar nu îi încălcase intimitatea. Fusesse liberă să se întoarcă la cititul ei, să se răsfețe

cu o baie lungă și calmantă în jacuzzi și să ajungă la zi cu scrisorile și cu alte câteva chestiuni neplăcute legate de afaceri. Până să părăsească casa luni dimineață, Chantel era aproape gata să își schimbe părerea despre el.

Se simțea liniștită și dornică de muncă. În noaptea de dinainte, terminase scenariul pe care începuse să îl citească sâmbătă dimineață și era mai entuziasmată decât fusese vreodată. Îl trezise pe Matt dintr-un somn adânc ca să îi spună să meargă să îi obțină rolul. Era poate puțin înainte de ora șase dimineața, dar Chantel se simțea minunat.

Aruncă o privire către Quinn, care se afla alături de ea, cu picioarele întinse și ochii închiși în spatele ochelarilor de soare. După cum arăta, nu se bărbierise de sâmbătă. Părea nedrept ca aerul acela de vag dezmaț să i se potrivească atât de bine.

- Ai avut o noapte grea?

El deschise un ochi. Apoi, găsimd că era un efort prea mare, îl închise din nou.

- Joc de pocher.

- Ai jucat pocher azi-noapte? Nu știam că ai ieșit.

- În bucătărie, mormăi el, întrebându-se cât de curând avea să poată să pună mâna pe o altă ceașcă de cafea.

- În bucătăria mea? Chantel se încruntă, un pic necăjită de faptul că nu fusese invitată să joace. Cu cine?

- Cu grădinarul.

- Rafael? Abia dacă vorbește engleza.

- Nu este nevoie de asta ca să știi că un full bate culoarea.

- Înțeleg. Pe buze îi apăru un zâmbet. Deci tu și Rafael ați jucat pocher în bucătărie, v-ați îmbătat și ați spus minciuni.

- Și Marsh.

- Și Marsh ce? Se opri în timp ce se întindea după un pahar. Marsh a jucat cărți? Marsh al meu?

- Un individ înalt, fără prea mult păr.

- Serios, Quinn, are aproape optzeci de ani și scârțâie foarte tare. Nu m-aș fi așteptat nici măcar de la tine să profiți de pe urma lui.

- Mi-a luat 83 de dolari. Viclean afuris...

- Așa meriți, zise ea cu satisfacție. Dacă stai în bucătăria mea, înghițind bere și fumând trabucuri și te lauzi cu femeile tale când eu te plătesc pentru timpul tău.

- Dormeai.

- Nu prea cred că are importanță. Ești plătit să ai grijă de mine, nu să joci pocher.

- Pocher cu cinci cărți în mână, nu cu două; valet sau mai mare. Și aveam grijă de tine.

- Serios? Duse un pahar de suc la buze. Ciudat! Nu am văzut nici urmă de tine ieri.

- Am fost prin preajmă. Ți-a plăcut baia din jacuzzi?

- Poftim?

- La naiba, ai stat aproape o oră în cada aia.

El îi luă paharul din mână și îl goli. Poate avea să poată spăla amărăciunea din gura ei.

- Ciudat, m-am gândit că o femeie ca tine ar trebui să aibă o duzină de costume de baie. Bănuiesc că nu ai găsit nici unul.

- M-ai supravegheat.

Îi dădu paharul și se făcu din nou comod.

- Pentru asta mă plătești.

Fu străbătută de indignare, în timp ce trânti paharul la loc, în suportul său.

- Nu te plătesc să tragi cu ochiul. Fă-ți plăcerile libidinoase în timpul tău liber.

- Timpul meu este timpul tău, îngeraș. Am văzut aproape la fel de mult când am irosit patru dolari

jumătate ca să văd filmul *Thin Ice*. Și apoi, dacă aș fi dorit distracție, aș fi intrat lângă tine.

- Te-aș fi înecat, îi aruncă ea, dar el doar zâmbi și închise din nou ochii.

Capul îi bubuia de parcă avea în el un ciocan pneumatic. Mai dormise puțin și altă dată, dar, de obicei, din proprie inițiativă. Jocul de pocher fusese felul lui de a-și distrage atenția de la faptul că ea dormea sus, felul lui de a uita cum arătase ea în după-amiaza aceea, întinsă în apa cu spumă din jacuzzi.

Nu o urmărise, așa cum dorea să o facă să creadă. O văzuse intrând în căsuța de lângă piscină. Apoi, când nu mai ieșise, mersese să verifice ce se întâmpla cu ea. Era întinsă în cada mare, cu Rahmaninov susurând din boxele de deasupra capului. Părul îi era desfăcut și plutea în apa înspumată. Iar trupul ei... trupul ei era lung, zvelt și cu pielea pală. Putea simți încă impactul, ca un ciocan, direct în plexul solar.

Nu rămăsese să o tachineze și să o enerveze, ci plecase, la fel de tăcut cum venise. Avusese o teamă, o teamă clară că, dacă ea și-ar fi deschis ochii și l-ar fi privit, el s-ar fi târât în genunchi.

Gândul la ea îl bântuise zi și noapte. Știa că ar fi trebuit să fie capabil să împiedice asta. Nimic și nimeni nu avea voie să aibă putere asupra lui. Dar începea să înțeleagă cum o femeie putea deveni o obsesie prin simpla ei existență. Începea să înțeleagă cum un bărbat putea deveni copleșit de propriile fantezii.

Lucrul acesta îl făcu să se îngrijoreze pentru el însuși, dar îl făcu să se îngrijoreze și mai mult pentru ea. Dacă un alt bărbat devenise obsedat de ea, iar acel alt bărbat trecuse de anumite limite, până unde ar fi putut merge ca să o aibă? Scrisorile și telefoanele deveniseră din ce în ce mai insistente. Când avea să înceteze cu ele pentru a încerca ceva mai disperat?

Quinn nu credea că Chantel, oricât de înspăimântată era, avea vreo idee despre cât de departe putea nebunia aceasta să împingă un bărbat. Cu cât se afla mai mult în preajma ei, cu atât își dădea mai bine seama cât de departe se putea ajunge.

În ziua aceea, aveau să filmeze pe platoul ridicat în aer liber. O altă echipă de filmare se afla deja în New York, filmând exterioarele. Chantel aștepta cu nerăbdare momentul în care ea și ceilalți membri ai echipei de filmare aveau să zboare în est pentru cele câteva scene care trebuiau filmate în afara studioului. Lucrul acesta avea să îi ofere șansa de a o vedea pe sora ei, Maddy, și, cu puțin noroc, să îi prindă piesa care juca pe Broadway.

Gândul acesta îi readuse starea de spirit veselă pe care o avusese mai înainte. Veselia ei rezistă chiar și în ciuda unei ore de întârziere în care tehnicienii făcură câteva reparații.

– Zici că e Noua Anglie, comentă Quinn privind platoul în aer liber.

– Massachusetts, ca să fim mai exacti, îi spuse Chantel, ronțăind dintr-un rulou cu miere. Ai fost acolo vreodată?

– M-am născut în Vermont.

– Eu m-am născut într-un tren. Chantel rupse o altă bucățică din rulou și râse. Ei bine, aproape. Părinții mei erau în drum spre un spectacol când mama a intrat în travaliu. S-au oprit cât să ne nască pe mine și pe surorile mele.

– Pe tine și pe surorile tale?

– Exact. Sunt cea mai în vârstă dintre triplete.

– Trei ca tine. Sfinte Dumnezeule!

– Sunt doar una, Doran. Îi vârî în gură o bucățică din ruloul ei, bucurându-se de aerul proaspăt și de soare. Suntem triplete, dar fiecare dintre noi reușește să fie

unică. Abby crește cai și copii în Virginia, iar Maddy îi uimește, la momentul actual, pe cei de pe Broadway.

- Nu pari genul familist.

- Serios. Se simțea prea bine ca să se simtă ofensată. Am și un frate. Nu îți pot spune cu ce se ocupă, pentru că nimeni nu este cu adevărat sigur de asta. Eu înclin spre gigolo de carieră ori hoț internațional de bijuterii. Te-ai înțelege de minune cu el. Privi cum unul dintre bărbații care se ocupau de recuzită ridică un bolovan și îl mută câțiva metri. Uimitor, nu-i așa?

Quinn cercetă copacii. Păreau reali, exact precum cei de acasă, până când văzu soclul de lemn pe care stăteau.

- Este ceva real pe-aici?

- Nu prea. Dă-le câteva ore, și ar putea transforma asta într-o junglă din Kenya.

Întinzându-se pentru a se dezmoști, se jucă cu gheața din paharul ei. Era obișnuită să aștepte.

- Aveam de gând să filmăm asta pe teren, dar au fost niște probleme.

- Se așteaptă mult în meseria asta.

- Nu este pentru cei fără astâmpăr. Am mers înapoi în cabină și am așteptat ore întregi să fiu chemată înapoi pentru o scenă de cinci minute. În alte zile, muncești încontinuu timp de paisprezece ore.

- De ce?

- De ce ce?

- De ce faci asta?

- Pentru că este ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac. Era răspunsul clasic. Nu știa de ce se simțea obligată să elaboreze. Când eram mică, stând într-un teatru și văzând ce se putea întâmpla, am știut că trebuia să fac parte din asta.

- Deci întotdeauna ți-ai dorit să fii actriță.

Ea își dădu părul pe spate și zâmbi.

- Întotdeauna am dorit să fiu actriță. Doream să fiu un star.

- Se pare că ai obținut ceea ce ți-ai dorit.

- Așa se pare, murmură ea, scuturându-se de umbra aceea de depresie. Dar tu? Ți-ai dorit întotdeauna să fii un... orice ești?

- Voiam să fiu un delincvent juvenil și mă pricepeam destul de bine la asta.

- Sună fascinant. Dorea să afle mai mult. Dacă era să fie cinstită, voia să știe totul despre el, dar avea să aibă grijă la felul în care punea întrebările. De ce nu ești închis pentru zece sau douăzeci de ani la San Quentin?

- Am fost recrutat. Zâmbi larg, dar ea simți că gluma era una personală. Armata construiește bărbați.

- Cam așa ceva. Oricum, am învățat să fac ceva la care eram bun, să obțin un profit și să evit închisoarea.

- Și la ce ești bun?

El își întoarce capul, doar atât cât ea să poată vedea amuzamentul și provocarea din ochii lui.

- Uită că am întrebat, continuă ea. Să încercăm altceva. Cât timp ai fost în armată?

- Nu am spus că am fost în armată.

Îi oferi o țigară, apoi și-o aprinse lui însuși când ea clătină din cap.

- Ai spus că ai fost recrutat.

- Am fost. Recrutat și antrenat de către guvern. Mai dorești cafea?

- Nu. Cât timp ai stat acolo?

- Prea mult.

- Acolo ai învățat să nu dai un răspuns direct?

- Da. Îi zâmbi din nou. Apoi, înainte ca vreunul din ei să își dea seama de intenția lui, întinse mâna și îi atinse părul. Arăți ca un copil.

Inima ei nu ar fi trebuit să bată ca un ciocan, dar asta se întâmpla. La urma urmei, fusese doar o atingere,

doar câteva vorbe și o privire lungă într-o lume falsă, care fremăta de oameni.

- Asta este și ideea, reuși ea să rostească după un moment. În scena asta, am douăzeci de ani, sunt inocentă, dornică, naivă... și pe cale de a-mi pierde virginitatea.

- Aici?

- Nu... de fapt, chiar acolo. Arată către o poieniță în pădurea pe care o crease echipa. Nemernicul de Brad mă seduce, promițându-mi dragostea lui eternă. Captează pasiunea pe care până acum nu am dăruit-o decât picturii mele, apoi o exploatează.

Quinn spuse pe un ton dezaprobator:

- Cu toți oamenii ăștia privind.

- Îmi place la nebunie să am spectatori.

- Și te-a deranjat că te-am privit când erai în cadă.

- Tu...

- Sunt gata pentru tine, Chantel.

După ce îi răspunse încuviințând din cap asistentului său, Chantel se ridică, apoi își scutură cu grijă pantalonii.

- Găsește-ți un loc bun, Doran, îi sugeră ea. Ai putea învăța ceva.

Ascultându-i sfatul, Quinn o privi repetând scena de câteva ori, nu cu foarte multă convingere. Din punctul lui de vedere, părea o scenă călduță - o femeie credulă și un bărbat convingător, într-un decor primăvărat draguț. „Plastic“, se gândi el, „doar plastic, până la frunzele din copaci“. Quinn își păstră privirea ațintită asupra lui George cât timp acesta refăcu machiajul lui Chantel, astfel încât să păstreze intactă aparența aceea proaspătă, de fecioară neatinsă. Unul dintre recuzitori îi dădu înapoi carnetul de schițe și creionul.

- La locuri. Liniște pe platou. Zarva se stinse, fiind înlocuită de liniște. Atenție! Filmăm.

Clacheta coborî pentru prima dublă.

- Acțiune.

Începu în același fel, cu Chantel șezând pe o piatră, schițând. Sean își făcu intrarea și rămase privind-o preț de o clipă. Când Chantel ridică ochii și îl văzu, Quinn simți cum i se usucă gura. Tot ce își putea dori un bărbat se afla în privirea aceea. Dragoste, încredere, dorință. Dacă un bărbat avea o femeie care să îl privească în felul acela, putea câștiga războaie și escalada munți.

Nu dorise niciodată să fie iubit. Iubirea te ținea legat, te făcea responsabil de altcineva, nu doar de tine. Cerea la fel sau chiar mai mult decât oferea. Asta crezuse, de asta fusese sigur, până când văzu privirea aceea apărând în ochii lui Chantel.

Era un film, își reaminti când își dădu seama că pierduse cinci minute din filmare. Trăgeau deja a doua dublă. Privirea din ochii ei era la fel de falsă ca pădurea în care se aflau. Și, oricum, nu fusese îndreptată către el. Era un film, ea era o actriță și totul făcea parte din scenariu.

Prima oară când Sean Carter o atinse, Quinn simți cum i se încheștează fălcile. Din fericire pentru el, regizoarea întrerupse scena.

Când reluară, Quinn își spuse în sinea sa că era stăpân pe sine. Își spuse că se afla acolo doar pentru că era plătit să se afle acolo. Ea nu însemna nimic pentru el. Era un caz. Nu avea importanță pentru el cu câți bărbați făcea ea dragoste, în fața camerei ori dincolo de ea.

Apoi privi cum ea își atinse buzele ușor, ezitant, de cele ale lui Sean și se gândi la crimă.

Era doar o scenă dintr-un film, cu pietre false, copaci falși și emoții false. Dar părea atât de real, atât de sincer. Erau zeci de oameni în jurul lui, cu mașini care făceau să funcționeze luminile, microfoanele. Când Sean o trase mai aproape pe Chantel, o cameră se apropie mai tare de ei.

Dar ea tremura. La naiba, o văzu tremurând când Sean îi scoase bentița din păr și i-l lăsă să cadă liber. Glasul ei tremură când îi spuse că îl iubește, că îl dorește, că nu se temea. Quinn descoperi că mâinile îi erau strânse pumn în buzunare.

Ochii ei se închiseră când Sean îi presără săruturi pe toată fața. Ea părea atât de tânără, atât de vulnerabilă, atât de pregătită să fie iubită. Quinn nu observă când camera se apropie. Îl văzu doar pe Sean care îi desfăcea nasturii bluzei și ochii ei, largi și albaștri, fixați în ai iubitului ei. Ezitând, ea îi desfăcu nasturii cămășii. Culoarea îi inundă obrajii când dădu la o parte cămașa și își lipi obrazul de pieptul lui. Se lăsară pe iarbă.

- Tăiați!

Quinn reveni brusc la realitate. O privi pe Chantel ridicându-se, spunându-i apoi ceva lui Sean, ceva care îl făcu pe acesta să râdă. Ea purta un sutien îngust, fără bretele, care avea să stea sub aria de filmare a camerei, și o pereche de blugi largi. Larry îi puse pe umeri bluza pe care ea o dezbrăcase, iar ea îi aruncă un surâs absent.

- Să o tragem din nou. Chantel, după ce îi dai jos cămașa, vreau să îți ridici capul. Mary Rothschild se ghemui în timp ce Chantel își încheia din nou nasturii bluzei. Vreau un sărut aici, unul bun și lung, înainte ca amândoi să vă lăsați pe iarbă.

Cândva, în timpul celei de-a treia duble, Quinn își regăsi obiectivitatea. Cercetă chipurile celor care priveau. Dacă avea o senzație inconfortabilă în stomac, acum o putea ignora. Sarcina lui era să afle nu cine ar fi putut-o privi pe Chantel rece sau aprobator, în timp ce își filma scena, ci cine ar arăta mâncat de viu de gelozie sau ar visa cu ochii deschiși. Nu avea să le facă bine niciunuia din ei dacă acela era el.

Quinn scoase o altă țigară și privi chipurile din jurul lui. Promise informații despre toți, de la directorul

de imagine până la recuzitori. Instinctul îi spunea că, oricine ar fi fost cel care îi trimitea scrisori, era cineva pe care ea îl cunoștea, cineva cu care ea ar fi putut discuta dezinvolt în fiecare zi.

Quinn dorea să îl găsească – și voia să îl găsească repede. Înainte să devină el însuși obsedat.

Regizorul secund își puse brațul în jurul umerilor lui Chantel și, cu capul aplecat spre urechea ei, o conduse în afara platoului de filmare. Înainte să apuce să ajungă la rulota care îi servea drept cabină lui Chantel, Quinn se afla în fața lor.

– Mergeți undeva?

Chantel îl privi cu ochii mijiți, dar își reținu mânia.

– Dacă vrei să știi, aveam de gând să scap de soare pentru o vreme. Amos îmi spunea care este programul pentru restul zilei. Va trebui să îl scuzi pe Quinn, Amos. Este un pic cam... posesiv.

– Nu poți să îl condamni. Blajin și un picuț rotunjour, Amos o bătu pe umăr. Ai fost extraordinară, Chantel. Pur și simplu, extraordinară. Te vom chema când vom avea nevoie de tine pentru prim-planuri și pentru restul. Ar trebui să ai la dispoziție cam o jumătate de oră.

– Mulțumesc, Amos. Așteptă până când el se îndepărta destul cât să nu o poată auzi și se întoarce către Quinn. Nu face asta!

– Ce să fac?

– Nu mai aveai nevoie decât de un cuțit, mârâi ea, deschizând cu putere ușa rulotei. Ți-am spus că Amos este inofensiv. El...

– Are obiceiul de a atinge femeile. Una dintre aceste femei este clienta mea.

Chantel alese o băutură fără zahăr dintr-un frigider mic și se prăbuși cu ea pe canapea.

– Dacă nu aș fi dorit ca el să mă atingă, crede-mă, nu ar fi făcut-o. Aceasta nu este prima oară când lucrez

cu Amos și, doar dacă nu cumva insiști să te porți ca un idiot, nu va fi nici ultima.

Quinn deschise frigiderul și, spre satisfacția lui, găsi o bere.

- Uite ce e, îngeraș, nu pot restrânge lista suspectilor astfel încât să se potrivească cerințelor tale. Este vremea să încetezi să te mai prefaci că persoana de care te temi nu este cineva cunoscut.

- Nu mă prefac, începu ea.

- Ba da. Dădu peste cap niște bere înainte să se așeze lângă ea. Și nu te prefaci nici măcar pe jumătate cu abilitatea cu care te rostogoleai acolo, pe iarbă, cu doar câteva minute în urmă.

- Acolo era vorba despre muncă. Aici, este vorba despre viața mea.

- Exact. Îi apucă bărbia într-un fel care o făcu să clipească. Se presupune că trebuie să am grijă de ea. Dacă te face să te simți mai bine, aproape că l-am eliminat pe Carter.

- Sean? Simți un val iute de ușurare, apoi unul de precauție. De ce?

- Un raționament destul de simplu. Mai luă o gură de bere și o ținu în suspans. Mi se pare că, dacă un bărbat ar fi obsedat de o femeie... Suntem de acord că avem de-a face cu o obsesie?

- Da, la naiba! Îi smulse sticla din mână. Unde vrei să ajungi?

- Doar că, dacă aș fi un bărbat înnebunit de o femeie, nu aș fi în stare să mă ridic, să mă scutur de praf și să îi întorc spatele după ce aș fi petrecut o bună parte din zi încolăcit, aproape gol, cu ea.

- Așa deci? Chantel îi dădu berea înapoi. Mă voi asigura că voi ține minte asta. Din nou relaxată, Chantel se lăsă pe perne și își întinse picioarele. Așadar, ce părere ai despre scenă?

- Ar trebui să zăpăcească ceva oameni.

- Ei, haide, Quinn! Își ridică băutura și privi mărgelile de umezeală de pe marginea sticlei. Nu a fost vorba doar despre sex, să știi. A fost trădarea inocenței și a încrederii. Ceea ce i s-a întâmplat lui Hailey în pădurea aceea din Noua Anglie îi va afecta restul vieții. O rostogolire rapidă pe conurile de pin nu face asta.

- Dar o rostogolire rapidă pe conurile de pin vinde bilete.

- Asta este televiziunea. Ne interesează audiența. Fir-ar să fie, Quinn, am pus mult suflet în scena aceea. Este momentul de cotitură din viața lui Hailey. Dacă nu înseamnă mai mult decât...

- Ai fost bună, interveni el și o făcu să se uite lung la el.

- Măi, să fie! Își puse jos băutura. Vrei să repeți?

- Am spus că ai fost bună. Nu eu dau premiile, îngeraș.

Ea își ridică genunchii și își lăsă bărbia pe ei. În raza subțire a soarelui care intra printre draperii, încă arăta tânără și inocentă.

- Cât de bună?

- Cum reușești să îți hrănești orgoliul ăsta când ești singură?

- Nu am negat niciodată mărimea orgoliului meu. Cât de bună?

- Destul de bună încât să mă faci să doresc să îi învinețesc un ochi lui Carter.

- Serios?

Încântată, își prinse buza de jos între dinți. Avea să o ia ușurel. Nu avea nici un rost să îl lase să își dea seama exact cât de mult însemna pentru ea să îl audă laudându-i munca.

- Înainte ori după ce camerele au pornit? întrebă ea.

- Înainte, în timp ce rulau și după. Pe nepusă masă, întinse mâna și apucă partea din față a cămășii ei. Și nu își încerca norocul, îngeraș. Am obiceiul de a lua ceea ce mi se pare că arată bine.

- Câtă clasă, Doran! Îi desfăcu degetele de pe bluza ei. Una de joasă speță.

- Să ții minte asta. Știi, îngeraș, am simțit o tresărire ori două când v-am privit pe tine și pe Carter mângâindu-vă unul pe celălalt.

- Nu ne...

- Spune-i cum vrei. Dar, oricât de bună ești, nu mi-am petrecut tot timpul privindu-te. M-am uitat în jur și am văzut câteva lucruri interesante.

- Cum ar fi?

- Brewster a fumat jumătate de pachet de țigări în timpul în care tu și Carter... munceați.

- Este un bărbat neliniștit. Am văzut scriitori care făceau mai rău când le era filmat scenariul.

- Leery practic ți-a căzut în poală, încercând să privească mai de-a-proape.

- Este sarcina lui să privească.

- Iar asistentul tău aproape și-a înghițit limba când Carter ți-a scos cămașa.

- Încetează odată!

Sărind în picioare, merse până la una dintre ferestre. Aveau să o cheme în curând. Nu ar fi avut nici un rost să îngăduie ca spusele lui Quinn să o facă să se agite.

- În ceea ce mă privește, nu faci decât să împrști cu nămol pe toți cei aflați pe platou.

- Asta îmi amintește de altceva, zise el.

Se lăsă pe spate și așteptă ca ea să se întoarcă și să se uite la el.

- Matt încă nu a apărut pe platou. Ciudat! Nu ești clienta lui cea mai valoroasă?

Ea îl privi fix pentru un lung moment.

- Ești hotărât să mă lași fără nimeni, fără absolut nimeni.

- Așa este. Ignoră gustul amar care îi apăru iute în gâtlee. Pentru moment, trebuie să ai încredere în mine și doar în mine.

- Mă vor chema în curând. Mă voi întinde un pic.

Fără să îl mai privească, merse în fundul rulotei și intra pe o ușă.

Quinn avu un impuls feroce de a azvârli cu sticla de perete. Doar ca să o audă cum se sfărâmă. Nu ar fi trebuit ca ea să îl facă să se simtă vinovat. El o apăra. Pentru asta era plătit. Și ar fi fost mult mai ușor dacă ea ar fi fost mai bănuitoare. Dacă asta însemna că avea să verse câteva lacrimi, nu avea ce face. El nu își făcea griji pentru asta. Lui nu îi păsa nici cât negru sub unghie.

Blestemând, trânti sticla pe masa de lângă el. Făcându-și în tot timpul acesta singur morală, traversă cu pași mari rulota către dormitor.

- Uite ce e, Chantel...

Ea ședea la marginea patului, holbându-se la un plic pe care îl ținea în mâini. El simți parfumul întunecat și dulce al trandafirilor sălbatici înainte să îi vadă pe măsuta de toaletă.

- Nu îl pot deschide, murmură ea.

Când ea ridică privirea spre el, ceva se răsuci în stomacul lui. Nu era vorba doar despre paloarea ei. Nu era doar teama pe care o putea vedea în felul în care degetele ei tremurau. Fu disperarea totală și absolută din ochii ei.

- Pur și simplu, nu mai pot suporta.

- Nici nu trebuie. Cu o compasiune pe care crezuse că o ștersese din el cu ani în urmă, se așeză lângă ea și o strânse în brațe. De asta sunt aici. Trase plicul din degetele ei amorțite. Nu vreau să mai deschizi nici o scrisoare. Dacă sosesc, mi le dai mie.

- Nu vreau să știu ce spune. Își închise ochii și se urî pentru asta. Rupe-o, pur și simplu.

- Nu îți face griji. Îndesă scrisoarea în buzunarul de la spate și o sărută pe creștetul capului. Avea întrebări de pus, o mulțime de întrebări legate de cine ar fi putut să intre în rulota ei în ziua aceea. Să ai încredere în mine face parte din înțelegere. Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

Capul care se odihnea pe umărul lui se clătină o dată, negând repede.

- Nu poți să te ocupi de felul în care mă face să mă simt chestia asta. Întotdeauna mi-am dorit să fiu cineva. Întotdeauna mi-am dorit să mă simt importantă. Oare acesta este motivul pentru care se întâmplă asta? Suspinând, se retrase de lângă el. Poate că aveai dreptate. Poate că am căutat-o cu lumânarea.

- Încetează! O apucă de umeri cu putere și se rugă ca ea să își controleze lacrimile pe care le vedea amenințând să cadă. Am fost deplasat. Ești frumoasă, ești talentată și te-ai folosit de asta. Asta nu înseamnă că ești de vină pentru boala psihică a cuiva.

- Dar pe mine mă vrea, zise ea încet. Și mă tem.

- Nu voi permite să ți se întâmple nimic.

Oftă prelung în timp ce mâna i se înfășură în jurul mâinii lui.

- Semnezi cu sânge?

El zâmbi și îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

- Al cui?

Având nevoie de contact, ea își odihni obrazul de al lui preț de o clipă. Gestul îl zdruncină.

- Mulțumesc.

- Pentru puțin.

- Uite ce este, știu că nu am făcut ca lucrurile să fie ușoare pentru tine. Se retrase din nou. Așa cum sperase el, lacrimile nu curseră. Nu am vrut asta.

- Greutățile fac parte din slujba mea. Și apoi îmi place stilul tău.

- Dacă tot suntem drăguți unul cu celălalt, bănuiesc că voi spune că și mie îmi place al tău.

- O zi festivă, murmură el și îi duse mâna la buze.

Fu o greșeală. Amândoi înțelesesă asta în clipa în care contactul avu loc. Peste degetele lor unite, privirile li se întâlniră și se susținură. Ei i se păru că putu simți tensiunea trecând din palma lui într-a ei. Nu era o ches-tiune de tentație, ori de mânie, ori de pasiune aprinsă brusc, ci de nevoie. Ea simțea nevoia de a-i simți din nou brațele în jurul ei, strângând-o cu putere. Avea nevoia de a simți pe buzele ei buzele lui calde, puternice. Orice altceva avea să dispară, ea știa asta, doar dacă se uneau acum.

Măinile le erau încă unite, dar ea nu protestă atunci când degetele lui se strânsesă dureros peste ale ei. La ce se gândea el? Dintr-odată păru imperativ ca ea să înțeleagă, să vadă ceea ce simțea el în mintea și în inima lui. O dorea, era oare posibil ca el să o dorească la fel de mult cum îl dorea ea în acest moment...?

Nici o altă femeie nu îl făcuse vreodată să sufere astfel. Nu doar de dorință. Nici o altă femeie nu îi făcuse sângele să curgă vijelios. Nu doar din priviri. Se gândi că ar fi fost posibil să stea acolo o eternitate și doar să privească chipul acela. Era doar frumusețea ei? Era posibil ca el să fie răscolit doar din cauza unei apariții fără cusur?

Sau era vorba despre altceva, ceva ce părea să strălucească din interior? Era ceva ce scăpa, aproape misterios, care apărea în ochii ei doar dacă priveai rapid și cu destulă atenție. I se păru că putea să vadă asta acum. Apoi nu se mai putu gândi decât la cât de mult o dorea.

Ridică mâna liberă ca să îi treacă degetele prin păr. Fire de aur, ca ale unui înger. La asta îl făcu să se gândească.

Dar ea era trup și sânge. Nu o fantezie, ci o femeie. Se aplecă, apropiindu-se, apoi îi privi genele fluturând și coborând.

Bătaia în ușa rulotei o făcu să sară ca o săgeată dintr-un arc. Își puse ambele mâini pe față, dar clătină din cap atunci când Quinn întinse mâna.

- Nu, este în regulă. E doar semnalul pentru a merge pe platou.

- Stai jos! Le voi spune că nu te simți bine.

- Nu. Își lăsă mâinile pe lângă trup. Nu, asta nu va interfera cu munca mea. Degetele mâinii ei stângi se adunară într-un pumn, dar el putu vedea că ea se străduia să își recapete controlul. Nu pot permite una ca asta. Întorcând capul, privi lung la trandafirii de pe masă. Nu o voi permite.

El voia să treacă peste dorința ei, dar știa că acesta era principalul lucru pe care îl admirase la ea, încă de la început. Era puternică, destul de puternică încât să riposteze.

- Bine. Ai vrea câteva minute în plus?

- Da, poate.

Ea merse la fereastră și dădu la o parte draperiile, ca să lase să intre mai mult soare. Era înfricoșător, mult prea înfricoșător să se gândească la întuneric. Noaptea era singură cu gândurile și cu imaginația ei. Soarele era pe cer, își reaminti, oftând adânc. Avea de lucru.

- Ai putea să îi anunți că voi ieși într-un minut?

- Voi avea grijă de asta. Ezită, dorind să meargă la ea, știind totuși că ar fi fost o greșeală pentru amândoi. Voi fi afară, Chantel. Nu ieși până nu ești pregătită.

- Voi fi în regulă.

Așteptă până când îl auzi îndepărtându-se înainte să își sprijine fruntea pe geam. Plânsul ar fi fost o ușurare bine-venită. Dacă ar fi plâns și ar fi strigat, dacă s-ar fi descătușat, pur și simplu, ar mai fi scăpat de apăsarea

pe care tensiunea o pusese pe organismul ei. Dar nu putea să se descătușeze, la fel cum nu își putea îngădui să se agite în felul acela. Mai erau ore întregi de muncă pentru ziua aceea. Avea nevoie de discernământ și de putere.

Avea să reușească, își promise Chantel în sinea ei. Inspirând adânc, se întoarse de la fereastră. Florile dispăruseră. Privi lung la masă cu un sentiment prostesc de ușurare. El le luase. Nici măcar nu trebuise ca ea să îl roage.

Ce fel de bărbat era? Grosolan și aspru pentru o clipă, tandru în următoarea. De ce nu putea fi ușor de înțeles și ușor de ignorat? Scuturând din cap, porni spre partea din față a rulotei. El era imposibil de înțeles. Și stârnea multe înlăuntrul ei. Era oricum, mai puțin genul de bărbat alături de care o femeie putea fi în largul ei. Și se simțea atât de în siguranță știind că el era în preajmă.

Dacă nu s-ar fi cunoscut pe sine atât de bine și nu ar fi fost atât de sigură de propriul autocontrol, aproape că ar fi crezut că se îndrăgostea de el.

capitolul 6

Numai o săptămână liniștită și odihnitoare nu fusese, deși Chantel petrecuse o bună bucată din ea în pat. Patul era mare, pufoș și bogat împodobit – și se afla pe plătou, în studioul D. Scena principală care trebuia filmată era noaptea nunții sale – noaptea nunții lui Hailey – nu cu bărbatul pe care îl iubea, ci cu cel pe care dorea să îl iubească.

Recuzita includea o frapieră cu șampanie, o blană de samur în mărime naturală aruncată pe un scaun și o masă încărcată cu trandafiri care trebuiau constant stropiți ca să se păstreze proaspeți. Don Sterling, un actor relativ necunoscut, fusese ales să joace rolul bărbatului cu care avea să se căsătorească. Acesta fusese ales în principal pentru înfățișare și chimie. Deși ultima lectură cu Chantel fusese excelentă, emoția îl făcuse să rateze scena de șase ori pe parcursul dimineții.

Prinsă în brațele lui, Chantel îl simți încordându-se. Înainte ca el să o facă, ea compromise scena, sperând să ridice un pic din presiunea care îl apăsa.

– Îmi pare rău. Ridică delicat din umeri. Putem lua o pauză de cinci minute, Mary? Încep să mă sufoc.

– Luați zece, ordonă Rothschild, apoi se întoarse să se consulte cu asistentul ei.

– Ce zici de o ceașcă de cafea?

Chantel acceptă halatul care îi fu înmănat și se strecură în el, zâmbindu-i lui Don.

– Doar dacă mă pot îneca în ea.

– Să încercăm mai întâi să o bem.

Îi făcu semn lui Larry, apoi găsi două locuri într-un colț relativ tăcut. Când îl văzu pe Quinn dorind să se apropie, clătină din cap și se apropie mai mult de Don.

- Este o scenă grea.

- Nu ar trebui.

El își trecu o mână prin părul des și negru.

- Uite ce este, cu ordinea în care filmează acest miniseria, nu am avut decât câteva scene împreună până acum. Dintr-odată, suntem căsătoriți și în luna de miere. Luă cafeaua de la Larry. Nu știu care e părerea ta, dar eu cred că e mai ușor să sari în pat cu cineva dacă ai o relație mai strânsă, care nu este doar o cunoștință trecătoare.

El țină ceașca cu cafea cu ambele mâini și reuși să chicotească.

- Se presupune că sunt actor.

- Și eu.

- Ai putea face scena asta cu ochii închiși. Sorbi din cafea, apoi, cu un zgomot de dezgust, o puse alături. Voi fi cinstit. Mă intimidezi al naibii de tare.

Când ea nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană, el oftă lung și își feri privirea.

- Când m-a sunat agentul meu și mi-a spus că am rolul acesta și că voi juca alături de tine, aproape că am intrat în comă, continuă el.

- Asta face să fie dificil să creezi vreun fel de pasiune. Își puse o mână peste a lui. Ascultă, proba pe care ai dat-o cu mine a fost foarte bună. Nimeni altcineva nici măcar nu s-a apropiat de tine.

- Partea din studioul de artă al lui Hailey. Își luă cafeaua, cu o privire jalnică. Nici un pat prin preajmă.

- Prima scenă de dragoste pe care am jucat-o vreodată a fost alături de Scott Baron. Legenda Hollywoodului - cel mai atrăgător bărbat al lumii. A trebuit să îl sărut, și îmi clănțăneau dinții, atât de speriată eram. M-a luat

deoparte, mi-a cumpărat un sendviș cu ton și mi-a spus povești, dintre care jumătate erau, cu siguranță, minciuni. Apoi mi-a spus un lucru adevărat. A zis că toți actorii sunt copii și tuturor copiilor le place să se joace. Dacă nu jucam bine, trebuia să devenim adulți și să ne luăm niște slujbe adevărate.

Tensiunea pe care o observase în jurul gurii lui dispăruse deja.

– A funcționat? întrebă el.

– A fost fie asta, fie tonul mâncat, dar ne-am întors pe platou și ne-am jucat.

– I-ai furat filmul acela.

Ea zâmbi.

– Am auzit spunându-se asta. Continuă să zâmbească în timp ce sorbi din cafea. Să nu cumva să crezi că te voi lăsa să îmi furi filmul acesta.

– Ai ratat acea ultimă replică în mod voit.

Ea putea deveni o primadonă cu doar o înclinare a capului.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ai reputația de a fi rece și motivată, cugetă el. Nu m-am așteptat niciodată să fii... ei bine... drăguță.

– Nu lăsa să se afle. Ridicându-se, îi întinse o mână. Hai să începem luna asta de miere!

Scena merse ca unsă. Quinn nu știa ce spusese Chantel în timpul scurtei discuții pe care o avusese cu partenerul ei de film, dar rezolvase problema. În ceea ce îl privea, el învăța să nu se încordeze atunci când Chantel se afla în brațele altcuiva. Era dificil să devii ranchiunos când era implicată atât de multă tehnologie în pregătirea scenelor. Lumina trebuia aranjată în așa fel încât să simuleze lumina lumânării. Chantel și Don stăteau întinși în pat, el gol până la brâu, iar ea într-un furou până la coapse. Camera mai că era peste ei. Regizoarea îngenunche pe pat și recapitulă mișcările. La un semnal,

Chantel și Don se întoarseră unul spre celălalt ca și cum erau singurii oameni de pe pământ.

Ei îi venea atât de ușor, remarcă Quinn, să denote pasiune. Când o privea astfel, se întreba dacă ea avea și sentimente autentice. Emoțiile ei erau oprite și pornite după cum indica regia. Ca o păpușă excelent făurită, cu forme minunate la exterior, goală pe dinăuntru.

Și totuși, o îmbrățișase el însuși. Simțise pasiunea pâlpâind în ea. Sentimentele, nevoile, incertitudinile fuseseră acolo. Oare fuseseră și ele doar parte din jocul ei? Nu trebuia să conteze pentru el, își reaminti, aprinzându-și o țigară. Nu putea permite să conteze. Ea era doar o misiune și nimic mai mult. Dacă stârnea sentimente înlăuntrul lui, așa cum o făcea cu o regularitate incredibilă, trebuia doar să facă un pas înapoi. Legătura cu o femeie ca Chantel O'Hurley era suicid pentru un bărbat care nu avea control deplin asupra lui însuși.

Dar, când o privi, i se uscă gura.

„Doar dorință“, își spuse. „Sau, mai exact, poftă trupească.“ Nu exista îndoială că a o dori era la fel de ușor și de natural ca a respira. Dar nu fusese dorință ori poftă trupească ceea ce simțise când o ținuse în brațe în urmă cu doar câteva momente.

Prin urmare, mai avea o urmă de compasiune rămasă înlăuntrul lui. Quinn găsi un scaun, apoi descoperi că era prea nervos ca să stea jos. Ar fi fost destul de josnic dacă nu ar fi simțit compasiune ori nu ar fi fost capabil să ofere alinare unei femei înspăimântate și vulnerabile.

Dar nu fusese compasiune, ci mânie. O recunoștea chiar și acum, acea furie fierbinte, clocotindă la gândul că femeia lui era amenințată. *Femeia lui*. Aceasta era problema. Cu cât stătea mai mult alături de ea, cu atât devenea mai ușor să se gândească la ea ca fiind a lui.

„Fă un pas înapoi, Doran“, își ordonă el. „Și fă-l repede.“ Dacă nu avea să își revină în curând, avea să fie

complet depășit de situație. Un bărbat nu își putea ține respirația la nesfârșit.

Își strivi țigara și își dori ca ziua aceea interminabilă să ia sfârșit.

Mai fuseseră încă două scrisori săptămâna aceea, scrisori pe care el nu i le arătase. Tonul se schimbase din rugămintă în aproape scâncet, ceea ce îl îngrijora pe Quinn mai mult decât amenințarea subtilă pe care o conținuseră scrisorile de la început. Autorul era pe cale să izbucnească. Quinn era sigur că, atunci când avea să se întâmple asta, avea să fie ca un gheizer, rapid și violent. Din cauza propriei lipse de răbdare, spera că lucrul acesta avea să se întâmple curând. I-ar fi dat o supapă de evacuare a mâniei ce creștea înlăuntrul lui.

– Filmarea s-a încheiat, oameni buni! Nu vă distrați prea mult în weekend. Luni avem nevoie de voi în viață și coerenți.

Încă în furou, Chantel ședea pe marginea patului și purta o conversație însuflețită cu Don. Gelozie. Quinn nu avea nici o idee de unde venise și din ce motiv. Quinn fusese întotdeauna genul de persoană care se ghida după principiul „Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască”. Dacă o femeie, chiar și una de care se simțea legat sufletește, hotăra să se uite la un alt bărbat, era dreptul ei. Fără constrângeri, fără necazuri, fără complicații. Reușise asta ani în șir. Nu mai simțise niciodată răsu-cirea aceasta din măruntaie, cauzată de o femeie. O simțise acum, și nu îi plăcea, cum nu se plăcea nici pe el însuși. Incapabil să se oprească, merse și o ridică pe Chantel.

– Gata cu joaca, zise el și o trase după el.

– Dă-mi drumul, îi spuse ea printre dinți, în timp ce el se îndrepta către cabina ei.

Larry înaintă cu halatul ei în mâini, văzu privirea lui Quinn și se retrase.

- Ține-ți gura!

- Doran, acesta este locul meu de muncă, dar, dacă vei continua, voi crea cea mai mare și mai scandaloaasă scenă pe care și-o poate imagina creierul tău bolnav. Vei citi în ziare despre ea săptămâni la rând.

- Dă-i drumul!

Ea strânse din dinți.

- Care este, de fapt, problema ta?

- Tu ești problema mea, doamnă. Pentru o femeie care ar trebui să fie foarte grijulie, ai fost extrem de prietenoasă cu puștiul acela.

- Puști? Don? Pentru numele lui Dumnezeu, este un coleg - și nu este puști. Este cu doi ani mai în vârstă decât mine.

- L-ai zăpăcit de tot.

- Nu te sature să tot bați apa în piuă? Se smuci, eliberându-și brațul, și deschise singură ușa cabinei. Dacă ți-ai făcut treaba, ai deja un raport despre Don Sterling și știi că, practic, este logodit cu o femeie cu care are o legătură de doi ani, spuse ea.

- Iar femeia despre care vorbești se află la cinci mii de kilometri distanță, în New York.

- Știi asta. Când își dădu la o parte părul de pe față, furoul se mișcă, șoptind mătăsos peste pielea ei. Nu făcea decât să îmi spună că are să ia zborul de noapte ca să ajungă pe coasta de est, ca să poată petrece cu ea sfârșitul de săptămână. Este îndrăgostit, Doran, chiar dacă tu poate nu înțelegi termenul.

- Un bărbat ar putea fi îndrăgostit de o altă femeie și totuși să te dorească.

Ea trânti ușa cabinei și se sprijini cu spatele de ea.

- Ce ai putea să știi tu despre dragoste? Ce ai putea ști despre vreo emoție adevărată?

- Vrei emoție?

Își lipi cu zgomot palmele de ușă, de o parte și de alta a capului ei. Deși ochii i se deschiseră larg, ea rămase neclintită.

– Vrei să guști din genul de emoție pe care o poți scoate dintr-un bărbat? Genul real, îngeraș, nu ceva ieșit din paginile unui scenariu. Crezi că poți suporta?

Inima îi bătea în gâtleej. Era o nebunie chiar să își dorească să fie lipită de el cu forța, să fie posedată, secată și slăbită. Nu putu vedea decât furie pură în ochii lui, dar, cumva, asta o încântă. Dacă asta ar fi fost tot ce putea simți el pentru ea, aproape că era de ajuns. Ar fi fost dispusă să se mulțumească și cu atât, iar asta o sperie al naibii de tare.

– Lasă-mă în pace, șopti ea.

– Ești deșteaptă să te temi de mine.

– Nu îmi este frică de tine.

El se aplecă, apropiindu-se un pic mai mult.

– Tremuri.

– Sunt furioasă.

Își apăsă palmele umede de ușă.

– Poate că ești. Și asta poate din cauză că nu ești foarte sigură de ceea ce se va întâmpla. Nu este scris clar pentru tine, nu-i așa, Chantel? Nu este atât de ușor să aprinzi și să stingi butonul.

– Dă-te la o parte din calea mea!

– Încă nu. Vreau să știu ce simți. Trupul lui se lipi ușor de al ei. Vreau să știu *dacă* simți.

Ea pierdea teren, iar ce îi rămânea se clătina. Se temea că, dacă el ar fi atins-o acum, dacă ar fi atins-o cu adevărat, ar fi pierdut totul. Cum i-ar fi putut spune ce simțea, când ceea ce simțea ea era împotriva tuturor regulilor? Voia să fie ținută în brațe, protejată, prețuită, iubită. Dacă i-ar fi spus asta, el nu ar fi făcut decât să zâmbească și să ia ceea ce își dorea. Ea mai fusese

lăsată golită, și nu avea să i se mai întâmple vreodată – niciodată.

Chantel ridică bărbia și așteptă până când buzele lui se opriră la doi centimetri de ale ei.

– Nu ești cu nimic mai presus decât bărbatul de care te-am angajat să mă protejezi.

Se dădu înapoi ca și cum ea l-ar fi pălmuit. Privirea înmărmurită de pe chipul lui o făcu să își dorească să îl atingă. În schimb, se lipi cu spatele de ușă și așteptă următoarea lui mutare.

– Pune niște haine pe tine, îi spuse el și se întoarse, dându-se la o parte.

În timp ce ea se depărtă, el își luă o bere din frigider. Ea avea dreptate. Quinn desfăcu berea și luă două înghițituri lungi. Voise să o înspăimânte, să îi slăbească puterile, apoi să o ia acolo, în condițiile impuse de el. Dacă ar fi putut să își dovedească lui însuși că ceea ce se petrecuse între ei fusese rece și calculat, ar fi putut crede că ea nu însemna nimic pentru el.

Voise să o rănească. Ea îi amenința liniștea sufletească, iar el avea nevoie să contracareze asta. Ar fi folosit sexul pentru a se curăța pe sine și pentru a-i plăti pentru nopțile de nesomn cauzate de ea. Valul de dezgust pe care îl simți față de sine însuși îi era la fel de necunoscut și de neplăcut ca răbufnirea de gelozie pe care o simțise mai devreme.

Își spusese să facă un pas în spate, și totuși făcuse un salt înainte, sfârșind în nămol. La viața lui făcuse și văzuse lucruri care pe alții i-ar fi făcut să pălească ori i-ar fi lăsat muți. Totuși, pentru prima oară în viața lui, se simțea cu adevărat murdar.

Când o auzi revenind, aruncă sticla la gunoi. Ea purta pantaloni largi de pânză de culoare roz și o jachetă cu un desen floral discret. Arăta rece, calmă și nu avea

nimic în comun cu personajul neliniștit pe care îl jucase întreaga zi.

Fără o vorbă, trecu pe lângă el și puse mâna pe clanță. Înainte să poată deschide ușa, Quinn își pusese mâna peste a ei. Se blestemă în sinea lui atunci când ea se crispă și îi aruncă o privire rece, indiferentă.

- Ai dreptul la câteva lovituri, zise el cu blândețe. Nici măcar nu mă voi feri.

Preț de o clipă, ea nu spuse nimic. Apoi, în timp ce mânia îi dispărea, oftă. Era obosită, epuizată din cauza jocului constant de du-te-vino al emoțiilor.

- Voi lăsa pe altă dată.

Când ea apăsă clanța, el își întări strânsoarea mâinii aflate pe mâna ei.

- Chantel...

- Ce este?

Voia să își ceară scuze. Nu era stilul lui, dar voia din suflet să îi spună că îi părea rău. Nevoia era prezentă, dar vorbele nu ieșeau.

- Nimic. Să mergem!

Merseră în tăcere cu mașina spre casă, în timp ce vina îl rodea. „Avea să treacă“, se asigură în sinea lui. Nu era decât o altă emoție stranie pe care ea o scotea la iveală din el. Părea epuizată acum, deși el își amintea că arătase bine - de fapt, arătase minunat - înainte ca el să fi...

La naiba, nu își putea pierde timpul făcându-și griji pentru astfel de lucruri. Avea o treabă de făcut și, dacă întrecuse măsura, nu avea să se întâmple a doua oară. Subiect închis. O conduse în casă, se asigură că ușile erau încuiate și alarma pornită. Apoi se relaxă. Trebuia să revizuiască raportul dat de omul său aflat pe teren, deși era deja conștient de faptul că nu descoperiseră nimic la papetărie. Aveau nevoie de o greșeală. Până acum, indiferent de cât de instabil mintal era admiratorul lui Chantel, acesta fusese inteligent.

Quinn se lăsă pe spate în timp ce limuzina trecu de porți, dorind să poată spune același lucru despre el însuși. Însă el prefera să acționeze din impuls. Când ea ieși din mașină, el nu ezită și nu pierdu timpul. Luând-o de mână pe Chantel, începu să o conducă pe după lateralul casei.

- Ce faci?

- Este vineri seara și m-am săturat să stau încuiat în casa aia. Vom lua masa în oraș.

Se opri lângă mașina lui și îi făcu semn din cap unuia dintre bărbații care stăteau de pază.

- Ți-a trecut vreo clipă prin cap că poate nu am chef să ies?

- Acolo unde merg eu, mergi și tu.

Deschise ușa și începu să o împingă înăuntru.

- Doran, am muncit șaiszeci de ore săptămâna aceasta și sunt obosită. Nu vreau să merg la un restaurant unde să se holbeze lumea la mine.

- Cine a spus ceva despre vreun restaurant? Tu doar intră, îngeraș, nu vrei să te faci de râs în fața omului meu aflat acolo.

- Nu îmi este foame.

- Mie, da.

O împinse ușor, apoi închise ușa după ea.

- A menționat vreodată cineva faptul că îți lipsesc cu desăvârșire manierele și orice abilități sociale?

- În mod constant.

Pornî motorul, și mașina țâșni cu viteză pe alee. Chantel întinse mâna după centură.

- Dacă distrugi rabla asta cu mine în interior, producătorii îți vor servi capul pe tavă.

Pentru o clipă, ea se gândi dacă nu cumva ar fi meritat.

- Speriată?

- Nu mă sperii, Doran, pur și simplu mă enervezi.

- Toată lumea trebuie să se priceapă la ceva.

Dădu drumul radioului, și din el se revărsă un rock zgomotos, trepidant. Chantel își închise ochii și se făcu a-l ignora.

Când mașina se opri, ea nu făcu nici o mișcare. Hotărâtă să nu arate decât indiferență, rămase nemișcată, în timp ce liniștea se intensifică. În afara mașinii, auzi crescând zgomotul și forfota traficului de sfârșit de săptămână. Nu avea idee unde se aflau și își spuse că nici nu îi păsa. Ușa lui Quinn se deschise și se închise, dar ea rămase nemișcată. Însă își deschise ochii.

Îl văzu îndreptându-se către mica dugheană cu produse fast-food și își reținu un chicot. Nu avea să se amuze. Acasă, putea avea un pahar bun de vin și o salată proaspătă cu sosul special făcut de bucătarul ei. Dumnezeu știa ce aducea Quinn la mașină în punga albă. Pur și simplu, ea nu avea să mănânce.

Închizându-și din nou ochii, încercă să nu aibă nici o reacție atunci când aromele, cu adevărat minunate, umplură mașina. El îi aruncă o privire, zâmbi, apoi porni din nou mașina.

Din nou, ea nu știa încotro se îndreptau, dar drumul începuse să șerpuiască, iar zgomotul traficului se stingea. Aproape că ațipi în timp ce trupul ei se relaxă în plimbarea liniștită din apus. Nu era conștientă de faptul că avea nevoie să evadeze: de la muncă, din casa ei, poate chiar de ea însăși. Avea să fie dificil să nu îi fie recunoscătoare. Dar Chantel își spuse în sinea ei că avea să se descurce cumva.

Când mașina se opri din nou, ea refuză să se miște. Curiozitatea o rodea, dar își ținu ochii strâns închiși. Fără să spună nimic, Quinn luă punga, agitând-o, ca mirosul se pătrundă în mașină. Apoi ieși și închise ușa în urma lui.

Stomacul lui Chantel se strânse, amintindu-i că platoul de brânzeturi și fructe pe care îl avusese la prânz nu era de ajuns. Putea și el măcar să o oblige să mănânce ceva, așa cum o obligase să facă și alte lucruri pe care nu și le dorise. Dar nu, se gândi ea când enervarea începu să îi crească, el avea să plece pur și simplu să înfulece ce era în pungă și avea să o lase să moară de foame.

Deschizând ochii, Chantel împinse ușa. Când el o lăsă să se trântască în urma ei, ecoul zgomotului păru să răsunе o veșnicie. Uimită, privi în jurul ei.

Erau undeva sus, pe dealuri, mai departe decât fusese ea vreodată. Dedesubt, la kilometri distanță, Los Angelesul se întindea nesfârșit, strălucind vag, în timp ce luminile pâlpâiau. Putea vedea straturile separate de culoare de pe cer, pe măsură ce soarele cobora. Un albastru adânc trecea spre un albastru mai deschis, iar albastrul deschis către mov și trandafiriu, și roz, toate strălucind într-o nuanță de auriu. Prima stea prinse viață deasupra capului și așteptă răbdătoare ca și celelalte să i se alăture. Adierea vântului fluieră prin desișuri, dar orașul pe care ea îl cunoștea atât de bine părea capsulat în sticlă, atât era de tăcut.

– De-a dreptul impresionant, nu-i așa?

Ea se întoarce și îl văzu pe Quinn sprijinit de un H uriaș. Era panoul pentru Hollywood, își dădu ea seama, și aproape izbucni în râs. Îl văzuse atât de des, încât nu îl mai observa. De pe dealuri, părea alb, invulnerabil și chiar nemuritor. De aproape, la fel ca orașul pe care îl anunța, era mai degrabă o iluzie. Era mare și îndrăzneț, desigur, dar un pic murdar, un pic șubred. La bază erau îngrămădite desene graffiti.

– I-ar prinde bine un strat proaspăt de vopsea, murmură ea.

- Nu, este mai autentic în felul acesta. Dădu cu picioarul într-o cutie de bere. Adolescenții vin aici sus ca să își piardă vremea - și să se giugiulească.

Ea își înclină capul.

- Dar tu?

- A, mie pur și simplu îmi place panorama. Se cățără cu ușurință pe câteva pietre și se postă la baza unui L. Și liniștea. Dacă ești norocos, poți urca aici și să nu auzi absolut nimic, cu excepția unui coiot din când în când.

- Coiot?

Ea aruncă o privire peste umăr.

- Exact. Fără să se deranjeze să își ascundă zâmbetul larg, scotoci în pungă. Vrei un taco?

- Un taco? M-ai târât până aici ca să mâncăm taco?

- Am și niște bere.

- Minunat.

- Se încălzește. Ar fi bine să o bei.

- Nu vreau nimic.

- În regulă. Îndepărtă ambalajul și mușcă. Am și niște cartofi prăjiți, zise el cu gura plină. Poate un pic cam uleioși, dar măcar nu s-au răcit.

- Nu știu cum de pot rezista.

Se întoarse cu spatele la el și privi din nou în jos, către oraș. În mod ironic, o pală de vânt aduse mirosurile picante către ea. Îi lăsă gura apă. Chantel privi încruntată către lumini și își dori ca Quinn Doran să se ducă dracului.

- Bănuiesc că o femeie ca tine strâmbă din nas dacă nu i se oferă șampanie și caviar.

Răsucindu-se, Chantel se propti bine pe picioare, cu orașul și apusul în spate. Quinn își simți inima răsucindu-i-se în piept. Nu arătase niciodată mai frumoasă.

- Nu știi nimic despre mine, absolut nimic. Acum, vocea ei avea ceva trist și sincer, care îl făcu să mijească ochii. Mi-am petrecut cea mai mare parte din primii

douăzeci de ani din viața mea mutându-mă din oraș în oraș, mâncând cu linguri unsuroase ori deasupra unui reșou într-o cameră de motel. Uneori, dacă eram norocoși, iar spectacolul fusese bun, reușeam să înfulecăm o masă în bucătăria hotelului. Dacă nu eram prea norocoși, erau întotdeauna ouă fierte și cafea. Nu sta acolo, în mica ta lume îngâmfată, aruncând cu pietre în mine, Doran. Nu știi ce sunt ori cine sunt. Tot ce știi este ce am făcut de una singură.

El puse ușurel berea pe piatra din spatele lui.

- Măi, măi, zise el încet. Nu aș putea citi nimic din toate astea în biografia ta oficială, nu-i așa?

Ea nu putu decât să caște ochii. Ce anume o făcea să își piardă controlul când era vorba de el? De ce se simțea obligată să își dezvăluie rădăcinile în fața lui?

- Vreau să mă întorc.

- Nu, nu vrei. Acum, glasul lui nu era brutal, ci blând. Era blândețea aceea care îi dădăra orice zid de apărare. Nu este nimeni aici în afară de mine, Chantel. De ce să nu ne așezăm aici, sus, și să privim în jos, la restul lumii, pentru câteva clipe?

Înainte de a analiza propunerea lui, ea făcuse deja un pas către el. Când el se ridică și întinse o mână să o ajute să urce, ea o acceptă fără ezitare. Ezitarea veni în momentul în care palma lui o atinse pe a ei. Își aminti de felul în care se simțea, de puterea ei - și ochii i se ațintiră în ai lui. Stătură acolo preț de o clipă, cu cerul întunecându-se în jurul lor. Apoi el o ridică.

- Îmi pare rău.

Scuzele îl surprinseră la fel de mult cum o surprinseseră pe ea.

- Pentru ce?

Dădu să își tragă mâna din a lui, dar el întinse mâna să îi dea părul pe spate.

- Pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Nu știu de ce, dar ceva la tine mă face irascibil.

Ea își păstră privirea la același nivel cu a lui.

- Atunci, suntem chit.

Vântul îndepărtă părul de pe chipul lui. El știa că, în orice situație, venea la un moment dat și vremea onestității. Poate că acesta era un astfel de moment.

- Chantel, te doresc. Îmi este al naibii de greu să rezist la asta.

O mai doriseră și alți bărbați, și alți bărbați îi spusese asta, în moduri mai frumoase. Dar vorbele lor nu îi făcuseră niciodată picioarele să se înmoaie.

- Te-aș putea concedia.

- Nu ar conta.

- Nu, bănuiesc că nu.

Își feri privirea, surprinsă de cât de puternică putea fi dorința.

- Quinn, nu mă pot culca cu tine.

- M-am gândit că asta vei zice.

- Quinn. Îi luă din nou mâna când el începu să se îndepărteze. Nu știu care crezi tu că îmi sunt motivele, dar te asigur că te înșeli.

- Nu sunt genul tău, zise el, luându-și din nou berea. Nu sunt din liga ta.

Chantel îi smulse sticla și o azvârli cât acolo. Picăturile se revărsară pe pietre înainte ca sticla să se spargă.

- Nu îmi spune tu ce cred. Nu îmi spune ce simt.

- Atunci, spune-mi tu.

O înhăță și o trase, lipind-o de el.

- Nu sunt obligată să îți spun nimic. Nu trebuie să mă justific în fața ta. Lua-te-ar naiba, nu vreau decât puțină liniște. Nu vreau decât câteva ore în care să nu fiu sub presiune. Nu știu dacă mai rezist prea mult să fiu stoarsă din toate părțile.

- Bine, bine.

Slăbi imediat strânsoarea. Mormăi, și mâna lui îi mângâie spatele, în sus și în jos.

- Ai dreptate, spuse el. Nu te-am adus aici ca să mă cert cu tine, dar mă faci să fiu irascibil.

- Hai să ne întoarcem!

- Nu, ia loc! Te rog, adăugă el, atingându-i părul cu buzele. Hai să vedem dacă putem sta împreună aici, sus, timp de o oră, fără să ne luăm unul de celălalt. Ia un taco!

Îi zâmbi și o trase să se așeze. Chantel aruncă o privire către pungă și renunță.

- Mor de foame.

- Da, mă gândeam eu.

Îi dădu un teanc de șervețele. În următoarele câteva minute, mâncară într-o liniște prietenoasă.

- Ai avut o copilărie grea? întrebă el.

Chantel se opri în vreme ce deschidea un pliculeț cu sare pentru cartofii prăjiți.

- A, nu, nu asta am vrut să spun. A fost doar altfel. Părinții mei erau artiști pe atunci. Sunt cântăreți și dansatori de peste treizeci de ani. Noi șase am călătorit împreună în toată țara, și unele dintre locuri erau spelunci. Dar membrii familiei mele... Zâmbi, acceptând absentă o bere. Sunt minunați. Trace avea câteva numere, dar era cel mai bun la pian. Obişnuia să mă frustreze mereu faptul că, oricât de mult mă străduiam, nu puteam cânta mai bine decât o făcea el.

- Rivalitate frățească.

- Desigur. Viața ar fi foarte plictisitoare fără ea. Eu și Trace eram atât de asemănători, încât nu puteam sta prea mult departe unul de celălalt. Nu am simțit niciodată rivalitatea asta cu surorile mele. Eram prea mult parte dintr-un întreg. Luă o gură de bere direct din sticlă și privi în jos, la orașul aflat dedesubt. Încă suntem. Dumnezeu, uneori este atât de greu să fiu departe

de ele. Când eram mici, ne imaginam că vom juca împreună în spectacole pentru totdeauna. Își aminti asta cu un junghi mic de regret. Apoi am crescut.

- Ce fel de spectacole?

Râzând, își linse sarea de pe degete.

- Nu ai auzit niciodată de Tripletele O'Hurley?

- Îmi pare rău.

- Probabil ți-ar fi părut mai rău dacă ai fi auzit de noi. Armonie pe trei voci, muzică de spectacol și cântece populare, câteva melodii clasice, vechi, inserate ici și colo.

- Cânti?

- Doran, nu doar cânt, ci sunt extraordinară.

- Nu cânti niciodată în filmele tale.

Ea ridică dintr-un umăr.

- Nu a fost să fie. Matt tot spune că ar trebui să facem o surpriză publicului și să obținem un rol în care să cânt și poate să și dansez. Da, adăugă ea atunci când el o privi pieziș, știu și să dansez - altfel, tatăl meu ar fi murit de rușine.

- De ce nu o faci?

- Nu a fost niciodată momentul potrivit. Și apoi, m-am concentrat la ceea ce fac cel mai bine.

El făcu ghemotoc punga rămasă goală și o puse la picioare.

- Și la ce te pricepi cel mai bine?

Ea îi aruncă o privire rapidă, zâmbind ironic.

- Joc roluri.

În loc să îi întoarcă zâmbetul, el îi dădu părul după ureche.

- Părerea mea este că, în momentul acesta, nu faci asta.

Ea își întoarse iute capul și privi în depărtare. Cerul se întunecase aproape de tot, dar nu erau decât câteva stele răzlețe.

- Nu poți fi sigur. Eu însămi nu sunt sigură uneori.

- Eu cred că ești sigură.

Când își întoarse din nou capul, gura lui era aproape. Aproape și tentantă.

- Nu. Ți-am spus că...

Dar buzele lui i le atinseră pe ale ei, ușor ca o șoaptă, și o întrerupseră brusc.

- Știi cum m-am simțit astăzi, când stăteai lungită pe patul acela, cu Sterling?

- Nu. Nu vreau să știu. Ți-am spus, este munca mea.

Era deja pe jumătate sedusă; el putea auzi asta în glasul ei. El simți un fior de anticipare când se gândi să o ducă dincolo de următorul pas.

- Nu eram sigur dacă voiam să îmi pun mâinile în jurul gâtului lui sau în jurul gâtului tău, dar știam că voiam să mă privești în felul în care îl priveai pe el.

- Este doar un rol. Trebuie să...

- Aici nu există camere, Chantel. Suntem doar noi doi. Și cred că de asta te temi. Nu este nimeni aici care să îți spună ce ar trebui să simți. Nimeni nu va striga „Tăiați” înainte ca lucrurile să ajungă un pic prea departe.

- Nu am nevoie de nimeni care să îmi spună ce să simt. Nu am nevoie de nimeni, repetă ea și îi trase gura spre a ei.

O dorea. Voia să simtă potopul sălbatic de senzații pe care doar el i-l putea aduce. Nimeni altcineva. Ar fi putut să îi spună că nu o mai atinsese nimeni în felul acesta, dar el nu ar fi crezut-o niciodată. Imaginea ei era aproape sculptată în piatră - și o lustruise ea însăși. Ce se afla înăuntru îi aparținea. Era hotărâtă ca nimeni să nu mai împărtășească vreodată partea aceea din ea.

Dar putea avea căldura, nevoia, disperarea. Le putea lua și i le putea oferi la rândul-i, atât timp cât își promitea

ei înseși că nu avea să îi dea prea mult. Atât timp cât nu îi dădea lui totul.

Cerul se întunecă deasupra lor, și vântul fluieră prin tufișuri.

Ea scotea ceva din el, extrăgea ceva din el. Nu părea capabil să o oprească. Măinile lui tremurau atunci când se ridicară ca să se afunde în părul ei. Minteă îi înota într-o ceață formată din nevoile lui, dar nevoile nu erau atât de simple pe cât își spusese în sinea lui că trebuiau să fie. Dorința putea să doară, dar nu trebuia să îi permită să te taie și să te deschidă.

Voia să o aibă acolo, pe pietre și în praf. Voia să o trateze ca pe un bibelou, cu delicatețe.

Trupul lui era foarte încordat, gata să explodeze. Dumnezeu, trebuia să o atingă, chiar dacă doar o dată. Cu o singură mângâiere, își duse mâna de-a lungul piciorului ei, peste șold, până când îi găsi și îi cuprinse un sân. Era mică, incredibil de fragilă și moale. Fără să se poată abține, îi deschise cei doi nasturi ai jachetei ca să se înfrupte din carnea caldă de dedesubt.

Trecuse atât de mult, atât de mult timp de când permisesese să fie atinsă, de când simțise nevoia de intimitate. Își dorea mâinile lui pe trupul ei, buzele lui asupra ei, trupul lui puternic și provocator lipit de al ei. La naiba cu locul în care se aflau, cu cine erau! La naiba cu prețul pe care avea să îl plătească, negreșit, pentru faptul că își îngăduia să îl iubească!

Într-un act de capitulare care îl cutremură, ea își ridică brațele, îmbrățișându-l, și își îngropă fața în gâtul lui.

– Chantel...

Dădu să îi ridice chipul, tânjind, din motive de care nu putea fi sigur, să observe ce se vedea în ochii ei. Însă auzi un foșnet în tufișuri, apoi al doilea și se încordă.

– Ce? Ce este? Auzise și ea și își afundase degetele în brațul lui. Un animal?

- Da, probabil.

Dar nu credea asta. Nervii îi bâzâiau în timp ce o trase într-o parte.

- Unde te duci?

- Să arunc un ochi. Stai aici!

- Quinn...

Ea era deja în picioare.

- Stai liniștită! Probabil e doar un iepure.

Nu era nici un iepure. O auzi în glasul lui. Nu era nici pe departe un actor la fel de bun ca ea. Teama o făcu să vrea să se retragă. Mândria o făcu să îl urmeze pas cu pas.

- Merg cu tine.

- Chantel, stai jos!

- Nu.

Îl luă de braț și se împiedică pe pietre.

Resemnat, Quinn o ajută să-și recapete echilibrul.

- Bine, atunci, fii atentă! Dacă te alegi cu vreo zgârietură, eu voi fi învinuit.

- Bineînțeles, la naiba!

Pentru că era întuneric bine, merse la mașină și găsi o lanternă.

- De ce nu stai tu...

- Nu.

Blestemând printre dinți, o luă din nou de braț. Mersese încet către tufișuri, înclinându-și lejer trupul ca să îl protejeze pe al ei.

- Este mult vânat aici, începu el, dar mușchii îi erau încordați și pregătiți.

Se mișca ușor, dând tăcut la o parte tufișurile, în timp ce Chantel se agăța de mâna lui.

- Îmi amintesc, coioți.

- Da.

Se lăsă pe vine când observă urme în praf. Raza lanternei lui trecu peste ele, apoi se opri.

Chantel își lipi strâns buzele.

– Coioții nu poartă pantofi, presupun.

– Eu nu am văzut vreunul. Ura să audă urma acea de teamă din glasul ei. Ascultă, probabil că a fost vreun puști.

– Nu. Nu crezi asta – și nici eu.

Privi lung la urmele de încălțări. Tufișul în care se aflau acestea nu era la mai mult de cinci metri de locul în care stătuseră cu o clipă în urmă.

– Cineva ne-a urmărit, și cred că amândoi știm de ce. Dumnezeu! Își apăsă ochii cu degetele. A fost aici. A fost chiar aici, privind. De ce nu încetează? De ce nu...

– Liniștește-te!

Quinn o luă de umeri și o zgudui. Ea trase adânc aer în piept, apoi aproape urlă când sunetul unui motor care pornea răsună până la ei.

– M-a urmărit. Se opri din tremurat. Trupul îi era prea paralizat chiar și pentru asta. De câte alte ori a fost în umbră, urmărindu-mă?

– Nu știu.

Frustrat, Quinn privi cu atenție șoseaua întunecată. Chiar dacă ar fi îndrăznit să o lase acolo singură, nu ar fi reușit niciodată să prindă din urmă cealaltă mașină.

– Amintește-ți, ne privește chiar acum. Nu îi voi îngădui să ajungă la tine, spuse el.

– Pentru cât timp? întrebă ea încet, apoi se răsuci. Vreau să mă întorc.

capitolul 7

– Nu pare că ajungem undeva.

Chantel își turnă un coniac, apoi îi reumple paharul lui Matt.

– Îmi pare rău, Chantel. Aș fi jurat că, dacă cineva putea găsi un răspuns, acela era Quinn.

– Nu dau vina pe el.

Cuprinzând paharul cu ambele mâini, se îndreaptă către fereastră. Soarele apunea. Îi amintea de un alt apus. Cu paharul la buze, urmări căderea nopții.

– Ți-ai schimbat atitudinea față de prima oară când am vorbit despre el.

„Mai mult decât știi“, se gândi ea, dar ridică din umeri.

– Nu pot pretinde că nu face tot ce îi stă în putință, asta e tot.

– Atunci, poate că trebuie să o fac eu, replică Matt, urând să audă resemnarea obosită din glasul ei. Nu a venit cu nimic sigur. Cum a rămas cu scrisorile?

– Hârtia pe care au fost scrise putea proveni dintr-o duzină de magazine de papetărie ieftine. Nu există nici o modalitate de a-i da de urmă.

– Dar florile? Neliniștit, Matt merse până lângă pianul alb și înapoi, către șemineu, țigara lui lăsând în urmă o dâră de fum. Trebuie să existe o modalitate de a găsi locul din care au fost cumpărate.

– Se pare că nu. De cele mai multe ori, acestea apar, pur și simplu, în cabina mea ori undeva pe platou. Până acum, nu a văzut nimeni cine le aduce.

– Florăriile țin evidența.

- Dacă plătești în numerar și ridici florile tu însuși, nu există nici un motiv să ți se ceară un act de identitate.

Își apăsă cu degetele ceafa, masând fără succes un nod de încordare.

- Cineva ar putea să își amintească cine...

- Quinn mi-a spus că oamenii lui au verificat florăriile din zonă. Nici un rezultat.

- Telefoanele primite.

- Nu au reușit să le localizeze.

- Fir-ar să fie!

Dacă exista ceva - ori cineva -, Matt simțea că trebuia să fie o cale de a-i da de urmă.

- Chantel, poate ar trebui să te mai gândești la poliție.

Ea se întoarse. Cu el, își putea permite să își arate oboseala.

- Matt, chiar crezi că poliția ar putea face mai mult decât a făcut Quinn?

- Nu știu. Disperarea tăcută din ochii ei era greu de înfruntat. Privi încruntat în jos, la coniacul lui. Pur și simplu, nu știu. Punând jos paharul, se apropie de ea. Eram sigur că treaba asta o să ia sfârșit în câteva zile.

- Nu este atât de simplu. Se pare că este deștept - ori precaut, în orice caz.

- Ești sigură că i-ai spus lui Quinn tot ce știi?

- Ce nu îi spun află singur. Nervozitatea o făcu să își rotească ușor coniacul în pahar, fără să îl bea. A făcut investigații despre toți cei pe care îi cunosc, continuă ea.

- Ei bine, asta...

- Inclusiv despre tine.

El se opri și o privi lung. Cu o grimasă, își înfipse mâinile în buzunare și își scoase nervos bricheta.

- Este meticulos, oricum.

- Nu îmi place asta, Matt. Pentru întâia oară, o emoție reală apăru în glasul și în ochii ei. Mă simt... nu știu,

murdară, când mă gândesc că el își bagă nasul în viața oamenilor din cauza mea.

Nu foarte relaxat, Matt își strecură un braț în jurul umerilor ei.

– Uite ce e, scumpo, dacă faptul că el cotrobăie prin câteva secrete din viața mea ajută să dăm de cap chestiei ăsteia, atunci merită. Tăcu o clipă, apoi își dresе glasul. Ce a aflat?

– Despre tine?

– E un punct bun de pornire.

– Nu știu.

Oftând îndelung, își sprijini capul pe umărul lui. Soarele dispăruse complet, lăsând doar o urmă de culoare care străbătea norii.

– I-am spus că nu vreau să știu, Matt. A început să îmi dea informații despre oameni ca Larry și James Brewster, și nu mi-a plăcut absolut deloc.

Încă își putea aminti dezaprobarea lui rece față de lășitatea ei. Chantel scrâșni din dinți la această amintire.

– Am căzut de acord că voi lua măsurile de precauție necesare și că el va ține pentru el orice informații obține.

El aprinse cu o mână bricheta de argint cu monogramă cu care se juca.

– Asta înseamnă să îți îngropi capul în nisip, Chantel.

– Nu îmi pasă.

– Ascultă, nu există nimeni, chiar nimeni, trecut de vârsta de douăzeci de ani care să nu fi făcut ceva de care să îi fie rușine, ceva care ar prefera să rămână ascuns. Se mută de pe un picior pe celălalt, dar rămase realist. Quinn are dreptul de a investiga – și nimic din ceea ce află nu ajunge mai departe.

– Mulțumesc pentru votul de încredere.

Quinn se opri în ușă și îi studie. Matt avea un braț în jurul ei. Capul lui Chantel se odihnea pe umărul lui în timp ce lumina slabă, ce pătrundea prin fereastra

din spatele lor, se așternea pe părul ei. Părea în largul ei cu el, își dădu seama Quinn, cu un fior de ranchiună. Părea ca și cum ar fi fost mulțumită să se cuibărească lângă el și să stea așa ore întregi.

- Eu sunt cel care ți l-a recomandat, zise Matt cu lejeritate. Mi-ar plăcea foarte tare să spun că am făcut o greșală.

- Nu ai făcut. Quinn merse la bar și își turnă o porție dublă de coniac. Ce ai mai făcut, Matt? Am crezut că te vom vedea mai des.

- Am fost ocupat.

Simțind tensiunea dintre ei, Chantel făcu un pas în față.

- Încetează, îi spuse ea lui Quinn. Nu te lua de el.

- Îmi spui din nou cum să îmi fac treaba, îngeraș.

- Nu îți voi permite să îmi interoghezi prietenii.

Quinn dădu coniacul peste cap.

- Păcat că mi-am lăsat bastonul sus.

- De ce nu luăm loc? Matt puse o mână pe umărul lui Chantel. Apreciez asta, scumpo, dar nu este nevoie. Privirea i se întâlni cu a lui Quinn. Bănuiesc că, atunci când i-am spus lui Chantel să te angajeze, ar fi trebuit să îmi dau seama că vei afla.

Quinn îi întâlni privirea, dar nu lăsă să se vadă ce simțea.

- Da, ar fi trebuit.

- Ce să afle? întrebă Chantel.

Quinn ridică paharul în semn de salut.

- Poate ai vrea să îi spui tu însuși.

- Da, aș vrea. Ia loc, Chantel! Când ea nu făcu decât să îl privească, Matt o strânse ușor de un umăr. Te rog, ia loc!

Ea simți involburarea, acum familiară, din stomac în timp ce alegea un scaun.

- În regulă, stau jos.

- În urmă cu vreo câțiva ani, aproape zece, am avut niște probleme financiare.

Își recuperează coniacul și luă o înghițitură zdravănă.

- Matt, nu trebuie să îmi povestești despre asta.

- Ba da. Aruncă o privire înapoi, către Quinn. Vreau să auzi de la mine. Ridică o mână, înainte ca ea să apuce să protesteze din nou. Ascultă ce am de spus. Când voi termina, poate că nu mă voi mai simți ca și cum aş sta cu o sabie deasupra capului.

- Bine, zise ea, dar mâna ei stângă se mișca fără astâmpăr pe brațul scaunului.

- Jocuri de noroc, zise el cu o urmă de teamă în voce.

- Matt, este absurd. Aproape că izbucni în râs. Nu joci nici măcar pe bețe de chibrit.

- Acum. Dar atunci... Nu mă puteam abține să nu pariez pe cai. Cu un zâmbet autoironic, își întoarse din nou privirea către ea. Este o nebunie, iar a mea lua amploare, până când am pariat mai mult decât îmi puteam permite. Eram disperat. Împrumutasem bani de la un anumit grup de oameni - genul care îți rup oase mici din corp dacă nu își primesc plata săptămânală.

- Vai, Matt!

- Aveam nevoie de zece mii, pe care nu îi aveam. Am falsificat un cec. Un cec al unui client. Închise ochii înainte de a lua o altă înghițitură. Chantel rămase în tăcere. Desigur, nu a durat mult ca lucrul acesta să iasă la lumină. Clientul meu nu a vrut publicitate, așa că nu a depus plângere. Mi-am ipotecat sufletul, apoi am amanetat restul ca să îi înapoiez banii. Ai putea considera asta momentul de cotitură al vieții mele. De data aceasta răsese, dar fără urmă de umor. Cariera mea era în pericol, așa că m-am analizat serios. Pentru că ceea ce am văzut m-a zguduit foarte tare, m-am înscris într-o organizație pentru cei obsedați de jocurile de noroc. Sunt aproape opt ani de când nu am mai jucat. Deși pariurile

aproape că mi-au ruinat viața, trebuie să mă lupt în fiecare zi cu nevoia de a face măcar un pariu. Puse paharul jos și o privi. Dacă vrei alt agent, voi înțelege.

Ea se ridică ușor și merse la el. Fără nici un cuvânt, își puse brațele în jurul lui și îl trase aproape. Peste umărul lui, ea îi aruncă lui Quinn o privire lungă, ce nu spunea nimic.

- Nu vreau alt agent. Știi că insist să îl am pe cel mai bun.

Cu un râset înăbușit, el o sărută pe frunte.

- Ești o femeie specială.

- Cineva îmi spune asta mereu.

Îi strânse cu putere degetele, iar ea simți cât de umede erau palmele lui.

- Nu te-aș dezamăgi, Chantel.

- Știu.

O sărută din nou, înainte de a se retrage.

- Trebuie să plec. Mă vei suna dacă pot ajuta cu ceva?

- Desigur.

Se întoarse către Quinn. Cei doi bărbați se studiară preț de o clipă dintr-o parte în cealaltă a încăperii. Dacă exista regret din partea vreunuia, nu arătară.

- Ai grijă de ea.

- Asta intenționez.

Cu un salut scurt din cap, Matt ieși. Chantel se întoarse imediat către Quinn.

- Cum ai putut? Cum l-ai putut umili în felul acela?

- Era necesar.

Dar, necesar sau nu, îi lăsase un gust neplăcut. Quinn își mai turnă un pahar de coniac, știind că gustul nu avea să dispară cu ușurință.

- Necesar? De ce? Ce are de-a face o datorie la jocuri, din urmă cu aproape zece ani, cu ce mi se întâmplă acum?

- Dacă un bărbat face o obsesie pentru un lucru, poate face și pentru altul.

- Este ridicol.

- Nu, este adevărul.

Ea fu cutremurată - nu de teamă, ci de mânie.

- Matt Burns nu a încercat niciodată să fie pentru mine altceva decât agentul și prietenul meu. Și a avut ocazii din plin.

- I-ai fi permis?

Chantel luă o țigară, apoi încercă de trei ori să aprindă bricheta înainte de a reuși.

- Ce legătură are asta?

El se apropie, încolăcindu-și cu tărie mâna în jurul brațului ei.

- I-ai fi permis?

- Nu. Ridicându-și capul, suflă fumul. Nu.

- Iar el o știe. Când ea își trase brațul, el o privi cum se plimbă prin încăpere. Te pricepi la scenarii. Încearcă-l pe acesta. Omul lucrează pentru tine ani în șir, te privește zburând direct în vârf. Te-a ajutat, pas cu pas, să crezi iluzia aceea de sexualitate rece, glacială. Poate își dorește ceea ce te-a ajutat să crezi.

Pe șira spinării îi trecu un fior, dar ochii îi rămaseră calmi și indiferenți când se întoarse către el.

- Nu merge, Doran.

- Ba da, la fel ca orice altceva.

- Nu, nu merge. Teama revenise. Se străduia din răsuferință să nu o arate. Un bărbat pe care îl cunosc, de care sunt apropiată de ce nu m-ar aborda în mod deschis?

- Pentru că este un bărbat pe care îl cunoști, de care ești apropiată, contracară Quinn. Știe că nu are o șansă cu tine la nivelul acela.

Nerăbdătoare, ea își stinse țigara.

- De unde ar ști dacă nu a întrebat niciodată?

Quinn îi puse o mână pe obraz ca să o oprească din plimbarea ei neliniștită.

– Nu crezi că un bărbat știe când o femeie este interesată?

Mângâindu-i bărbia cu degetul mare, o aduse mai aproape. Acel *ceva* era prezent, așa cum fusese de la început, vibrând între ei. Ea simțise, la naiba, știa că ea simțise, deși refuza să o arate.

– Nu crezi că se poate uita la o femeie, să vadă felul în care ea îl privește și să știe dacă vor fi iubiți? continuă el.

Ea puse o mână pe încheietura lui și i-o îndepărtă cu grijă. Își simțea pielea ca și cum avea să rămână fierbinte ore întregi.

– Sunt obosită, îi spuse ea. Merg la culcare.

Rămas singur, fu tentat de coniac. Pentru că părea o scăpare prea ușoară, îi întoarse spatele. Ieși ca să cerceze împrejurimile.

Chantel descoperi că îi era din ce în ce mai greu să adoarmă. În orele târzii ale nopții se întorcea de pe o parte pe cealaltă, apoi cădea într-o moțăială, doar ca să se trezească din nou, agitată și amețită, ca să se întoarcă din nou când pe o parte, când pe cealaltă. De câteva ori fusese tentată să renunțe și să facă rost de o rețetă pentru pastile de dormit. De fiecare dată, își amintea promisiunea ei de a nu se mai amorți niciodată împotriva presiunii, fie ea personală ori profesională.

Se gândi la Matt, la dezgustul față de el însuși și la regretul din vocea lui în timp ce îi spunea ceva ce chiar nu era treaba ei.

Se gândi la Quinn, ferm și rigid, dar oferindu-i lui Matt șansa de a se justifica.

Destul de ciudat, se gândi la fratele ei și la o cearță pe care o avuseseră când ea era adolescentă. Trase amenințase să îi spargă fața unui băiat dacă acesta

devenea prea familiar cu ea. Chantel își aminti că fusese furioasă pe el pentru că se băgase și își aduse aminte că le spusese tuturor că putea să facă față singură.

De ce nu deținea acum controlul?

Întotdeauna reușise. Atunci, chiar și Trace știuse că nu avea nevoie de el să îi ia apărarea. Poate pentru că fusese una din trei încă din pânțece, fusese născută gata să facă față singură propriilor probleme. Avusese parte de tragedii, pierderi personale și deziluzii, dar reușise întotdeauna să își găsească drumul. Acum, nu lupta, deși ar fi trebuit să o facă. Nu fusese niciodată necesar să caute protecția unui bărbat, și totuși...

Apoi se gândi din nou la Quinn și la promisiunea lui de a o proteja. Voia să îl creadă. Când el era acolo, chiar lângă ea, îl credea.

Dar acum era toiul nopții, și creierul ei era încetoșat. Nu voia decât să doarmă. Cearceafurile se răsuciră în jurul ei când se întoarse din nou de pe o parte pe cealaltă și, în cele din urmă, adormi.

Când sună telefonul, bâjbâi după el. Pe jumătate vișând, se gândi că era mama ei, care o suna să o certe că întârziase la repetiție.

- Da, mormăi ea în receptor. Da, vin.

- Nu pot dormi. Nu pot dormi din cauză că mă gândesc la tine.

Șoapta avea ceva adânc, disperat și o șocă pe Chantel, trezind-o imediat.

- Trebuie să încetezi cu asta.

- Dar nu pot. Am încercat, dar nu pot. Nu știi ce îmi faci? De fiecare dată când te văd, de fiecare dată când sunt lângă tine, eu...

- Nu! strigă ea în telefon. Apoi, spre dezgustul ei, începu să plângă. Te rog, lasă-mă în pace! Te rog. Nu mai vreau să aud nimic.

Dar îl putu auzi când își îngropă fața în pernă. Îl putea auzi când dădu să închidă telefonul. Chiar și apoi, îi putea auzi glasul răsunându-i în cap. Chantel se făcu ghem și dădu frâu liber lacrimilor.

Quinn privea în gol pe fereastră când sună telefonul. Blestemând, o luă la fugă prin încăpere, sperând să ajungă la el înainte să o trezească pe Chantel. Dar șoapta începuse deja. Pentru o clipă, i se păru că recunoaște ceva... un tipar în felul de a vorbi, un accent ori un mod aparte de exprimare. Încercă să se concentreze la asta, să blocheze vorbele în sine și teroarea lui Chantel. Gura i se strânse într-o linie mohorâtă când o auzi pe Chantel implorând, apoi începând să plângă. O auzi închizând telefonul, apoi auzi un bărbat plângând, înainte ca legătura să fie întreruptă.

După ce trânti receptorul, Quinn își îngropă mâinile în buzunare, cu degetele strânse pumn. Pierduse ceva, poate ceva de importanță vitală, pentru că obiectivitatea și concentrarea lui fuseseră întrerupte atunci când ea începuse să plângă.

Femeia asta îl făcea să fie moale. Nu putea îngădui așa ceva. Nu avea să îngăduie asta. Trebuia să o lase singură. Ea voia să fie singură. Nu i-ar fi plăcut ca el să o vadă acum, când își pierduse controlul. O femeie ca Chantel plângea în singurătate. Chiar dacă ar fi căutat consolare, ultima persoană de la care ar fi dorit-o era el. Împotrivindu-se unui sentiment copleșitor de furie și neputință, merse din nou la fereastră.

Ea păruse atât de înspăimântată.

Nu o putea lăsa singură acum. „Nu acum“, se gândi el, lovind ușor cu mâna încleștată pe pervaz. Poate că dorea să fie singură, dar avea nevoie de el. Spera doar să își poată da seama de ceea ce trebuia să facă odată ce ajungea lângă ea.

Câteva raze din lumina lunii intrau pe fereastra ei. Prefăceau totul în argint. Intră în liniște, sperând că ea adormise din nou și că putea doar să vadă ce făcea, poate să stea un pic cu ea, fără ca ea să își dea seama. Dacă ea ar fi știut cât de tare își dorea să fie cu ea, să o protejeze – la naiba, să o prețuiască –, nu i-ar fi oferit toate astea un motiv în plus să îl dea la o parte?

Nu mai fusese niciodată nevoit să fie prudent cu o femeie. Pentru că, fu obligat să admită, nici o femeie nu contase cu adevărat – până la ea. Și ea conta prea mult.

Nu dormea. Quinn îi putu auzi suspinele înfundate în timp ce se îndreptă către pat. Se opri pe loc, îngrozit de sunetul slab, neajutorat. Știa cum se auzea o grenadă când exploda și arunca șrapnele cu viteză în aer. Auzise zgomotul terifiant de foc de armă și sunetul indescriptibil al unui glonț care pătrunde în carne. Acelea erau lucruri pe care le înfruntase cu mai multă încredere decât înfrunta acum suspinele tăcute ale lui Chantel.

Dacă ar fi fost mânioasă, ar fi putut să facă un joc din asta. Dacă ar fi fost doar înspăimântată, ar fi putut să o scoată din starea aceea cu insulte. Dar ea plângea.

Fără zgomot, merse până la marginea patului și se lăsă pe vine. Voia să fi știut cuvintele potrivite, dar nu le știa, așa că puse o mână pe mâna ei. La atingerea lui, ea țâșni, țipând.

– Eu sunt. Doar eu. Îi luă ambele mâini și i le strânse cu putere. Liniștește-te! Nimeni nu îți va face rău.

– Quinn. Mâna îi rămase fără vlagă în a lui, apoi se încordă din nou când încercă să își recapete controlul. M-ai luat prin surprindere.

– Iartă-mă! Lumina lunii era destul de puternică încât să îi poată vedea chipul și obrajii uzi de lacrimi. Ești bine?

- Da. Avea o strângere dureroasă în piept, iar gâtulejul îi era iritat din cauza lacrimilor nevărsate. Da, sunt bine. Bănuiesc că ai auzit telefonul.

- L-am auzit. Dădu drumul mâinilor ei de teamă să nu îi rupă degetele. Să îți aduc ceva? Apă? Își băgă din nou mâinile în buzunare. Orice?

- Nu. Nu am nevoie de nimic. Își trecu podul palmei peste față ca să își șteargă lacrimile. Nu l-am putut ține de vorbă. Pur și simplu, nu am putut.

- Este în regulă.

- Nu, nu este. Aducându-și genunchii la piept, își sprijini capul pe ei. Este problema mea, și, atâta vreme cât voi fugi de ea, nu va dispărea. Tot ce ai spus până acum s-a adeverit, tot ce ai făcut a fost bine, iar eu nu am făcut ceea ce trebuia să fac.

- Nimeni nu te învinovățește, Chantel.

Întinse din nou mâna spre ea, să îi atingă umerii catifelati, cocârjați de disperare. Dându-și seama, Quinn se opri și își încleștă mâna.

- Ar trebui să dormi un pic.

- Da.

Luptă împotriva propriei neputințe. De unde îi venise ideea stupidă că ea avea nevoie de el? Nu știa să consoleze și să aline. Nu știa vorbele frumoase care să o relaxeze și să o ajute să adoarmă din nou. Nu știa nimic în afară de furia care clocotea înlăuntrul lui și de dorința înverșunată de a o proteja. Nici una din acestea nu aveau să îi fie de ajutor acum.

- Uite ce e, pot să îți aduc ceva. Cobor și îți fac... nu știu... niște ceai.

Cu fața lipită încă de genunchi, ea strânse tare din pleoape.

- Nu, mulțumesc. Voi fi bine.

- Fir-ar să fie, vreau să fac ceva. Explozia se smulse din el înainte să o poată opri. Nu suport să te văd

astfel. Lasă-mă să îți aduc niște aspirină sau să stau pe scaun până când adormi. Ceva. Nu îmi poți cere să te las singură.

- Ține-mă în brațe. Vorbele ieșiră într-un suspin în timp ce își înălță capul. Ai putea să mă iei în brațe un minut?

El se așeză lângă ea și, strângând-o în brațe, îi puse capul pe umărul lui.

- Sigur. Cât timp dorești tu. Dă-i drumul și plângi, îngeraș.

Ea nu avu puterea să se împotrivească și nici nu mai voia să o facă. Cu brațele lui puternice în jurul ei, lăsă lacrimile să curgă cu toată forța. Quinn o îmbrățișă cu putere și îi murmură lucruri despre care spera el că aveau să o ajute, lucruri pe care nici măcar nu era sigur că ea le auzea. Când începu să se liniștească, îi dădu la o parte părul de pe față și nu spuse absolut nimic.

- Quinn?

- Mda?

- Mulțumesc.

- Oricând.

- Nu voi face un obicei din asta. Își trase nasul. Ai o batistă?

- Nu.

Reticentă la a se mișca fie și un milimetru, ea întinse mâna după un șervețel aflat pe măsuta de lângă pat.

- Mi-am imaginat că un bărbat ca tine ar lua-o la goană când o femeie începe să - își trase din nou nasul - se smiorcăie.

- Asta e diferit.

Ea își înălță capul. Ochii îi erau umflați, iar obrajii - brăzdați de lacrimi.

- De ce?

- Pur și simplu, este diferit. Îi șterse o lacrimă de pe gene. Apoi, deși se simți ca un idiot, lăsă umezeala să îi zăbovească pe degetul mare. Te simți mai bine?

- Da. Așa era, în mod inexplicabil, pentru că nu crezuse niciodată că lacrimile rezolvau ceva. Acum, când ele fuseseră vărsate, se simțea secată și stânjenită. Aș, ah... aș aprecia dacă până dimineată am uita amândoi despre izbucnirea aceasta.

- Nu îți îngădui niciodată să cedezi, așa-i?

- Urăsc să plâng.

Spuse asta cu o fermitate plină de amărăciune, încât el își dădu seama că, mai demult, ea vărsase lacrimi fierbinți pentru ceva. Ori pentru cineva.

- Și eu.

Asta o făcu să zâmbească.

- Ești un tip cumsecade când depui un pic de efort.

- Încerc să nu o fac des.

Îi mângâie din nou părul înainte de a o trage mai aproape. Descoperise că nu fusese chiar atât de dificil să consoleze. Nu era așa rău să fie nevoie de tine.

- Crezi că acum poți să dormi? o întrebă.

- Cred că da.

Își închise ochii, descoperind că se simțea extraordinar de bine să își lase obrazul să se odihnească pe al lui.

El își trecu mângâietor o mână pe spinarea ei, apoi deveni tensionat când simți că mătasea face loc pielii.

- Mâine este duminică. Poți sta în pat toată ziua.

- Am o ședință foto la ora unu.

Cu ochii închiși încă, exploră cu vârfurile degetelor mușchii umerilor lui.

- O poți anula.

- Voi fi în regulă. Fotograful și-a făcut timp pentru mine în funcție de programul filmărilor.

- Atunci, ar fi bine să te odihnești, altfel vei arăta ca naiba.

- Mulțumesc din suflet.

- Cu plăcere.

Când se îndepărtă, ea își înalță capul și îi zâmbi. Degetele lui se încordară pe umerii ei și ale ei pe umerii lui, iar zâmbetul ei se stinse. Nevoia vibra între ei cu atâta disperare, încât făcea aerul să zumzăie.

- Ar fi mai bine să plec.

- Nu.

Ea știa că decizia fusese deja luată, poate chiar dinainte de a se fi întâlnit. Inima ei tocmai acceptase asta. Lubea. Nu mai putea schimba asta. Până acum, până la el, nu știuse cât de mult avea nevoie de șansa de a iubi din nou.

- Vreau să rămâi. Își lunecă mâinile pe umerii lui. Vreau să faci dragoste cu mine.

Durerea, care începuse să pulseze doar privind-o, deveni ascuțită și înțepătoare - o senzație dureros de dulce. Mâinile ei se simțeau atât de reci pe pielea lui. Ochii ei păreau atât de calzi și de întunecați. Lumina lunii cădea peste ea ca un vis, dar el nu își putea permite să uite realitatea.

- Chantel, te doresc atât de mult în clipa asta, încât abia dacă mai pot respira. Dar... Își alunecă mâinile pe încheieturile mâinilor ei. Nu știu dacă aș putea trăi cu faptul că asta s-a întâmplat între noi pentru că ai fost speriată și nesigură.

Un surâs îi curbă buzele în timp ce și le apropie de ale lui.

- Încă nu ți-ai dat seama că știu prea bine ce vreau? Își întoarse ușor capul, în așa fel încât sărutul ei îi atinse bărbia. Nu ai spus că un bărbat știe chiar și doar după felul în care o femeie îl privește? Nu poți vedea felul în care te privesc?

- Poate că văd doar felul în care îmi doresc să mă privești.

Dar degetele i se afundaseră în părul ei.

– Îmi doresc să rămâi, repetă ea, nu pentru că îmi este teamă. Îmi doresc să rămâi datorită felului în care mă faci să mă simt când mă săruți. Când mă ții în brațe. Când mă atingi. Își frecă obrazul de al lui. Vreau să rămâi pentru că mă poți face să uit că mai există altceva în afara acestei încăperi.

Ceva se frânse înlăuntrul lui. Unii l-ar numi control. Cu un blestem, își înfipse mai adânc mâinile în părul ei și îi luă cu asalt gura.

Ea era toată întunecime, și disperare, și dorință. Era afrodisiac pur. Îngenunchind amândoi pe pat, el își lăsă visurile să prindă viață și îi potopi cu sărutări chipul, părul, gâtul. Parfumul, care făcea atât de mult parte din ea, i se împrăstie prin creier ca o ceață. Iar ea tremura. Nu la comandă, ci de plăcere, de plăcerea pe care el i-o dăruia. Pe jumătate nebun, el îi strivi buzele din nou și îi gustă pasiunea.

Niciodată înainte și, era sigură, niciodată după aceea, vreun alt bărbat nu reușise și nu avea să reușească să o aducă la viață în felul acela. Niciodată până atunci și niciodată după aceea nu avea să dorească astfel. Trupul ei era ca un cuptor, pompând fierbințeală și energie în timp ce mintea îi era inundată de un caleidoscop splendid de senzații. Nu, niciodată nu avea să îi mai dea un bărbat asta, pentru că exista un singur bărbat. Cumva, știuse asta încă de la început.

Totul era atât de clar! Simți asprimea bărbiei lui pe umărul ei, simți cum salteaua se lasă sub greutatea lor unite când îngenunchează. Putea vedea lumina lunii pe pielea lui în timp ce își trecu mâinile peste umerii lui și apoi mai jos. Mușchii lui se încordară la atingerea ei, iar ea putu auzi șuieratul moale al respirației lui tremurătoare. Disperarea dădea gust săruturilor lui și întetea propria dorință. Un caleidoscop, un vârtej, o cursă.

Parfumurile din grădina ei se strecurară în încăpere. Cu un găngurit de încântare, ea își coborî buzele pe umerii lui și mușcă ușurel.

Un bărbat își putea pierde mințile și sufletul în fața ei. Quinn își simți pieptul strângându-i-se când își trecu mâinile pe deasupra ei. Durere și putere... erau ambele împletite împreună în nevoia lui de ea. Îl făcea să sufere și să zboare, prin simpla ei prezență în brațele lui.

Nu era doar perfecțiunea formei și a chipului, ci sexualitatea sălbatică, dezlănțuită pe care o încastrase în gheață scânteietoare. Lăsată liberă, aceasta era o cutie a Pandorei de emoții, unele întunecate, unele periculoase, altele disperat de incitante.

Nu avea să i se opună. Nu o putea face. O putea simți tremurând, o auzea gemând când o atingea, și o gusta, și o tachina. Pielea ei era fierbinte, deja umedă. Respirația ei se oprea rostind numele lui. În seara aceasta, chiar dacă era doar în seara aceasta, avea să o facă la fel de înnebunită cum era el.

Îi adună părul în mâna lui, trăgându-i capul pe spate ca să îi lase expusă linia albă lungă a gâtului. Pulsul ei bătu nebunește când el își trecu limba peste gât. Mâinile ei se plimbară pe pieptul lui, apoi coborâră, și mușchii abdomenului lui zvâcniră la atingerea ei. Când ea trase de capsă blugilor lui, el îi găsi un sân prin mătasea subțire pe care ea o purta. Când supse în gura lui atât mătasea, cât și carnea ei, ea se încordă și se lipi de el, tremurând. Gâtulejul ei se umplu de murmure neînțelese de plăcere, și îi coborî blugii peste șolduri.

Atingerea mâinilor ei pe trupul lui îi alungă din minte orice gând rațional. Dintr-o mișcare înnebunită, sfâșie mătasea de pe ea, rupând-o chiar pe mijloc. Icnetul ei fu înăbușit de gura lui, în timp ce o trase în jos, sub el.

El nu mai putea gândi. Putea doar să simtă. Când se afundă înăuntrul ei, ea era atât de caldă, atât de umedă.

Se întrebă dacă nu cumva un bărbat putea muri fiindu-i îndeplinită cea mai mare dorință. Apoi ea era înfășurată în jurul lui, conducându-l chiar dacă el căuta să o conducă pe ea. O putea vedea, cu părul împrăștiat pe cearceafurile albe mototolite, cu ochii pe jumătate închiși și cu buzele ușor deschise, în timp ce respirația îi tremura.

– Quinn.

Numele îi fu șoptit de către ea, în timp ce era învăluită de valuri titanice de senzații. Căldură, lumină, vânt. Nimic nu o pregătise pentru asta. Încercă să îi spună, dar buzele lui fură din nou peste ale ei. Ea făcea acum parte din el. Ușurarea veni într-un potop care o lăsa prea uimită ca să mai poată vorbi.

Ea nu știa ce să spună. Oare el aștepta niște fraze inteligente, niște cuvinte ușoare? Nu era posibil să îi explice că nu se mai dăruise decât unui singur alt bărbat și că niciodată, cu adevărat niciodată, astfel. Dacă nu ar fi contat atât de mult – dacă el nu ar fi contat atât de mult –, era sigură că ar fi reușit să vină cu ceva care să rupă lunga tăcere și tensiunea pe care o simțea crescând din nou.

El nu știa ce să spună. O posedase ca un nebun. Ea merita ceva mai bun, mai multă grijă, cu siguranță mai multă finețe. Dacă nu și-ar fi pierdut controlul! Dar și-l pierduse, își reaminti nemilos Quinn. Nu putea schimba asta, la fel cum nu putea schimba faptul că stricase ceea ce ar fi putut lua naștere între ei. Nu putea să spere decât că nu era prea târziu ca să repare asta.

Amândoi deveniră încordați, apoi se întoarseră unul spre celălalt și își rostiră numele unul altuia în același timp. Stânjeneala dură doar o clipă, înainte de a-și zâmbi reciproc.

- Mă gândeam că aveai dreptate, începu ea, legat de faptul că aş avea nevoie de un scenariu. Nu mă pot gândi la ce aş putea spune.

- Am aceeaşi problemă eu însumi. Îi luă mâna şi i-o duse la buze. Cred că am fost un pic cam dur.

- Da?

Amuzată şi uşurată, Chantel pipăi în căutarea a ce mai rămăsese din furoul de mătase. Ridicând dintr-o sprânceană, îl lăsa să cadă pe pieptul lui.

Quinn frecă materialul între degetul mare şi cel arătător.

- Ai putea să mi-l scazi din nota de plată.

- Asta intenţionez. Trei sute cincizeci.

- Trei sute cincizeci? Se ridică într-un cot şi examinează cu mai multă atenţie mătasea sfâşiată. Trebuie să fii nebun să cheltuieşti atâta pe ceva în care dormi.

- Îmi place să mă răsfăţ. Ca să îşi sublinieze spusele, se aplecă şi îi muşcă uşor buzele. Şi, având în vedere circumstanţele, cred că este drept să îţi scad jumătate din preţ.

- Jumătate?

- A fost un efort comun. Zâmbi şi îi mângâie pieptul cu un deget. Şi apoi, a meritat.

- Ce anume? Mâna îi urcă pe piciorul ei şi i se odihni pe şold. Eşti sigură?

- Ei bine, sunt o femeie prevăzătoare, şi ştii ce se spune în domeniul acesta.

- Nu. Părul ei îi atinse umerii când se aplecă deasupra lui. Ce se spune?

- Dubla doi, oftă Chantel, lăsându-se peste el.

capitolul 8

– Quinn, te asigur, asta va lua cel puțin trei ore, poate patru.

Chantel ieși din mașină, apoi se întinse să își ia geanta cu îmbrăcăminte din cârligul atârnat lângă ușa din spate.

El observă cât de bine îi venea pe fund fusta strâmtă.

– Pot fi răbdător.

– O ședință foto este adesea foarte plictisitoare pentru cei implicați în ea, darămite pentru cineva care trebuie să stea acolo, pur și simplu.

– Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru asta, o sfătui el și luă geanta de la ea.

– Trebuie să îmi fac griji. Știind că te afli prin preajmă, bombănind printre dinți, voi fi încordată. Chantel apăsă soneria, apoi își coborî ochelarii de soare pe nas, ca să privească pe deasupra lor. Iar încordarea se va vedea în fotografii. Apariția aceasta în *The Scene* este foarte importantă.

El îi ridică la loc ochelarii pe nas.

– La fel ca tine, de altfel.

Asta o încălzi. Nu mai știa cum să se prefacă acum că nu era așa. Chantel se ridică pe vârfuri și îl sărută în treacăt pe buze.

– Apreciez asta. Dar voi fi în absolută siguranță. Margot va fi acolo să mă coafeze, iar persoana de la machiaj lucrează pe cont propriu – și am mai lucrat cu ea. Doamna Alice Cooke. Amândouă trebuie să rămână pe parcursul întregii ședințe. Voi fi înconjurată de femei care îmi doresc binele.

- Și de fotograf, îi reaminti el. Nu te voi lăsa singură cu acest Bryan Mitchell sau cu orice alt bărbat.

Chantel încercă să îl corecteze, apoi se gândi mai bine. O femeie avea dreptul să profite de orice avantaj care i se oferea. Trecu un deget peste gulerul cămășii lui.

- Gelos?

- Prevăzător.

- Bryan Mitchell.

Glasul care veni prin interfon era adânc, liniștit și feminin.

- Sunt Chantel O'Hurley, pentru ședința de la ora unu.

- Fix la timp.

Se auzi un bâzâit mecanic de după ușă, și apoi aceasta se descuie.

- Bryan Mitchell este o persoană blondă splendidă, înaltă, începu Chantel în timp ce urcară treptele din interior. Avem o prietenie de ani întregi.

Quinn își înfășură degetele în jurul degetelor ei.

- Cu atât mai mult nu te voi lăsa singură cu el. Până când treaba asta va fi rezolvată, singurul bărbat cu care vei avea de-a face de una singură sunt eu.

- Măi să fie! Chantel se opri la ușa atelierului și își aruncă brațele în jurul lui. Îmi place asta, murmură ea și își puse buzele peste ale lui.

- Pun pariu.

Bryan se afla în ușa deschisă, zâmbind larg.

- Quinn Doran. Chantel așeză ușor o mână pe brațul lui. Bryan Mitchell.

Fotograful era, într-adevăr, înalt, blond și splendid. De asemenea, era femeie. Quinn aruncă o privire către Chantel, în timp ce aceasta zâmbea.

- Încântat de cunoștință.

Bryan îi întinse mâna, întrebându-se deja dacă avea să îl poată convinge să îi fie model.

- Bine ați venit în haos, le spuse ea, invitându-i înăuntru cu un gest. Încă aranjez lucrurile. Chantel, știi unde sunt răcoritoarele. Coafeza și macheuza sunt în camera din spate, purtând o discuție despre modă. Eu, personal, nu mă pot implica emoțional în disputa legată de posibilitatea ca henna să fie iar la modă vreme bună de acum încolo.

Spunând asta, se îndreaptă către o pereche de umbrele albe și le ajustă.

Chantel merse într-o cămăruță înghesuită de lângă atelier și își băgă nasul în frigider.

- Quinn, așa va fi timp de câteva ore. Trebuie să fie altceva ce ți-ai dori să faci.

El le putea auzi pe celelalte două femei sporovăind în încăperea din spate. Ceva legat de măști cosmetice și operații estetice la ochi.

- Mă pot gândi la cel puțin două duzini.

- Atunci, mergi și fă-le.

Chantel puse jos sticla de apă minerală ca să îi ia ambele mâini.

- Bryan a instalat sistemul de securitate cu vreo două luni în urmă, când au avut loc o serie de jafuri în cartier. Nu trece nimeni de ușa de afară decât dacă ea o deschide. Sunt înconjurată de femei care se vor agita în jurul meu preț de câteva ore, iar tu ne vei distrage atenția tuturor. Mergi și joacă handbal sau ceva.

Ea avea dreptate. Avea să fie în siguranță aici, iar el le-ar fi stat în cale - pe lângă că avea să fie teribil de plictisit. Și apoi, i-ar fi prins bine să fie departe de ea pentru vreo două ore - vreo două ore de efort fizic pur. Avea să și-o poată scoate din sistem prin sport?

- Sala de sport se află la câteva străzi distanță, mor-măi el.

- Care Jim¹?

- Sala de sport, sublinie el, punându-și mâinile pe soldurile ei.

- Te referi la unul dintre locurile acelea cu greutate și mașinării nesuferite care te fac să gâfâi și să transpiri?

- Mai mult sau mai puțin. Scoțându-și carnețelul, scrise un nume și un număr de telefon. Sună-mă când termini, și voi veni să te iau.

- La Rizzo. Își păstră chipul fără expresie când își ridică privirea către el. Pare serios.

- Sună-mă. Se aplecă să îi muște ușurel buza de jos. De ce nu te duci să te faci frumoasă?

Ea își ținu brațele în jurul lui, ridicând dintr-o sprânceană.

- Nu sunt deja?

El știa că ea nici măcar nu pusese mâna pe vreun rimel în dimineața aceea. Ochii ei erau albaștri și strălucitori, iar pielea - luminoasă. Proaspătă și înviorată, așa cum era acum, frumusețea ei era sfâșietoare. Ridică o mână să îi mângâie obrazul.

- Ca o zgripturoaică.

Înainte ca ea să apuce să riposteze, Quinn o apropie de el, furându-i respirația într-un sărut care păru să dureze ore în șir. Avea nevoie să ridice greutate, se gândi Quinn. Trebuia să scoată - prin efort fizic - o parte din nevoia de ea din organismul lui.

- Încearcă să faci ceva cu fața aia, da?

- Cară-te, Doran.

El îi zâmbi larg, apoi se strecură din nou în atelier. Chantel lăsa să îi scape o răsuflare tremurătoare și își sprijini palmele de blatul aglomerat de lângă frigider. Ea nu putea face nimic și era aproape gata să recunoască

¹ În limba engleză, la „sala de sport“ se zice *gym*, de unde și jocul de cuvinte. (n.tr.)

că nu era nimic ce dorea să facă în legătură cu faptul că era îndrăgostită de el. Probabil că era o greșeală, una disperată, dar fusese deja făcută.

Cumva, dacă avea să poată lua înapoi o parte din ea însăși, nu avea să fie atât de devastată când el urma să plece pe drumul lui. Căci avea să o facă, nu? Un bărbat precum Quinn trăia singur, muncea singur, mergea singur. Când avea să își termine treaba, urma să o sărute, să-și ia rămas-bun și să plece. Își prinse între dinți buza de jos și își îndreptă spinarea. Nu, nu avea să o facă. Nu și dacă ea putea face ceva în legătură cu treaba asta.

„Vei pierde meciul acesta, Doran“, își promise în sinea ei. Nu exista nici o șansă ca el să plece și să o părăsească.

– Chantel, ești așteptată.

Și ea era gata. Chantel își lăsă băutura pe blat. Era mai mult decât pregătită.

Timp de două ore, munci fără încetare. Părul îi fu cârlionțat, întins, dat cu fixativ și cu gel. Fața îi fu machiată și pudrată. De fiecare dată când își schimba ținuta, părul și chipul îi erau discret modificate pentru a scoate în valoare aspectul. Bryan lucră cu un entuziasm lent și sigur, la fel ca întotdeauna.

– Nu te-am întrebat ce mai face Shade.

– Pune-ți mâna dreaptă pe umărul stâng, o instrui Bryan. Răsfiră-ți degetele. Bun. Shade este minunat. Este acasă, schimbă scutece.

Prinse pe film zâmbetul larg, ștrengăresc al lui Chantel.

– Mi-ar plăcea să văd asta.

– Se pricepe de minune la asta. Este organizat, să știi.

– Ei bine, pot să spun că nu arăți ca și cum ai fi născut cu doar două luni în urmă.

- Cine are timp să mănânce? Ridică bărbia și încearcă să pari distantă. Asta e. Se lăsă pe vine, schimbând unghiurile. Andrew Colby este un stăpân de sclavi.

- Iar tu ești înnebunită după el.

Bryan își coborî aparatul de fotografiat, strălucind toată.

- Este cel mai frumos bebeluș. Eu și Shade i-am făcut pe puțin cinci sute de role de poze. În fiecare zi apare câte o mică schimbare. Își aruncă pe spate coada lungă blondă. Poți vedea cât de inteligent este chiar și numai după felul în care se uită la lucruri. Chiar ieri, el... Se întrerupse, izbucnind în râs. Oprește-mă! Este o obsesie.

- Nu. Chantel zâmbi, deși junghiul trecător de invidie pe care îl simți o surprinse. Este minunat.

- Este, știu. Nu m-am văzut niciodată în postura de mamă. Își ridică din nou aparatul de fotografiat. Acum, nu îmi pot imagina viața fără Andrew. Ori fără Shade.

- Bărbatul potrivit îți poate schimba perspectiva, bănuiesc.

Bryan hotărî că expresia de nostalgie ce apărură peste chipul lui Chantel avea să fie cea mai bună poză de până atunci.

- Cu siguranță, îmi faci munca mai ușoară.

Revenindu-și, Chantel privi către aparat.

- Cum așa?

- Întoarce-te într-o parte și privește peste umăr. Încă puțin. Fii un pic sexy. Apăsă declanșatorul de patru ori, într-o succesiune rapidă. Este întotdeauna o plăcere să fotografiezi un chip ca al tău, mai ales atunci când dezvălui atât de mult. Dar nu m-am așteptat la bonus.

- Ce bonus? întrebă Chantel, schimbându-și poziția ca să privească peste umăr.

- Nu este nimic mai grozav decât să fotografiezi o femeie îndrăgostită. Închide gura, îi zise ea, apoi coborî aparatul de fotografiat ca să își destindă umerii.

Ușor, Chantel se întoarce din nou cu fața spre Bryan.

- Este atât de evident?

- Nu vrei să fie?

- Nu... da. Nu știu. Își duse o mână la părul aranjat cu grijă. Nu vreau să mă fac de râs.

- Asta cam merge mână în mână cu îndrăgostirea, dar cred că vei supraviețui. Are un chip grozav. Bănuiesc că nu l-ai putea convinge să îmi pozeze.

- Poate dacă îl legi de mâini și de picioare. Bryan, cum te-ai descurcat cu Shade?

Bryan scoase din buzunar o ciocolată.

- Tu îmi ceri mie sfaturi legate de bărbați?

Chantel acceptă o pătrătică de ciocolată.

- Nu lăsa să se afle asta.

- Ai simțit până acum că îți vine să îl ucizi?

- De câteva ori.

- Faci progrese. Cel mai bun lucru pe care ți-l pot spune este să lași lucrurile să meargă de la sine. Am terminat ședința. Mușcă din ciocolată. Dacă aș fi în locul tău, nu aș irosi ce a mai rămas din sfârșitul de săptămână.

Sala de sport mirosea a bărbați. Bărbați transpirați, atletici. Aerul era saturat de sudoare și înjurături. Cei mai mulți dintre clienți se dezbrăcaseră, rămânând în pantaloni scurți, și doar câțiva își pusese tricouri. Pe un covoraș, un bărbat cu greutate pe picioare gemea din greu, făcând o serie de abdomene. În alt colț, un alt bărbat înjura repetitiv de fiecare dată când ridica bara deasupra capului. Echipamentul era de calitate, dar își pierduse de mult luciul.

Chantel intră alene și inspiră, cu ambele sprâncene ridicate. Primul care o văzu fu un tânăr care ridica cu două frânghii greutate pe un perete. Lucra cu hotărâre,

vene de la gâtul lui umflându-se în timp ce își rotea brațele. Rămase cu gura căscată și scăpă frânghiile.

Atentă să își ferească fusta, ocoli băncuța pentru antrenament. Bărbatul se opri din înjurat când ochii îi ieșiră din orbite. Dură mai puțin de zece secunde ca sala de sport zgomotoasă și plină de aburi să se cufunde în tăcere. Apoi ea îl zări pe Quinn.

Acesta nu observase liniștea subită. Cu spatele către încăpere, lovea sistematic un sac de box. Zgomotul loviturilor era singurul sunet din încăpere. Arăta magnific, cu picioarele depărtate, ochii aprinși și spatele puternic încordat în timp ce se concentra să numere. Micul sac maroniu era greu vizibil, căci pumnii lui nu îi dădeau pic de răgaz. Chantel merse până la el, așteptă o clipă, apoi își trecu vârful unui deget pe spinarea lui.

– Bună, dragule.

El înjură și se roti, cu mâna încă făcută pumn și ridicată. Chantel ridică dintr-o sprânceană, apoi și bărbia, de parcă l-ar fi invitat să dea cea mai bună lovitură.

– Ce naiba faci aici?

– Te privesc. Împinse sacul cu un deget. Spune-mi, cu ce te alegi dacă bați chestia asta nevinovată?

– Ți-am spus să mă suni.

Își șterse sudoarea din ochi ca să se poată încrunta mai bine.

– Am avut chef să mă plimb. Și apoi, voiam să văd locul în care un bărbat ca tine se... joacă. În mod deliberat, privi peste umăr și analiză încăperea. Fascinant.

Fiecare bărbat din încăpere își supse burta.

Cu o înjurătură, Quinn o luă de braț.

– Cred că ai înnebunit. Nu ai ce căuta într-un loc ca acesta.

– De ce nu?

Când trecură pe lângă bărbatul aflat pe băncuța pentru antrenament, Chantel îi aruncă acestuia un zâmbet strălucitor. Greutățile zdrăngăniră pe bara de siguranță.

- Încetează, murmură el. Rizzo, voi folosi biroul tău.

- Ah, el unde este? În timp ce el o trăgea afară, Chantel aruncă o privire înapoi. Mor de nerăbdare să îl întâlnesc.

- Taci din gură! Trebuie să intri aici cu astfel de picioare?

- Doar cu astea pot umbla.

- Șezi. O împinse pe un scaun rupt, de plastic. Ce naiba ar trebui să mă fac cu tine?

- Ai dori un răspuns cu mai multe variante?

- Asta nu e de glumă, la naiba! Împinse lucrurile împrăștiate pe birou până când găsi un pachet mototolit de țigări Camel. Ascultă, Chantel, am avut o înțelegere. Trebuia să mă suni. Sunt motive pentru asta.

Scoase o țigară din pachet și o aprinse.

- Quinn, este o după-amiază frumoasă și nu erai departe. Nu am prea multe ocazii de a mă plimba prin Los Angeles, și nu am putut rezista. Dacă ai de gând să îmi spui că nu pot merge pe jos câțiva metri pe o stradă publică în lumina zilei, o să țiș ca isterica. Aruncă o privire către ușă. Nu îmi pot imagina ce ar crede... ăă... asociații tăi despre asta.

El suflă un șuvoi lung de fum, apoi strivi țigara într-o grămadă de tabac maro și hârtie albă.

- Nu mergi nicăieri fără mine. Ai avut instrucțiuni, Chantel, și am avut încredere în tine că le vei urma.

- Ah, înveselește-te!

Se ridică și își puse palmele pe pieptul lui gol.

- Transpir ca un porc, mormăi el, apucându-i încheieturile.

- Am observat. Nu știu ce anume îi atrage pe bărbați într-un loc care miroase a șosete vechi, dar, dacă așa

te menții în formă – îl privi aprobator de sus în jos –, aş putea fi nevoită să fac o sală de sport acasă.

– Nu schimba subiectul.

– Care era subiectul?

– Nu vreau să ți se întâmple nimic.

Ea își atinse cu limba buza superioară și se apropie un pic de el.

– De ce? Deja ai fost plătit pentru săptămâna aceasta.

– Nu îmi pasă de afurisiții de bani, zise el cu vehemență.

– De ce anume îți pasă, Quinn?

– De tine. O spusese printre dinți, înainte să se întoarcă. Crezuse că avea nevoie de spațiu, doar un pic de spațiu și de timp, ca să își recapete echilibrul. Nu exista destul spațiu în întreaga lume. Să nu mai faci niciodată una ca asta, continuă el.

– În regulă. Îmi pare rău.

– Trebuie să fac duș. Stai aici, înăuntru.

Când ușa se trânti în urma lui, Chantel se așează din nou. Lui îi păsa. Își închise ochii și savură conștientizarea acelui lucru. El ținea la ea. Dacă îl făcuse să o spună, următorul pas era să îl facă să îi și placă.

– Cât timp vei continua să fii mânios?

Mergeau către casă, cu capota ridicată. Chantel lăsa-se ca primul sfert de oră să treacă în liniște.

– Nu sunt supărat.

– Strângi din dinți.

– Consideră-te norocoasă că asta este tot ce fac.

– Quinn, am spus deja că îmi pare rău. Nu îmi voi cere din nou scuze.

– Nimeni nu îți cere să o faci. Luă o curbă. Ceea ce îți cer este să iei în serios situația în care te afli.

– Nu crezi că o fac?

– Nu după șmecheria aia mică pe care ai făcut-o azi după-amiază.

Ea se foi în scaun. Vântul îi ridică părul și i-l ciufuli în timp ce ea se enervă.

- Încetează să mă tratezi ca pe un copil. Înțeleg perfect situația în care mă aflu. Trăiesc cu ea zi de zi, noapte de noapte. De fiecare dată când sună telefonul, de fiecare dată când îmi verific corespondența. Când merg noaptea la culcare, la asta mă gândesc. Când mă trezesc dimineața, la asta mă gândesc. Dacă nu pot avea o oră, din când în când, în care să dau la o parte lucrul acesta, voi înnebuni. Încerc să supraviețuiesc, Doran. Nu îmi vorbi ca și cum aș fi iresponsabilă.

Se mișcă iar, îndepărtându-se, și tăcerea domni din nou. „Am dreptate“, își spuse Quinn în sinea lui, în timp ce micșoră viteza. Dar și ea avea. Erau momente când ea se prefăcea atât de bine, încât el credea că ea uitase că se afla în primejdie. Își dădu seama că ea nu uita niciodată. Doar că refuza să cedeze - în afară de clipele ei de intimitate. Nu știa cum să îi spună că o iubea pentru asta, mai mult decât din orice alt motiv.

O iubea. Era un lucru greu de înghițit, dar, de altfel, adevărul era adesea astfel. Cu cât sentimentele lui pentru ea creșteau, cu atât devenea mai îngrijorat de situația ei. Știa că ea lucra din greu și preț de multe ore. Cu genul de presiune sub care se afla, nu putea să țină pasul decât pentru o perioadă limitată. Chiar și o femeie cu o voință atât de puternică, precum Chantel, avea să piardă, în cele din urmă.

La naiba, își dorea să fi avut ceva, orice, de la care să pornească. Începea cea de-a treia săptămână, și nu era mai aproape de a îndrepta lucrurile decât fusese în prima zi. Avea nevoie să o vadă la adăpost, în siguranță, mulțumită. Chiar dacă îi era teamă că, de îndată ce avea să fie astfel, ea avea să îi scrie un cec și să îi dea vânt cu un sărut.

Mâna lui Quinn se încordă pe volan, apoi se relaxă treptat. Urma să se aleagă cu o ceartă când avea să sosească vremea.

„Liniștește-te“, își spuse. Ea nu avea să scape. Mișcându-și doar ochii, măsură din priviri felul țepăn și furios în care ședea ea. „Îngeraș“, îi spuse el în sinea lui, „sunt bărbatul potrivit să îți taie aripile.“

Quinn își aruncă relaxat brațul pe spătarul scaunului.

– Ești bosumflată.

– Du-te naibii!

– Vei căpăta riduri pe toată fața dacă o vei ține tot așa. Și atunci, unde vei ajunge?

– Pupă-mă-n...

– Mi-ar plăcea la nebunie. Opri mașina la marginea drumului. Ea nu avu nici măcar șansa să îi arunce un zâmbet batjocoritor înainte ca el să o strângă în brațe. Ce ai zice să încep cu fața asta urâtă a ta și să îmi croiesc drum în jos?

– Nu.

– Bine, dacă preferi să încep de la fund în sus.

Când el dădu să o răstoarne, ea începu să se zbată cu adevărat.

– Încetează. Nu vreau să mă săruți nicăieri.

– Ești sigură? Îi aduse încheietura la buze. Ce zici de locul ăsta?

– Nu.

– Atunci, aici.

Își apăsă gura pe partea laterală a gâtului ei. Ea încetă să se zbată.

– Nu.

– Păi, alte opțiuni sunt cam riscante pe porțiunea asta a drumului, dar dacă insiști...

– Încetează!

Hohotul de râs i se ridică în gâtlee în timp ce îl împinse. Chantel se sprijini de ușă și își încrucișă mâinile.

- Ticălosule!

- Îmi place la nebunie când mă insulti.

- Atunci, vei fi încântat de asta, începu ea, dar el fu prea iute.

Orice ar fi avut ea în gând fu înăbușit de gura lui. Răspunsul veni instantaneu, din inimă. Brațele ei îl înconjurară, iar buzele i se depărtară. Preț de o clipă, nu mai există nimic în afara soarelui după-amiezii calde și a plăcerii pure, neînfrânate.

Ochii ei rămaseră închiși, secunde bune după ce el își retrăsese buzele de pe ale ei. Când se deschiseră, alene, irișii îi erau întunecați și încețoșați.

- Încerci să te revanșezi? murmură ea.

- Pentru ce?

Buzele ei se curbară când îi cuprinse chipul în mâinile ei.

- Nu contează. Hai să mergem acasă, Quinn!

El își puse din nou buzele peste ale ei, zăbovind, înainte de a se așeza cum trebuie și de a porni motorul.

- Apropo, Rizzo voia să știe dacă ar putea avea o fotografie cu autograf pentru biroul lui.

Chantel izbucni în râs, apoi se lăsă pe spate ca să se bucure de restul călătoriei. În timp ce treceau pe lângă zidul înalt care înconjura proprietatea ei, ea începu să cocheteze cu ideea unei băi rapide în piscină. Bryan avea dreptate. Ar fi fost păcat să irosească ce mai rămăsese din sfârșitul de săptămână. Chiar în clipa în care ea se întoarse ca să îi ceară lui Quinn să i se alăture, el opri mașina brusc.

- Quinn, chiar ar trebui să așteptăm până ajungem înăuntru.

- Este o mașină în fața porții. Tonul lui o făcu să se încordeze în timp ce privi în jur. E un bărbat acolo, vezi? Se pare că face destul război.

- Doar nu crezi că... Își umezi buzele. Nu ar veni până în fața porții principale.

- De ce nu mergem să aflăm?

Scoase cheile din contact și descuie torpedoul. Chantel îl privi scoțând un revolver. Nu semăna absolut deloc cu micuțul și delicatul ei pistol de calibru 22. Și era sigură că nu era neîncărcat.

- Quinn.

- Rămâi aici.

- Nu, eu...

- Nu mă contrazice.

- Dar nu aș vrea ca tu...

Cum cearta din fața porții se încinsese, vocile ajunseră până la ea. Ascultând cu atenție, Chantel strânse mai tare brațul lui Quinn.

- Nu cred, murmură ea. Miji ochii, încercând să zărească silueta aflată la distanță. Pur și simplu, nu îmi vine să cred, repetă ea și sări din mașină înainte ca el să o poată opri.

- Chantel!

- Este tati. Râzând, se întoarse către Quinn. Este tati. Tatăl meu.

Alergă pe tot restul drumului.

- Tati!

Râzând încă, își deschise larg brațele.

Frank O'Hurley se întoarse de la cearta cu paznicul. Pe chipul lui subțire apăru un zâmbet larg.

- Uite-o pe fata mea! Sprinten și vânos, alergă distanța rămasă și o prinse în brațe pe Chantel. Cu un strigăt de bucurie, o învârti în trei cercuri amețitoare. Ce mai face mica mea prințesă?

- Este surprinsă. Îi sărută chipul cu piele ca de copil, apoi îl îmbrățișă din nou. Mirosea, ca întotdeauna, a pudră și a mentă. Nu știam că vii.

- Nu am nevoie de o invitație, nu-i așa?

- Nu fi caraghios.

- Ei bine, spune-i asta caraghiosului aflat de cealaltă parte a porții. Idiotul nu a vrut să mă lase să intru nici măcar când i-am spus că sunt tatăl tău.

- Îmi pare rău, domnișoară O'Hurley. Bărbatul cu o expresie rigidă din spatele porții îl străpunsese pe Frank cu o privire. Nebunul bătrân îl amenințase că avea să îi scoată limba și că avea să i-o înfășoare în jurul gâtului. Nu era nimeni aici care să verifice, continuă el.

- Este în regulă.

- În regulă? spuse Frank cu voce pițigăită. Era pus pe ceartă. În regulă când propriul tău tată este tratat ca un intrus?

- Nu fi țăfnos! Chantel îi netezi reverul. Am adăugat paznici, asta-i tot.

- De ce? Alarmat pe loc, cuprinse în mâini bărbia lui Chantel. Ce s-a întâmplat?

- Nu-i nimic. Vom vorbi mai târziu despre asta. Acum, mă bucur, pur și simplu, să te văd. Aruncă o privire înapoi, către mașina închiriată, plină de praf. Unde este mama?

- A spus că nu e în stare să vadă pe nimeni înainte să meargă la salonul de frumusețe. Nu aveam de gând să stau degeaba în timp ce ea se dichisea. Va lua un taxi mai târziu.

- Dar spune-mi ce faceți aici, cât timp puteți rămâne. Ce...

- Slăvit fie numele lui Dumnezeu, nu se poate ca asta să mai aștepte până când un bărbat să își fi spălat praful din gâtlej? Am condus tocmai din Vegas astăzi.

- Vegas? Nu am știut că ați avut un spectacol în Vegas.

- Nu știi chiar totul. Strâmbă din nas, apoi privi peste umărul ei când Quinn trase mașina în fața porții. Și el cine mai e?

- El este Quinn. Îi aruncă o privire scurtă. Quinn Doran. Ai dreptate, tati, putem discuta mai bine înăuntru - mai ales după ce vei fi băut un pahar de whisky.

- Așa mai vii de-acasă.

Frank sări din nou în mașina lui, apoi trecu prin porțile acum deschise. Chantel îl văzu cum se uita de sus la paznic.

- Tatăl tău? întrebă Quinn când ea urcă din nou în mașină.

- Da, nu îl așteptam, dar asta nu este o noutate. Își întrepătrunse degetele. Ai lăsat arma deoparte?

El ridică o mână către paznic când intră pe poartă.

- Nu îți face griji.

- Dar îmi fac. Nu voiam să îmi bag familia în treaba asta. Chantel își prinse puntea nasului între degetul mare și cel arătător. Va trebui să dezvălui câte ceva. A văzut paznicul de la poartă. Cu siguranță, va observa bărbații care patrulează pe proprietate.

- De ce nu încerci să le spui adevărul?

- Nu vreau să îmi îngrijorez părinții. La naiba, apuc să îi vad doar de trei sau patru ori pe an, și acum se întâmplă una ca asta. Îl privi pe Quinn, care încetini către capătul aleii. Și trebuie să explic și prezența ta.

- Adevărul, repetă el.

- Bine. Nu mă pot gândi la nimic altceva. Puse o mână pe brațul lui înainte ca el să poată ieși. Dar o voi face în felul meu. Vreau să minimalizez chestia asta cât pot de mult.

- Măi să fie. Strălucind și plin de amabilitate, Frank se îndreptă către mașină. Se pare că ți-ai tras un tip grozav și puternic, Chantel.

- Quinn Doran, tatăl meu, Frank O'Hurley.

- Încântat de cunoștință. Frank îi întinse o mână și o scutură cu exuberanță pe a lui Quinn. Nu te superi dacă mă ajuți cu bagajele, nu-i așa, fiule?

Chantel nu se putu împiedica să nu zâmbescă atunci când Frank deschise portbagajul și scoase o geantă mică, de umăr, lăsând pentru Quinn două valize mari.

- Nu te schimbi niciodată, murmură ea, luându-l de un braț ca să îl conducă în casă.

- Lasă-le acolo, îi spuse ea lui Quinn, făcând semn către baza scărilor. Le poți duce sus mai târziu.

- Mulțumesc mult.

Ea îi întâmpină sarcasmul cu un zâmbet lejer.

- De ce nu mergeți voi doi în sufragerie să beți ceva? Merg să anunț la bucătărie că vor mai fi încă două persoane la cină.

Părăsindu-l pe Quinn cu o privire scurtă de avertizare, porni pe coridor.

- Ei bine, fiule, nu știu despre tine, zise Frank, dându-i lui Quinn o palmă zdravănă pe spinare, dar mie mi-ar prinde bine ceva de băut. Intră tropăind în sufragerie și se îndreptă direct spre bar. Ce te-ar bucura?

- Whisky.

Frank ridică din umerii săi înguști, apoi turnă.

- Fiecare cu ale lui. Găsind sticla de whisky, mormăi satisfăcut și turnă generos trei degete. Ei bine, acum... Quinn, parcă? Ce ar fi să bem în cinstea fiicei mele? Ciocni cu putere paharul de al lui Quinn fără nici o grijă față de cristalul scump de Rosenthal, apoi bău până la fund. Asta este o băutură pe care un bărbat și-o poate pune la suflet. Ia loc, fiule, ia loc!

Jucând în continuare rolul gazdei amabile, făcu un gest către un scaun înainte de a se așeza el însuși.

- Ia zi... Se lasă pe spate și oftă. Apoi, dintr-odată, ochii îi deveniră șireți și tăioși. Ce făceai, mai exact, cu fiica mea?

- Tati! Recunoscătoare pentru sincronizarea perfectă, Chantel intră în încăpere, apoi se așează pe brațul

fotoliului tatălui ei. Va trebui să îl ierți, Quinn. Nu a fost niciodată subtil.

Quinn își privi whisky-ul pentru o clipă.

- Mie mi se pare o întrebare rezonabilă.

- Vezi? Satisfăcut, Frank aprobă din cap. Ne vom înțelege de minune.

- Nu m-ar surprinde, murmură ea, ciufulind părul tatălui ei. Ia spune-mi cum a fost în Vegas.

- Bucuros. Sorbi din nou din whisky-ul său, apreciindu-i căldura fină. De îndată ce îmi vei fi explicat motivul pentru care ai o gorilă dresată la poarta din față.

- Ți-am spus, am întărit paza.

Dar, când dădu să se ridice, Frank îi puse o mână fermă pe genunchi.

- Nu ai încerca să păcălești o vulpe bătrână ca mine, nu-i așa, prințeso?

Ea admise că ar fi fost inutil și se așeză la loc.

- Am primit niște telefoane enervante, atâta tot. A părut înțelept să iau câteva măsuri de precauție.

- Ce fel de telefoane?

- Pur și simplu, enervante.

- Chantel. Își cunoștea fiica prea bine. Câteva telefoane enervante ar fi fost trecute cu vederea, s-ar fi răs pe seama lor și ar fi fost date uitării. Te amenință cineva?

- Nu. Nu, nimic de genul acesta.

Dându-și seama că era încolțită, aruncă o privire rugătoare către Quinn.

- Opțiunea mea este în continuare adevărul, zise el simplu.

- Mulțumesc pentru ajutor!

- Taci din gură, îi spuse Frank, și avu o autoritate atât de neobișnuită în tonul lui, încât ea închise imediat gura. Spune-mi tu ce se petrece, îi porunci lui Quinn. Și ce rol ai tu în chestiunea asta.

- Quinn...

- Chantel Margaret Louise O'Hurley, închide gura și ține-o închisă.

Când ea făcu asta, Quinn nu se putu abține să nu zâmbească.

- Frumos truc, îi spuse el lui Frank.

- Îl folosesc rar, ca să fie ca nou. Frank înghiți restul băuturii. Să auzim.

Pe scurt, Quinn descrie ce avea de înfruntat Chantel. În timp ce acesta vorbea, sprâncenele lui Frank coborâra, fața lui subțire se înroși, iar mâna, aflată încă pe genunchiul lui Chantel, se strânse.

- Nemernic jegos. Frank se ridică din fotoliu ca un terier gata să atace. Dacă ești detectiv, Quinn Doran, de ce naiba nu l-ai găsit?

- Pentru că nu a făcut nici o greșală. Quinn își puse jos paharul și întâlni, de la egal la egal, privirea indignată a lui Frank. Dar o va face, și îl voi găsi.

- Dacă îi face rău fetei mele...

- Nu va ajunge lângă ea, îl întrerupse Quinn, autoritar. Pentru că, mai întâi, va trebui să treacă peste mine.

Frank își înghiți furia - era un lucru pe care nu se sinchisea prea des să îl facă - și îl măsură din priviri pe bărbatul din fața lui. Se mândrise întotdeauna cu faptul că era un bun judecător de caractere. Trebuia să știi când să ridici pumnii ori când să râzi și să te retragi. Bărbatul din fața lui era tare ca piatra și cât se putea de dur. Dacă trebuia să își încredințeze fata cuiva, el era acela.

- Așa deci. Stai aici, în casă, cu Chantel.

- Exact. Voi avea grijă de ea, domnule O'Hurley. Aveți cuvântul meu.

Frank ezită doar un moment înainte ca dinții să i se dezvelească într-un zâmbet.

- Dacă nu o faci, te voi jupui de viu.

Rece și regală, Chantel se ridică.

- Poate că ar trebui să spun câteva vorbe acum.

- Nu face fața aia cu mine. Frank merse până la ea, apoi îi cuprinse cu blândețe chipul în palme. Ar fi trebuit să apelezi la familia ta cu problema aceasta.

- Nu avea nici un rost să vă îngrijorez.

- Nu avea rost? Frank clătină din cap, dintr-o parte în alta. Suntem familie. Suntem familia O'Hurley. Stăm uniți.

- Tati, Maddy se mărită la sfârșitul săptămânii. Abby este însărcinată. Trage este...

- Te rog să nu îl bagi în treaba asta, zise Frank rigid. Treburile de familie nu au nimic de-a face cu fratele tău. Asta este alegerea lui.

- Serios, tati, după atâta vreme ar trebui să...

- Și nu schimba subiectul! Eu, mama ta și surorile tale avem tot dreptul să ne facem griji pentru tine.

Nu era vremea să sară în apărarea fratelui ei. Iar Chantel nu era pe deplin sigură că lui i-ar fi păsat. Acum, voia să netezească liniile de îngrijorare de pe chipul tatălui ei.

- Bine, atunci. Îl sărută zgomotos. Fă-ți câte griji vrei, dar tot ce se poate face se face.

El continuă să țină mâna pe umărul ei, dar se întoarce către Quinn.

- Vineri mergem în New York, la nunta fetei mele. Vei merge cu noi?

- Nu cred că este necesar să îl târâm pe Quinn la...

- Merg, o întrerupse el. Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Chantel într-un soi de provocare. Am făcut deja aranjamentele.

- Nu mi-ai pomenit nimic despre asta.

- De ce ar fi trebuit să o fac? contracara el, pentru simpla plăcere de a vedea furia crescând în ochii ei.

- Nu prea pare să fie nevoie de mine, nu-i așa? Simțindu-se atacată din toate părțile, se zbârli. Dacă mă scuzați amândoi, eu mă retrag.

– Micuță afurisită, nu-i așa? întrebă Frank cu o mândrie evidentă când ea ieși cu pași mari.

– Și încă cum!

– Este sângele irlandez, să știi. Suntem fie poeți, fie luptători. Familia O'Hurley este și una, și alta.

– Abia aștept să întâlnesc restul membrilor familiei.

„Și ei vor dori să te vadă“, își zise Frank în sinea lui.

– Spune-mi, Quinn, începu el pe un ton amabil, intenționezi să... ă... stai cu ochii pe Chantel, ca să spun așa, după ce treaba asta se termină?

Quinn studie bărbatul aflat în fața lui. Părea că era în continuare timpul pentru adevăr.

– Da. Fie că ea vrea, fie că nu.

Frank izbucni în râs.

– Hai să mai bem ceva!

capitolul 9

– Mamă, nu ai de ce să faci asta.

Molly O'Hurley împături cu grijă o jachetă de mătase albă în hârtie.

– De ce să chemi o cameristă?

Anii de experiență o ajutară pe Molly să împacheteze hainele lui Chantel cu agitație minimă.

– Este slujba ei.

Molly îi alungă obiecțiile cu dosul palmei.

– Nu simt niciodată că pot să spun ce gândesc în fața cameristelor și a majordomilor.

Chantel privi valiza și teancurile ei de haine. Petrecuse primii douăzeci de ani ai vieții sale împachetând și despachetând. Din principiu, nu o mai făcuse de ani în șir. Dar nu reușise niciodată să câștige o luptă în fața mamei ei. Resemnată, Chantel începu o selecție atentă a obiectelor ei de toaletă.

– Îmi pare rău că nu am petrecut prea mult timp împreună în ultimele zile.

– Nu fi caraghioasă! Vioaie și practică, Molly adună mai multă hârtie. Ești în mijlocul filmului ăluia. Eu și tatăl tău nu ne-am așteptat să stai după noi.

– Tati a părut încântat în ziua în care ați venit pe platou.

Chicotind, Molly ridică privirea. Era o femeie frumoasă și cochetă, care reușea să arate cu zece ani mai tânără, cu un efort minim. Privind-o, Chantel conștientiză că iureșul și nebunia stilului vieții părinților săi i se potrivea lui Molly la fel de mult cum i se potrivea lui Frank.

- Așa a părut, nu? Totuși, nu cred că ar fi trebuit să se certe cu regizoarea în legătură cu aranjarea scenei.

- Mary are... are simțul umorului.

- Asta-i bine.

În următoarele momente, împachetară în tăcere.

- Chantel, ne facem griji pentru tine.

- Mamă, asta este exact ceea ce nu vreau să faceți.

- Te iubim. Nu te poți aștepta din partea noastră să te iubim și să nu fim îngrijorați.

- Știu. Strecură o sticlă de parfum într-un săculeț pentru călătorie căptușit. De aceea nu am dorit să vă spun despre ceea ce se întâmplă. Ați fost nevoiți să vă faceți destule griji pentru mine când eram mai tânără.

- Nu te aștepti ca un părinte să înceteze să o facă doar pentru că al lor copil a devenit major.

- Nu, bănuiesc că nu. Zâmbi și băgă setul de perii de machiaj în cutia lor. Dar era de așteptat ca după o anumită vârstă să aveți mai puține lucruri pentru care să vă îngrijorați.

- Nu îți pot spune decât că, într-o zi, vei afla tu însăși că nu este așa.

Simți din nou junghiul acela. Sprâncenele lui Chantel se uniră, în încercarea de a o ignora.

- Nu știu ce să spun despre asta, îngăimă ea. Știu însă că nu vreau ca treaba asta să afecteze familia.

- Ce afectează pe unul dintre noi ne afectează pe toți. Cu asta, basta!

Molly o spusese atât de firesc, încât Chantel fu obligată să zâmbească.

- Se simte sângele tău irlandez.

- Și de ce nu s-ar simți? voi să știe Molly. Eu și tatăl tău credem că ar trebui să ne întoarcem cu tine după nuntă.

- Aici? Chantel se opri, cu ochii cășcați. Nu puteți. Aveți un spectacol în New Hampshire.

Molly împături o pereche de pantaloni largi de pânză și spuse cu un mic surâs:

- Chantel, eu și tatăl tău avem spectacole de peste treizeci și cinci de ani. Nu cred că anularea unui spectacol va stârni prea multe valuri.

- Nu. Chantel lăsă jos sticlele și tuburile ca să întindă mâinile după mama sa. Nu îți pot spune cât de mult înseamnă pentru mine să știu că ați face asta. Dar ce ați putea face?

- Am putea fi alături de tine.

- Nici măcar asta nu prea ați putea face. Mamă, voi mai filma pentru încă alte câteva săptămâni. Ai văzut în ultimele zile cât de puțin timp stau pe-acasă. M-aș necăji să știu că stați aici, plictisindu-vă, în loc să faceți ce vă place.

- Să stăm pe-aici și să lenevim lângă piscină, de exemplu?

Buzele lui Chantel se curbară, dar clătină din cap.

- Dacă aș putea crede că ați fi mulțumiți cu asta pentru mai mult de două zile, ar fi altceva. Gândește realist, mamă. Dacă ați rămâne, mi-aș face griji pentru că vă faceți griji. Tati i-ar înnebuni pe angajați, iar eu nici măcar nu aș fi prin preajmă ca să mă bucur de asta.

- I-am spus lui Frank că așa vei simți. Cu un oftat, Molly atinse părul lui Chantel. Întotdeauna mi-am făcut cele mai mari griji pentru tine, să știi.

- Bănuiesc că eu ți-am dat cele mai multe motive.

- Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Iar Trace... trebuia să meargă și el pe propriul drum, indiferent de consecințe. Tatăl vostru a refuzat să vadă asta, dar lucrul acesta a fost evident încă din momentul în care a început să meargă. Cumva, am știut întotdeauna că Abby și Maddy aveau să fie în regulă, chiar și atunci când Abby trecea prin dezastrul primei ei căsnicii, iar Maddy se străduia să se țină de dans. Dar tu... Molly mângâie obrazul fiicei sale.

M-am temut întotdeauna că aveai să ratezi ce se petrecea chiar lângă tine din cauză că priveai întotdeauna atât de departe. Îmi doresc să fii fericită, Chantel.

- Sunt. Nu, sunt, chiar sunt. În aceste câteva săptămâni, chiar și cu povestea asta care îmi dă bătăi de cap, am găsit ceva.

- Pe Quinn.

Chantel se agită puțin înainte să se îndrepte către ferestre.

- Ceea ce simt este evident pentru toată lumea, mai puțin pentru el.

Molly își formase propria opinie în ceea ce îl privea pe Quinn Doran. Nu era un bărbat degajat, nici nu avea să fie adesea blând, dar fiica ei nu avea nevoie de un bărbat degajat și blând. Avea nevoie de unul care să îi dea de furcă.

- Bărbații sunt un pic mai grei de cap, comentă Molly. Era o femeie care știa bine cât de grei de cap puteau fi bărbații. De ce nu îi spui?

- Nu. Se întoarce din nou, apoi își sprijini podul palmelor de pervaz. Cel puțin, nu deocamdată. Va suna stupid, dar vreau... am nevoie ca el să mă respecte. Pe mine, repetă ea. Pentru ceea ce sunt. Trebuie să fiu sigură că nu sunt doar o distracție.

- Chantel, nu te poți folosi de Dustin Price ca unitate de măsură.

- Nu o fac. Mânia i se strecură în glas. Reuși să o controleze doar pentru că ochii mamei sale rămăseseră neclintiți. Nu, nu o fac. Dar nu este un lucru pe care să îl pot uita cu ușurință.

- Nu, este imposibil. Dar nu îți poți trăi viața cu o fundație ca asta. I-ai spus lui Quinn despre el?

- Nu, nu pot. Mamă, sunt atâtea complicații acum, de ce să mai adaug una? Au trecut aproape șapte ani.

- Ai încredere în Quinn?

- Da.

- Nu crezi că ar înțelege?

Își apăsă degetele pe ochi pentru o clipă.

- Dacă aș fi sigură că mă iubește, cu adevărat sigură că ceea ce este între noi este real, i-aș putea spune orice. Chiar și asta.

- Mi-aș dori să îți pot spune că există garanții, dar nu pot. Molly merse la ea și o strânse în brațe. Îți pot spune că nici măcar nu mi-ar trece prin cap să te las singură, nici chiar o clipă, până când totul se va rezolva, dacă nu aș fi sigură că Quinn te va proteja.

- Mă face să mă simt în siguranță. Până să îl întâlnesc, nu știam că o poate face cineva. Își închise strâns ochii. Nu știam că aveam nevoie de cineva care să o poată face.

- Toți avem nevoie să ne simțim în siguranță, Chantel. Și iubiți. Molly îi mângâie părul, buclele blonde-argintii pe care le periasse și le împletise atât de des în trecut. Este un lucru pe care încă nu ți l-am mai spus. Un lucru pe care ar fi trebuit să ți-l spun cu mult timp în urmă. O îmbrățișă pe Chantel. Sunt foarte mândră de tine.

- Vai, mamă!

În timp ce lacrimile se adunară, Molly clătină din cap.

- Ei, hai, ajunge, murmură ea. Dacă vom coborî cu ochii umflați, tatăl tău nu îmi va da pace până nu va afla de ce am stat aici plângând. Sărută obrazul lui Chantel și o mai strânse încă puțin în brațe. Hai să terminăm de împachetat!

- Mamă.

- Da, draga mea.

- Și eu am fost întotdeauna mândră de tine.

- Măi să fie! Molly își dresе glasul, dar vocea îi sună răgușită când vorbește: E mare lucru să auzi asta de la o fiică așa mare. Vei fi în regulă?

- Voi fi bine. Totul va fi grozav.

- Asta e fata mea! Acum, hai să ne vedem de treaba noastră. Întorcându-se cu spatele, Molly își făcu de lucru. Ia uită-te la asta! Plesnind din limbă, ridică o cămășuță de noapte scurtă, neagră, din mătase și dantelă. Arată a păcat.

Chantel își trecu dosul palmei pe sub ochi ca să își șteargă lacrimile și chicoti.

- Nu pot să îi fac vreo evaluare deocamdată. Abia am cumpărat-o.

Molly o ridică în lumina soarelui.

- Cred că vorbește de la sine.

- Îți place. Mulțumită, Chantel veni, o împături cu grijă și i-o întinse mamei sale. O amintire din Beverly Hills.

- Nu fi caraghioasă. Dar Molly nu putu rezista să nu pipăie cu degetul mare mătasea. Nu aş putea purta un astfel de lucru.

- De ce nu?

- Sunt mamă a patru copii mari.

- Nu ne-a adus barza.

- Ei bine, tatălui tău... Pierdu șirul vorbelor, făcând scenariu în minte. Chantel văzu o lucire obraznică apărând în ochii ei. Mulțumesc, draga mea. Molly puse cămășuța de noapte separat de restul lenjeriei lui Chantel. Și îți mulțumesc în avans în numele tatălui tău.

Când coborâra din nou, Frank putu fi auzit cântând la banjo.

- Repetă, spuse Molly, ca să poată cânta la petrecere. Vor fi nevoiți să îi ardă una de să îl leșine ca să îl poată împiedica să cânte.

- Știi că Maddy nici nu ar concepe altfel.

- Era și timpul, femeie. Frank ridică privirea când familia sa intra, dar degetele lui nu se opriră nici măcar

o secundă. Un bărbat are nevoie de acompaniament, știi? Țsta de aici – făcu semn cu capul către Quinn – nu vrea să cânte nici măcar o notă.

– Vă fac, pur și simplu, o favoare, zise relaxat Quinn, întinzându-se din nou pe sofa.

– Nu am auzit niciodată de un om viu care să nu cânte, comentă Frank. Am auzit de mulți care nu pot, dar niciodată de unul care să nu vrea. Ia loc aici, Molly, iubirea mea. Să îi arătăm omului din ce e făcută familia O'Hurley.

Conformându-se, Molly luă loc alături de el, începu numărătoarea inversă și se lansă în cântec cu un glas puternic, studiat. Chantel se așeză pe brațul canapelei de lângă Quinn și ascultă sunetul familiar. Tensiunea ultimelor săptămâni se stinse.

– Haide, prințesă, îți amintești refrenul.

Chantel li se alătură, versurile și ritmul venindu-i cu ușurință. Rareori cânta de una singură. Pentru Chantel, cântatul era o treabă de familie. Chiar și acum, când adăugă vocea ei celei a părinților săi, se gândi la Trace și la surorile ei și la nenumăratele dăți în care cântaseră același cântec vechi.

Ea îl luă prin surprindere. Quinn se relaxă, simțindu-se bine, în timp ce Frank trecea dintr-o melodie în alta. Chantel nu era acum vedeta de cinema rece, nici femeia neobosită și pasională pe care o descoperise sub acea fațadă. Ea se simțea în largul ei cu acele cântece fără sens pe care le cânta tatăl ei. Era o fiică – una iubitoare. Inocența pe care o simțise cândva în ea era vizibilă când râdea și își acuza tatăl că sărise o notă.

Mirosul ei era prezent, întunecat și provocator, în contrast cu purtarea ei relaxată, jucăușă. Nu o văzuse niciodată astfel. Nu știuse niciodată că putea fi așa. Se întrebă dacă ea își dădea seama de cât de mult însemna

pentru ea familia, dacă știa cât de mult dispărea imaginea ei de Hollywood când era în sânul ei.

Fusese o săptămână bună. Chantel nu știuse despre scrisorile care sosiseră, pentru că el interceptase. Nici nu știa că localizaseră unul dintre apeluri la o cabină telefonică din centrul orașului. Quinn nu vedea nici un motiv pentru care să îi spună ori să o neliniștească spunându-i că două dintre scrisori imploraseră o întâlnire în New York.

Bărbatul acela îi cunoștea planurile.

Quinn ridică o mână și îi mângâie brațul. Degetele lui Chantel se înlănțuiră în mod natural cu ale lui. Nu avea nici un rost să îi spună. Nu avea să fie singură în New York, nici măcar o secundă. Aranjase deja ca trei dintre cei mai buni oameni ai lui să zboare spre Manhattan. Fiecare pas pe care avea să îl facă Chantel urma să fie monitorizat.

Frank întrerupse șirul gândurilor lui Quinn, când aruncă o privire provocatoare către fiica sa.

- Mai cânti la chestia aia? Ori îl folosești pe post de opritor la ușă?

Chantel privi către pianul alb, apoi își examinează unghiile.

- Reușesc să ating câteva clape.

- Cu un instrument mare și frumos ca acela, ar trebui să poți face mult mai multe.

- Nu-mi doresc să te eclipsiez, tati.

- Să o văd și pe asta!

Ridicând din umeri, ea se ridică și se îndreptă către pian. Flutură în mod voit din gene, se așează, apoi se adânci într-un arpeggiu lung și complicat.

- Ai repetat, o acuză Frank, apoi chicoti de încântare.

Chantel aruncă o privire către Quinn.

- Nu îmi petrec serile cârpind șosete.

Quinn acceptă lovitura cu o înclinare ușoară a capului.

- Fiica ta este plină de surprize, Frank.

- Nu trebuie să îmi spui mie asta. Câte povești ți-aș putea spune! Vai, a fost o dată când...

- Preferințe? întrerupse dulce Chantel. Dacă nu cumva tati dorește să îi leg limba într-o fundă frumoasă, elegantă.

Întotdeauna grijuliu, Frank își dresese glasul.

- De ce nu cânti piesa aceea pe care mama ta nu te-a lăsat să o cânti până nu ai împlinit optsprezece ani?

- Abby a cântat-o întotdeauna cel mai bine.

- Adevărat. Zâmbetul larg al lui Frank era amabil. Dar nici tu nu erai prea rea.

Molly reuși să își ascundă zâmbetul când Chantel miji ochii.

- Prea rea?

Își încreți nasul și își făcu o introducere grațioasă.

Balada joasă, incendiară îi furnică lui Quinn întreaga piele. Vocea ei era la fel de fină ca whisky-ul din mâna lui - și la fel de puternică. Vorbele erau tânguitoare, vulnerabile, dar cu vocea ei deveneau seducătoare. Purta alb în timp ce stătea în spatele pianului alb lucios. Dar el nu se mai gândi la îngeri. Încăperea deveni mai caldă chiar și numai la auzul sunetului vocii ei. Aceasta părea să îl împovăreze, apăsându-l până când nu mai era sigur dacă respira sau nu.

Apoi ea ridică privirea de la clape ca să întâlnească ochii lui.

Nu era un cântec de dragoste, ci despre dragostea pierdută. Apoi îi veni gândul că, dacă ar fi pierdut-o, nu ar fi existat cuvinte care să îi poată descrie disperarea. Îl mai făcuse să tânjească. Și îl făcuse să ardă. Acum, pentru întâia oară, îl făcuse să fie slab.

Cântă ultimele acorduri cu ochii ațintiți în ochii lui.

- Nu prea rău, repetă Frank, mulțumit de interpretarea ei. Acum, dacă ai...

- Este târziu, Frank. Molly îi mângâie mâna, iubindu-l așa cum era el. Ar trebui să urcăm și să mergem la culcare. Mâine va fi o zi lungă.

- Târziu? Prostii, abia dacă...

- Târziu, repetă Molly. Și se face din ce în ce mai târziu. Am o surpriză pentru tine, sus.

- Dar abia mă... O surpriză?

- Exact. Haide, Frank! Noapte bună, Quinn!

- Molly.

Dar nu își putu lua ochii de la Chantel.

- Bine, bine, vin. Noapte bună, amândurora. Chantel, vezi ca bucătarul acela al tău să facă clătite dimineață, da?

- Noapte bună, tati.

Își înclină obrazul pentru sărutul lui, dar privirea îi rămase ațintită în ochii lui Quinn.

În timp ce urca treptele cu soția sa, Frank putu fi auzit întrebând care era surpriza lui.

- Aveai dreptate, murmură Quinn când încăperea fu din nou tăcută.

- În legătură cu ce?

- Ești grozavă. Se ridică și merse la ea. Luându-i ambele mâini, i le întoarse cu palmele în sus și își apăsă buzele în mijlocul fiecăreia. Cu cât petrec mai mult timp alături de tine, șopti el, cu atât te cunosc și te doresc mai mult.

Cu mâinile încă în mâinile lui, ea se ridică. Lumina lucea în ochii ei.

- Niciodată în viața mea nu am simțit pentru cineva ce simt pentru tine. Am nevoie ca tu să crezi asta.

- Iar eu am nevoie să o cred.

Erau foarte aproape să facă pasul final. Angajamente, promisiuni, dependență. Se simți legănându-se

pe marginea prăpastiei, pregătit, dar se temea că ea avea să se retragă și să dea înapoi dacă ar fi împins-o prea curând.

- Spune-mi ce dorești, Chantel.

- Pe tine. Îi putea da răspunsul acela destul de sincer, fără să ceară mai mult decât credea ea că era el pregătit să ofere. Nu îmi doresc decât să fiu cu tine.

„Pentru cât timp?” voi el să întrebe, dar teama îl opri. Avea să ia ziua de astăzi, noaptea aceasta și urma să se lupte pentru mâine.

- Hai în pat!

Cu mâinile încleștate și inimile pierdute, urcară treptele.

Lăsară o lumină slabă să ardă lângă pat. Era ciudat, se gândi ea, că pulsul ei bubuia atât de puternic, că nervii ei se zbăteau atât de nebunește, când deja știa ce își puteau da unul altuia. De ce era atât de diferit de data aceasta? Atât de special. Atât de asemănător primei dăți, își dădu ea seama. *Singurei* dăți.

Își oferî gura, așteptând cererea dură din partea lui.

El fu blând. Fu... tandru. Când își trecu ușor buzele peste ale ei, simți cum mușchii ei se relaxează, iar oasele i se topesc. Îi cuprinse chipul în mâini, astfel încât degetele mari îi mângâiară gâtul ca niște șoaapte, ca niște promisiuni. Ea îi șopti oftând numele, simțind că zbura.

Ce fel de pasiune era aceasta, de se strecura atât de tăcut? Dorința era prezentă, deja asurzitoare, dar cu fiecare mângâiere el o alina și o ațâța. Gura lui era răbdătoare, alunecând peste chipul ei ca și cum ar fi dorit să memoreze esența ei, prin atingere și gust. Înșiră sărutări mici, ca fulgii, pe obraji ei, apoi îi căută gura. Limba lui îi trasă conturul, apoi zăbovi leneș peste buza inferioară. Încăperea începu să se învârtă în capul ei.

Ea era neprețuită. De data aceasta, își promise în sinea lui, avea să i-o arate. Ea avea o frumusețe despre care

el știa acum că mergea dincolo de suprafață. Avea să o prețuiască. Își trecu degetele prin părul ei, desfătându-se cu senzația de mătase pe care acesta i-o dădea. El murmură ceva și ea oftă și se apăsă pe trupul lui.

În timp ce gura lui continuă să exploreze, începu să îi desfacă rîndul de nasturi de la spate. Când materialul se dădu la o parte, își trecu mâinile pe spatele ei, blînd, așa cum un bărbat atinge sticla fragilă. Când mătasea lunecă pe podea, ea tremură. Era caldă și goală. Inima lui îi bubui în gâtleej. Era ca și cum ea așteptase toată seara acest moment alături de el.

Quinn o îndepărtă ca să o privească, în întregime, în lumina lămpii. Era atît de mică, atît de delicată, cu pielea ca porțelanul și o siluetă care ar fi putut foarte bine să fi fost sculptată în alabastru. Părul îi cădea peste umeri, terminându-se chiar înainte de curba sânilor. O mîngâie cu o mână, uimit de faptul că puterea pe care știa că ea o poseda venea dintr-o asemenea delicatețe. Talia ei se îngusta astfel încât aproape că i-o putea cuprinde în mâini, înainte de a se lărgi ușor către șoldurile suple și coapsele zvelte.

- Ești atît de frumoasă! Vocea îi era sugrumată când își aduse privirea înapoi spre ochii ei. Mă lași fără suflare.

Ea păși înainte, în brațele lui. Materialul cămășii lui era aspru pe pielea ei goală. Cu ochii pe jumătate închiși, Chantel se lipi de el. Limba ei o găsi pe a lui și începu o seducție tăcută, exotică. În tot acest timp, vîrfurile degetelor lui se jucau pe trupul ei cu la fel de multă măiestrie ca degetele ei pe clapele pianului.

Prin fereastră, se simți vîntul, amenințînd a ploaie. Chantel inhală parfumurile nopții, împletite cu mirosul moscat al pasiunii. Încet și cu la fel de multă grijă pe cât dovedise el, îl dezbracă pe Quinn.

Își frecă palmele de mușchii puternici și încordați ai umerilor lui, bucurându-se de acea senzație. Ispititoare, își apăsă buzele pe pieptul lui. În trupul lui existau o putere și o disciplină care o îndemneau să atingă, să tachineze. Unduirile mușchilor de pe abdomenul lui o fascinau. Cu un murmur de aprobare, își aduse din nou buzele peste ale lui.

Se lăsară amândoi pe pat.

Fără grabă. Momentul fu prelungit, ca un vis, în timp ce își provocară plăcere unul celuilalt. Chantel își schimbă poziția ca să îl privească. Cum ar fi putut să îi spună ce ajunsese el să însemne pentru ea? Cum putea să explice cât de mult avea nevoie ca el să fie cu ea – acum, mâine, veșnic? Oare un bărbat precum Quinn credea în veșnicie? Clătină iute din cap, aruncând la o parte întrebările. Nu îi putea spune, nu îl putea întreba. Dar îi putea arăta.

Încet, Chantel își aduse gura peste a lui, apoi își trecu vârful degetului peste ea, ca pentru a testa căldura pe care i-o provocase. Aprobând, își aduse din nou buzele peste ale lui, ca să le savureze.

El nu știa că putea fi astfel. Nici chiar în cele mai sălbătice dezlănțuiri de pasiune pe care le provocaseră unul în celălalt nu știuse că putea exista o astfel de minune. Își mai spusese lui însuși că ea îi aparținea, dar acum, cu ea supusă și moale în brațele lui, putea, în sfârșit, să o și creadă. Și, pe deasupra, el era al ei. Complet, cu totul. Dragostea alimentată de tandrețe era mai mistuitoare decât orice nebunie.

Alunecă în ea cu ușurință, natural. Cu un oftat, ea îl acceptă. Se înălțară împreună într-o armonie de mișcări care era, prin ea însăși, o frumusețe.

Când nu mai rămase nimic de dat, se luară strâns în brațe unul pe celălalt și adormiră.

- Nu mă grăbi, nu mă grăbi! Cu vioiciune în pas, Frank dădu buzna în biroul pentru înregistrarea bagajelor. Mă voi asigura că nu îmi trimit banjoul în Duluth.

- La Guardia. Zâmbind larg, bărbatul de la tejea îi arătă lui Frank tichetul. Nu vă faceți nici o grijă.

- E ușor pentru tine să spui asta. Am banjoul acesta de mai mult timp decât am soția. Apoi, chicotind, strânse umărul lui Molly. Nu că ai însemna mai puțin pentru mine, dragostea mea.

- Dar suntem la egalitate. Ți-ai luat pastila pentru rău de mișcare, Frank?

- Da, da, nu te mai agita!

- Frank este un călător aerian îngrozitor, comentă Molly, băgând în buzunar biletele. De la el a moștenit asta Chantel.

Surprins, Quinn se opri chiar când dădea să ridice micul său bagaj de mână.

- Nu îți place să zbori?

- Sunt bine.

Înghițise deja jumătate de pachet de antiacid și două pastile împotriva răului de mișcare.

Molly se uită în fugă la ceasul de la încheietura mâinii sale.

- Ar fi bine să pornim.

- Femeile. Mereu pe grabă. Frank îi dădu o palmă pe spate lui Quinn. De ce le suportăm, băiete?

- Sunt singurele partide din oraș.

- Mare dreptate mai ai.

Încântat de lume în general, Frank chicoti în timp ce trecu prin ușile automate.

- Te simți mai vesel în dimineața asta, comentă sec Chantel, refuzând să dea atenție senzației apăsătoare din propriul stomac.

- Și de ce nu? Frank strălucea în timp ce mergeau pe scara rulantă către poarta de îmbarcare. Un somn bun de noapte este exact ce trebuie.

Ridică dintr-o sprânceană către Molly și se întrebă dacă aceasta avea să mai poarte curând chestia aceea micuță neagră.

După ce trecură de controlul de securitate, Chantel începu să respire încet și profund, așa cum știa că îi era de ajutor să facă.

- Îngerăș. Quinn o trase deoparte. Nu ai un calmant ori ceva de genul acesta?

- Nu iau. Răsuci între degete cureaua genții. Și apoi, sunt în regulă.

El îi descleștă degetele și i le liniști cu ale lui.

- Mâinile îți sunt ca gheața.

- Este frig aici.

Quinn observă un bărbat care își ștergea fruntea pe măsură ce încăperea devenea sufocantă de la căldura trupurilor.

- Nu știam că ai anxietate dată de zbor.

- Nu fi caraghios, zbor tot timpul.

- Știu. Cred că este foarte dificil.

Dezgustată de ea însăși, ea privi în gol peste umărul lui.

- Oricine are dreptul la o fobie.

- Așa este. Îi duse mâna la buzele lui. Dă-mi voie să te ajut!

Ea dori să își retragă mâna, dar descoperi că era ținută ferm.

- Quinn, mă simt ca o idioată. Aș prefera să o lași baltă.

- Bine. Dar nu te va deranja să mă ții de mână pe parcursul zborului, nu-i așa?

- Sunt șase ore, mormăi ea. Șase ore incredibil de lungi. El îi ridică ușor capul.

- Ar trebui să fim în stare să ne gândim la ceva care să facă să ne treacă timpul mai ușor.

Când își coborî gura peste a ei, nici unul din ei nu observă că un bărbat, care purta ochelari întunecați, se strecură într-un scaun din colțul sălii de așteptare. Nici unul din ei nu observă felul în care mâinile acestuia se strânseseră în pumni în timp ce îi privea.

- Dacă facem ce îți trece prin gând, vom fi arestați, mormăi Chantel, dar tensiunea din umerii ei mai scăzu.

Quinn îi mușcă ușor buza.

- Mă surprinzi. Mă gândeam la un joc de cărți.

- Pe naiba! Când fu anunțat zborul lor, trase adânc aer în piept și îl ținu de mână. Un dolar fiecare punct?

- Ne-am înțeles.

Râzând, păși spre avion alături de Quinn și de părinții ei.

Bărbatul cu ochelari întunecați își trase pe ochi o pălărie cu boruri largi, apoi își scoase biletul. Se amestecă în mulțimea care dădu năvală în avion.

capitolul 10

- Ești sigur că nu te deranjează să fii târât în familie?

Chantel trase cu atenție fermoarul husei de îmbrăcăminte peste o rochie. Apelase la unul dintre creatorii de modă de top de la Hollywood, dar nu era pentru scenă ori ecran. Nu se întâmpla în fiecare zi să fie domnișoară de onoare la nunta surorii ei.

- Așa numești tu asta?

Amuzat, Quinn se așează pe patul nefăcut, purtând doar un prosop. În dulap era un costum proaspăt călcat, la care nici măcar nu voia să se gândească.

- Nu știu cum altfel.

Preocupată, Chantel își verifică geanta pentru cosmetice. Dacă ar fi uitat ceva, cu siguranță că găsea la Maddy lucrul acela - probabil nedeșfăcut încă.

- Tati a spus că trebuie să fii la apartamentul lui Reed cu o oră înainte de ceremonie. Se opri și îl privi. Ce anume fac bărbații înaintea unei nunți?

- Secret de stat, și nu, nu mă deranjează.

Ea se opri din nou, lovind o perie de palmă.

- Ce părere ți-ai făcut despre Reed, Quinn? Știi că nu am stat împreună mai mult de câteva ore aseară, dar trebuie să îți fi format o impresie.

- Îți faci griji pentru sora ta?

- Riscul meseriei.

El se lăsă din nou pe perne și o privi. Pantaloni largi cocheti, o bluză de mătase, păr blond-auriu dat pe spate cu piepteni suflați cu aur. Chantel O'Hurley nu arăta ca o cloșcă, dar el învățase să vadă dincolo de aparențe.

Când era vorba despre familia ei, ea era fragilă ca o bezea.

- Demn de încredere, cu siguranță prosper. Meticulos, așa zice. Conservator.

- Iar Maddy?

- Împrăștiată, teatrală și ușor credulă.

- Asta este Maddy, murmură Chantel. Nu par a avea destule în comun pentru o discuție de mai mult de zece minute. Dar...

- Dar?

- Pare în regulă. Cu un oftat, lăsă pensula să cadă în geanta ei. Pur și simplu, pare în regulă.

- Atunci, de ce îți faci griji?

- Este sora mea mai mică.

- Cu câte minute? întrebă el sec.

- Timpul nu are nimic de-a face cu asta. Spusese asta cu o siguranță atât de dezinvoltă, încât el fu sigur că întrebarea îi mai fusese pusă și altă dată. Este sora mea mai mică și a fost întotdeauna cea mai încrezătoare, cea mai iubitoare. Abby este atât de... puternică, zise ea. Iar eu am destulă răutate în mine încât să mă ajute să rămân la suprafață. Dar Maddy... Maddy este genul de femeie care crede că cecul a fost trimis, că alarma nu a sunat ori că indicatorul de combustibil era stricat.

- Cred că sora ta știe exact ce dorește și cum să facă lucrurile să funcționeze.

- Și eu la fel, de fapt. Bănuiesc că doar sunt sentimentală.

Quinn arcui o sprânceană.

- De ce nu vii aici să fii sentimentală?

Ea îi aruncă un zâmbet leneș.

- Credeam că aștepti să apară cei de la room service.

- Urăsc să aștept singur.

- Quinn, dacă mă bag înapoi în patul acela...

- Da?

- Voi face dragoste cu tine într-un mod incredibil.

- Amenințări, ha? Se lăsă pe spate și își încrucișă brațele sub cap. De ce nu vii aici să repeți ce ai spus?

Ea aruncă într-o parte geanta cu cosmeticele și merse către el.

- Nu ai nici o șansă.

- Numai vorba e de tine.

- Pot face mai mult decât doar să vorbesc, murmură ea și își trecu vârful degetelor peste piciorul lui până în locul în care prosopul acoperea începutul coapsei. Mult mai mult.

Înainte să îi poată demonstra, Quinn îi apucă încheietura și o trase în așa fel încât ea căzu pe pieptul lui. Râsul ei veni cel dintâi, apoi fu stins într-un oftat, pe buzele lui.

Nu părea posibil ca ea să îl dorească atât de mult ca în noaptea anterioară, când se strecuraseră întâia oară între cearceafurile camerei de hotel, dar entuziasmul era acum la fel de proaspăt, la fel de vital.

Mirosul gelului de duș persista, proaspăt și picant. Părul îi era ușor umed și îi cădea pe față. Trupul lui era acolo pentru ea, puternic, viril și dezbrăcat. Râzând din nou, își apăsă buzele pe gâtul lui.

- Ceva amuzant?

- Mă simt în siguranță. Își dădu capul pe spate și îi zâmbi. Atât de minunat de în siguranță.

El îi dădu la o parte părul de pe față, ținându-l pentru o clipă, apoi îl lăsă să i se reverse printre mâini. Cum de ajunsese să însemne atât de mult pentru el, într-un timp atât de scurt?

- Îmi doresc să simți și altceva, nu numai că ești în siguranță.

- Da? Își coborî buzele pe umărul lui și își lăsă limba să îi alunece pe pielea lui. Ce altceva?

„Dragoste, loialitate, devotament.“ Era înfricoșător faptul că acelea fuseseră primele lui gânduri. Ca să se protejeze pe sine însuși și poate și pe ea, nu îi spuse asta. Dragostea fizică nu avea să facă rău nici unuia din ei – nu așa cum ar fi putut-o face emoțiile.

– Ce ai zice să îți arăt?

Cu o mișcare iute, o întinse pe Chantel pe spate, sub el. Prosopul din jurul taliei lui era ținut în loc doar de apăsarea trupurilor lor. Când buzele lui le găsiră pe ale ei, ea începu să tragă la o parte prosopul. Excitat, el râse și începu să îi desfacă nasturii bluzei. O bătaie în ușa camerei alăturate îi făcu pe amândoi să geamă. Chantel se ridică într-un cot și își dădu pe spate părul ciufulit.

– Trebuia să ceri micul dejun, nu?

– N-au decăt să îl aducă mai târziu.

Quinn alunecă o mână sub fusta ei ca să îi exploreze coapsa. Bătaia în ușă se auzi din nou, de data aceasta mai insistentă.

– Deschid eu.

Îndepărtându-se de Quinn, ea își aranjă bluza. Apoi, cu un zâmbet larg, ridică prosopul și îl aruncă în partea cealaltă a încăperii.

– Tu rămâi aici. Îl sărută din nou, rapid. Exact aici.

– Tu ești șefa.

– Să ții minte asta!

Chantel se grăbi către ușă, zâmbind. Quinn urma să își primească micul dejun, dar avea să îl mănânce rece.

În pat, Quinn se întinse și, alene, dădu drumul radioului. „Un pic de muzică“, se gândi el. Cu draperiile încă trase, încăperea era întunecată. Se puteau afla oriunde. Pentru o clipă, își permise să își închipuie că erau în dormitorul lor – nu în casa ei, nu în casa lui, nu într-un hotel de lux, ci într-un cămin pe care îl clădiseră împreună. Când iubești, își dădu el seama, nu te gândești numai la momentul actual, ci la veșnicie.

Poate că era timpul să îi spună, să admită în fața ei, nu doar a lui însuși, faptul că o iubea și dorea să își împartă viața cu ea. Viața lui – asta însemna trecut, prezent și viitor, nu doar dorința trecătoare de a-și satisface poftele, de a-și potoli setea. Exista pasiune, dar aceasta nu avea să fie niciodată satisfăcută. Dorința nu avea să fie niciodată potolită. Și mai mult, mult mai mult, era emoție, care se extindea cu fiecare minut în care era alături de ea.

O voia de soție. Lucrul acesta ar fi trebuit să îl înspăimânte, dar aproape că îl amuză. O dorea în toate felurile tradiționale, în felurile pe care le dăduse întotdeauna la o parte ca fiind restrictive și neimportante. Un cămin, o familie, inelul lui pe degetul ei și al ei pe al lui. Quinn Doran, familist. Dintr-odată, părea să i se potrivească.

Ea putea să se sustragă. Probabil că asta avea să facă. Dar el nu trebuia decât să aplice genul potrivit de presiune. Gândindu-se la asta, zâmbi ușor. Să o convingă pe Chantel O'Hurley să se mărite cu el ar putea fi cea mai dificilă sarcină din viața lui.

– Quinn.

– Da?

– Vii aici pentru un minut, te rog?

O auzi în vocea ei – doar o umbră de tensiune. Quinn își lăasă deoparte fanteziile și întinse mâna după halat. Văzu florile de îndată ce păși în sufragerie. O duzină de trandafiri roșii ca sângele, cu petalele abia deschise, ședeau pe masa de lângă ușă. Chantel stătea alături de ele, cu fața albă ca bilețelul pe care îl ținea în mână.

– Știe că sunt aici. Reuși să își păstreze glasul egal, aproape calm. Zice că mă va urma oriunde. Degetele ei nu tremurară când ea îi înmână bilețelul lui Quinn, dar când el i le atinse cu ale lui, le descoperi reci. Zice că așteaptă momentul perfect, continuă ea.

Quinn luă biletul și aruncă o privire rapidă peste mesaj. În colțul plicului era tipărit numele florăriei.

- A făcut prima lui greșală, murmură el. Cine a adus astea sus?

- Un valet. Privi lung spre peretele depărtat, la o copie a lui Monet, și se întrebă de ce nu simțea nimic, absolut nimic. Nici măcar nu i-am dat bacșiș.

- Încetează!

Vocea lui o aduse la realitate. După ce se cutremură, Chantel îl privi. Nu urma să aibă de la Quinn parte de milă, de cuvinte mângâietoare ori de promisiuni deșarte. Nu le dorea. Voia adevărul.

- El este aici, nu-i așa? Ar putea fi chiar în acest hotel.

- Ia loc!

Vru să o ia de braț, dar ea se dădu înapoi.

- Nu am nevoie să mă așez. Am nevoie de răspunsuri.

- Chantel...

La auzul următoarei bătăi în ușă, ea își apăsă o mână pe gură ca să înăbușe un strigăt. Înjurând, Quinn o împinse pe un fotoliu, apoi merse la ușă. Prin vizor văzu un chelner de la room service, cu o tavă pentru micul dejun.

- Este în regulă, zise el peste umăr. E doar cineva de la room service.

Quinn deschise ușa ca să îi permită chelnerului să împingă căruciorul până la masa aflată lângă fereastră. După ce își mângâli numele pe nota de plată, îl urmă pe chelner până la ușă și cercetă holul, aruncând o privire rapidă.

- Ți-ar prinde bine niște cafea, zise Quinn, trecând pe lângă Chantel, către tava cu micul dejun.

- Nu, răspunsuri. Deși genunchii i se clătinau, se ridică. Nu sunt sigură de ce, dar cred că tu le ai. Știai că va fi aici.

În ciuda refuzului ei, Quinn turnă două cești.

- Da.

- Da. Un râs sec veni de nicăieri în timp ce ea își apăsă degetele pe tâmplă. Nu ești un bărbat care să ofere detalii, nu-i așa, Quinn? De unde știai că va fi aici? Al șaselea simț, un presentiment, din instinct?

- Oricare dintre cele pe care le-ai spus. Simți o strângere de stomac în clipa când se întoarse din nou cu fața către ea. Mă aștept ca el să meargă acolo unde mergi și tu, doar a spus că va fi aici în ultimele câteva bilete pe care le-a trimis.

Ea își încrucișă brațele peste piept. Fiorii îi cuprinsă rapid pielea. Sentimentele începeau să își facă apariția în mod pregnant.

- Nu te-ai gândit că ar fi trebuit să aflu?

- Dacă aș fi crezut că trebuia să știi, ți-aș fi spus. De ce nu mănânci ceva?

Da, acum existau sentimente. Clocoteau înlăuntrul ei, amenințând să dea pe dinafară odată cu primul cuvânt pe care avea să îl rostească. Chantel merse până la masă și, cu ochii în ai lui Quinn, ridică o farfurie și o lăasă să cadă.

- Cine naiba te crezi? Vocea ei avea mai mult venin atunci când era joasă și fermă. Cum îndrăznești să mă tratezi ca pe o femeie fără creier, fără curaj, care trebuie dusă de nas? Aveam dreptul să știu că intenționa să mă urmărească, că situația nu avea să se schimbe.

El își putea da drumul furiei sau putea să se controleze. Quinn se așeză și își luă cafeaua. Mânia alungase privirea somnoroasă din ochii ei. O lăasă să meargă cât putea ea de departe.

- M-am ocupat de asta în felul meu. Mă plătești să mă ocup de lucruri în felul meu.

Luată prin surprindere, ea se dădu înapoi. Îl plătise. Cum de putuse uita că el nu își făcea decât datoria?

Fu săgetată de durere. Chiar și asta, cumva, era o stare preferabilă amorțelii.

- Mă aștept să fiu informată de progresele făcute, Doran.

- Bine.

Luă o bucată de pâine prăjită și începu să pună gem pe ea.

- Te voi lăsa să te bucuri de micul tău dejun.

- Chantel. Vocea lui fu moale, dar avu destulă putere încât să o oprească înainte să traverseze încăperea. Ai putea să iei loc. Nu vei merge nicăieri de una singură.

- Voi coborî până la Maddy în cameră.

- Poți încerca să pleci. Își puse dinadins cuțitul pe marginea farfuriei. Nu vei reuși. Te voi conduce eu însumi jos, de îndată ce mă voi fi îmbrăcat. Îi aruncă o privire rece, provocatoare. Și vei sta acolo, în încăpere, până când voi veni după tine.

- Eu nu...

- Am un om postat în încăperea de vizavi și un altul în încăperea aflată vizavi de cea a surorii tale. Ești în perfectă siguranță înăuntru, dar vreau să te duc jos eu însumi.

Era destul de nervoasă încât să își încerce șansele. Chantel măsură distanța până la ușă și apoi cercetă privirea lui Quinn. Fără nici o vorbă, se lăsă pe un fotoliu și îl ignoră, până când el își termină micul dejun.

Quinn găsi mica și aglomerată florărie din West Sixties. În ciuda aerului condiționat, aerul dinăuntru era sufocant și greu, cu un miros floral copleșitor. Trei clienți erau îngrămădiți înăuntru, doi dintre ei aflați în fața unei tejghele lungi, ciobite, acoperite de hârtii și pe care se afla un telefon ce suna insistent, dar pe care omulețul grăbit din spatele tejghelei îl ignora. Un alt client se afla în fața vitrinei și studia aranjamentele.

- Nu le pot aduce înainte de patru. Nu pot. Proprietarul mângălea pe un formular și continua să clatine din cap. Da, va fi drăguț, răspunse el întrebării șoptite a clientului. Garoafe mari roz, câteva rămurele de floarea-miresei. De bun-gust. Semnați aici.

Quinn se opri lângă un buchet de crini în timp ce bărbatul se ocupa de alți clienți.

- Bine, bine, doriți să cumpărați flori sau doar să vă uitați la ele?

Quinn aruncă o privire către bărbatul care îngrămădea hârtiile pe tejghea.

- Sunteți destul de ocupat astăzi.

- Nu îmi spuneți nimic nou. Omulețul scoase o batistă să își șteargă ceafa. Avem probleme cu aerul condiționat, vânzătoarea mea a făcut apendicită și mor prea mulți oameni. Când Quinn ridică dintr-o sprânceană, bărbatul se liniști un pic. Funeralii. Nu mi-au ajuns gladiolele săptămâna asta.

- Greu. Quinn ocoli niște margarete aflate într-o stropitoare. Asta este de aici?

Bărbatul aruncă o privire către felicitarea din mâna lui Quinn.

- Zice chiar aici. Degetul îndesat al bărbatului impuse numele. Flori de la Bernstein. Eu sunt Bernstein. Aveți o problemă cu vreo livrare?

- O întrebare. Trandafiri roșii, o duzină, livrați la hotelul Plaza în această dimineață. Cine i-a cumpărat?

- Mă întrebați cine i-a cumpărat? Bernstein izbucni într-un râs nazal, prelung. Tinere, vând zeci sau chiar sute de trandafiri într-o săptămână. De unde să știu cine cumpără?

- Păstrați evidența? Quinn făcu semn către casa de marcat. Bonuri. Ar trebui să aveți un bon pentru o duzină de trandafiri roșii livrați la hotelul Plaza

pe la, să spunem, zece și jumătate, poate unsprezece, azi-dimineață.

- Vreți să mă uit după el?

Quinn băgă mâna în buzunar și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

- Exact.

Omulețul își îndreaptă spinarea. Gușa care îi atârna i se cutremură de indignare.

- Nu iau mită. Aveți douăzeci de dolari, cumpărați flori de douăzeci de dolari.

- Bine. Cum rămâne cu bonurile?

- Ești polițist?

- Detectiv particular.

Bernstein ezită. Apoi, bombănind, umblă în sertarul care conținea bonurile din acea zi. Mormăi pentru sine în timp ce le răsfoia.

- Nu a cumpărat nimeni trandafiri roșii astăzi.

- Ieri.

Asta atrase asupra lui Quinn o privire dezgustată, dar Bernstein deschise un alt sertar.

- Trandafiri roșii pe Maine, două duzini pe Pennsylvania, o duzină pe Twenty-seventh Street... Mormăi alte câteva adrese. O duzină la hotelul Plaza, apartamentul 1203, cu livrare în dimineața aceasta.

- Pot să arunc o privire? Fără să aștepte un răspuns, Quinn îi luă bonul din mână. Comandă plătită cash.

- Nu am nimic împotriva plății în numerar.

Dar numerarul însemna că nu exista nici o semnătură. Quinn îi dădu înapoi chitanța.

- Cum arăta?

- Cum arăta? Bărbatul izbucni din nou în râs. Cum o să îmi amintesc mâine cum arăți dumneata? Oamenii intră aici și își cumpără florile. Nu îmi pasă dacă au un ochi în mijlocul frunții atât timp cât cardul lor de credit este valabil ori pun banii jos.

- Gândiți-vă măcar o clipă. Quinn scoase o altă bancnotă de douăzeci de dolari. Aveți niște flori grozave aici. Florarul îi aruncă o privire vicleană.

- Garoafele din vitrina de aici se ofilesc.

- Se întâmplă să îmi placă foarte mult garoafele.

Dând aprobator din cap, bărbatul luă cele două bancnote de douăzeci de dolari și le băgă în buzunar, apoi luă garoafele ușor ofilite.

- Îmi amintesc că a spus să îi trimit trandafirii lui Chantel O'Hurley. A fost foarte aglomerat aici ieri. Vânzătoarea a fost luată cu ambulanța. Cealaltă vânzătoare este în concediu, și avem două nunți. Pentru că florarul chiar iubea florile, luă o sticlă de plastic și stropi garoafele. În orice caz, el zice să i le trimitem ei, așa că eu zic: „Hei, asta nu este actrița aceea?” Știți, eu și soția mergem des la film. A, da, îl întreb dacă e din California. Purta o pălărie, una dintre acelea de paie, și ochelari întunecați.

- El ce a spus?

- Nu cred că a spus ceva. Și nu mă întrebați din nou cum arăta, că nu știu. O aveam aici pe doamna Donahue făcând tărașor pentru nunta fiicei sale. Petale de trandafiri - punși pline. Roz. Clătină din cap. Era un tip, și nu am văzut prea mult din fața lui.

- Ce vârstă?

- Ar fi putut fi mai tânăr decât dumneata, ar fi putut fi mai în vârstă. Dar nu era așa masiv. Mâini tremurânde, își aminti el dintr-odată și, împins de conștiință, adăugă niște verdeață proaspătă garoafelor.

- De ce spuneți asta?

- A intrat fumând o țigară străină. Nu permit fumatul, indiferent de cât de stilat ar fi tabacul. Nu face bine florilor.

- De unde știți că era străină?

- De unde știi? De unde știi? Cunosco o țigară americană când o văd, spuse țăfnos florarul. Iar asta nu era. L-am obligat să o stingă. Nu îmi pasă prea mult de câți bani cheltuiești aici, nu îmi vei polua florile.

- În regulă, deci avea mâini tremurânde.

- După ce a stins țigara, nu a fost în stare să le țină locului. Uitați ce e, am avut destule necazuri ieri aici și fără personajul acesta. Doamna Donahue mă băga în mormânt, iar vânzătoarea mea își scotea apendicele. Mai știi, o să vrea să ceară concediu medical.

- Altceva? Quinn îl dirijă răbdător departe de operația de apendicită a vânzătoarei sale. A mai făcut ori a spus ceva care v-a rămas în minte?

- Agrafa pentru bani, spuse el dintr-odată. Da, a scos banii dintr-o agrafă de bani, nu dintr-un portofel. Una drăguță, nu dintr-acelea pe care le-ai lua de pe stradă. Din argint. Cu monogramă.

- Ce inițiale?

- Inițiale? Florarul începu să își strângă bonurile. Ce să îmi amintesc din inițiale? Avea linii șerpuite pe ea.

- Vreun inel? Ceas?

- Nu știu. Am observat agrafa pentru că individul avea un teanc grăsan băgat în ea. Poate că avea bijuterii, poate că nu. Îi iau banii, nu îi fac o evaluare.

- Mulțumesc. Quinn scoase o carte de vizită și scrise pe spatele ei numărul de telefon de la hotel. Aș aprecia dacă ați suna în cazul în care vă mai amintiți orice altceva. Ori dacă individul revine.

- Are probleme?

- Să spunem că mi-ar plăcea să am șansa să discut cu el.

- Nu vă uitați garoafele.

Quinn își vârî buchetul sub braț și se îndreptă către ușă.

- Bănuiesc că aveți și voi ciudați în California, comentă Bernstein.

- Destui.

- Vedete de cinema. Râse iar zgomotos. Individul a spus că a lucrat îndeaproape cu domnișoara O'Hurley. Foarte îndeaproape.

Degetele lui Quinn se strânseseră pe mânerul ușii.

- Mulțumesc.

Când ieși pe trotuar, aruncă florile în brațele unei femei care târa după ea un cărucior de cumpărături. Nu privi înapoi ca să o vadă cum se holba la el. În stomacul lui lua naștere un sentiment nebunesc. Cunoștea pe cineva care, din când în când, purta o agrafă pentru bani, din argint. O agrafă primită cadou de la Chantel. Matt Burns.

Nu voia să creadă asta. Matt îi era prieten, și nimeni nu știa mai bine decât Quinn cât de greu era să îți faci prieteni și să îi păstrezi în meseria lui. Și totuși, cât de bine îl cunoștea în realitate pe Matt Burns?

Nu știuse despre jocurile de noroc până când nu săpase în trecutul lui. Atunci, Matt trădase un client din cauza unei slăbiciuni. Nu îl făcea asta să fie primul la rând să o înșele pe Chantel din cauza unui alt gen de slăbiciune?

O mulțime de bărbați purtau agrafe pentru bani, își aminti Quinn în timp ce se îndepărta de hotel, în loc să se apropie. Avea nevoie să analizeze lucrurile înainte de a se întoarce la Chantel. O mulțime de bărbați purtau astfel de agrafe din argint, continuă Quinn, exact la fel cum o mulțime de bărbați fumau țigări străine. Dar se întrebă câți dintre bărbații care o cunoșteau pe Chantel - care lucraseră cu Chantel - făceau ambele lucruri.

Se purta prosteste, hotărî Quinn și se opri la o cabină telefonică. Devenise slab. Asta îi făcuse femeia aceasta. Nu era treaba lui să găsească motive pentru care

nu putea fi Matt, ci să găsească motive pentru care putea fi el. Deschizându-și carnețelul, căută numărul lui Matt și îl formă.

- Ați sunat la Matt Burns.

- Trebuie să vorbesc cu el.

- Îmi pare rău, domnul Burns nu este disponibil până luni.

- Fă-l să fie disponibil, drăguț. Este important.

Vocea deveni foarte formală.

- Îmi pare rău, domnul Burns este plecat din oraș.

Quinn simți fiori prin tot corpul.

- Unde?

- Nu îmi este permis să dau această informație.

- Sunt Quinn Doran. Sun din partea lui Chantel O'Hurley.

- Ah, îmi pare rău, domnule Doran. Ar fi trebuit să îmi spuneți cine sunteți. Mă tem că domnul Burns nu se află în oraș. Să îl rog să ia legătura cu dumneavoastră dacă sună?

- Voi lua legătura cu el luni. Unde este?

- A zburat la New York, domnule Doran. Are niște treburi personale.

- Da.

Își înghiți o înjurătură în timp ce închise telefonul. Era foarte personal. „Asta are să o rănească“, se gândi Quinn. „Și are să o doară tare.“

- Încă trei ore. Maddy O'Hurley sări de pe fotoliu, făcu câțiva pași prin încăpere și se prăbuși pe canapea. Ar fi trebuit să ne fi căsătorit dimineța.

- După-amiaza va veni foarte curând. Chantel luă o gură din cea de-a treia ceașcă de cafea și se întrebă când avea să primească din nou vești de la Quinn. Nu ar trebui să te bucuri de ultimele tale ore ca femeie singură?

- Sunt prea agitată ca să mă pot bucura de ceva. Maddy fu din nou în picioare, coama ei de păr roșcat săltând când ea se mișcă. Mă bucur atât de mult că ești aici. Se opri destul cât să o strângă rapid în brațe pe Chantel. Acum, aș fi înnebunit dacă nu ai fi fost. Aș vrea ca Abby să poată veni odată.

- Va veni imediat ce îi va lăsa pe Dylan și pe băieți la tati. Gândește-te la altceva.

- Altceva. Trupul zvelt, de dansatoare, al lui Maddy se roti într-un cerc. Cum aș putea să mă gândesc la altceva? Când voi pași în fața altarului, voi avea cea mai importantă apariție din viața mea.

- Că tot veni vorba despre apariții, povestește-mi despre piesa de teatru.

- Este minunată. Ochii ei de chihlimbar se umplură de dragoste pentru teatru. Poate că am idei preconcepute, pentru că a fost piesa care ne-a adus împreună pe mine și pe Reed, dar este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Speram să o poți vedea.

- Mă voi întoarce în New York curând, pentru filmări. Tu vei reveni din luna de miere și vei urca din nou pe scenă. Chantel întinse nerăbdătoare mâna după o țigară. Și, dacă recenziile reprezintă un indiciu, chestia asta se va juca ani la rând.

Maddy o privi pe sora sa jucându-se cu o țigară și apoi aprinzând-o. Era un lucru pe care îl făcea rareori, și asta doar când era tensionată.

- Cum merg filmările?

- Nu mă plâng.

- Și acest Quinn? E o treabă serioasă?

Chantel ridică din umeri.

- E doar un bărbat.

- Haide, Chantel, sunt Maddy. Te-am mai văzut cu doar un bărbat. Ați avut o ceartă? Reuși să stea locului destul cât să se așeze pe brațul fotoliului în care ședea

Chantel. Aseară păreai atât de fericită! Practic, străluceai de fiecare dată când te uitala la el.

- Bineînțeles că sunt fericită. Bătu ușurel în brațul lui Maddy. Sora mea mai mică se mărită cu un bărbat despre care am decis că este aproape demn de ea.

- Nu încerca să eviți subiectul, Chantel. Serioasă dintr-odată, Maddy luă în mâinile sale mâinile neliniștite ale lui Chantel. Neliniștea părea să sară de la o soră la cealaltă. Hei, ceva chiar nu este în regulă, așa-i?

- Nu fi caraghioasă, eu...

Se întrerupse la auzul bătăii din ușă. Maddy simți cum degetele surorii sale se încordară.

- Chantel, ce se întâmplă?

- Nimic. Dezgustată de ea însăși, Chantel își relaxă mușchii. Vezi doar cine este, scumpo. Nu ne dorim să intre un mire din cale-afară de exuberant.

Departe de a fi mulțumită, Maddy se ridică și merse la ușă.

- Este Abby, zise ea privind pe vizor.

Și, cu ajutorul lui Abby, se gândi ea, avea să dea de cap problemei care o îngrijora pe sora lor.

- Cum se face de nu ești grasă încă? acuză ea, deschizând ușa.

Râzând, Abby își puse o mână pe burtă și pe cealaltă pe obrazul lui Maddy.

- Pentru că mai am încă cinci luni. Cum se face că nu ai început să te pregătești?

- Pentru că mai sunt încă trei ore până la nuntă.

- Exact atâta vreme cât durează. Abby atârână o husă pentru haine pe spătarul unui scaun și merse la Chantel. Crezi că o putem pune la punct?

- Poate. Cel puțin, dacă ne apucăm să o aranjăm, nu va mai putea să se fâțâie prin apartament. Slavă Domnului că Reed te-a convins să renunți la apartamentul acela. Am fi stat una peste alta.

- Încă îmi lipsește. Zâmbind larg, Maddy merse să își înfășoare câte un braț în jurul fiecăreia din surorile sale. Îmi este foarte greu să mă imaginez într-un apartament de lux aflat în centrul orașului. Dylan și băieții sunt cu tati?

- I-am lăsat la ușa lui. Mama își aranjează părul, iar tata era pe cale să îl convingă pe Dylan să închine un pahar înainte de nuntă. Abia aștept să îl văd din nou pe Ben îmbrăcat în costum. Arată atât de mult ca un bărbățel. Iar Chris este enervat de faptul că le închiriem, în loc să le cumpărăm. Este de părere că este lucrul cel mai potrivit cu care să se laude în fața prietenilor săi de-acasă. Și, apropo - o îmbrățișă iute pe Chantel înainte să îi dea drumul - mi-a plăcut Quinn al tău.

- Pronumele posesiv este un pic cam prematur. Chantel reuși să zâmbească. Apoi, dintr-un impuls, merse către telefon. Știu ce lipsește aici, le spuse ea, formând numărul de la room service.

- Aș dori o sticlă de șampanie și trei pahare. Dom Perignon, din '71. Da, apartamentul lui Madeline O'Hurley. Mulțumesc.

Abby arcui o sprânceană și își sprijini brațul pe umărul lui Maddy.

- Abia dacă este ora unsprezece.

- Cine ține socoteala? dori să știe Chantel. Tripletele O'Hurley vor sărbători. Fără de veste, ochii i se umplură de lacrimi. Ah, Doamne, uneori îmi este atât de dor de voi două, încât abia mai pot suporta.

Într-o clipă, fură una lângă alta, ținându-se strâns în brațe, într-o legătură care se cimentase chiar înainte de naștere. Maddy își trase nasul, Abby le liniști și apoi, spre uimirea surorilor ei, Chantel cedă complet.

- Vai, scumpo! Abby o așeză pe canapea, aruncând o privire îngrijorată către Maddy. Chantel, ce s-a întâmplat?

- Nimic, nu-i nimic. Își șterse lacrimile. Pur și simplu, sunt sentimentală. Cred că sunt un pic cam nervoasă, muncesc prea mult. Simplul fapt că vă văd pe voi două, tu cu frumoasa ta familie, Abby, și Maddy pe cale să își întemeieze una proprie... Mă întreb dacă lucrurile ar fi fost diferite... Își lăsă vorbele să i se stingă cu o clătinare din cap. Nu, eu mi-am făcut alegerile, acum trebuie să mă descurc cu ele.

Abby dădu la o parte părul de pe chipul lui Chantel. Glasul ei era întotdeauna calm, mâinile, întotdeauna blânde.

- Chantel, este vorba despre Quinn?

- Da... nu. Ridică ambele mâini, apoi le lăsă să îi cadă. Nu știu. Am oarece probleme cu un admirator un pic prea entuziast, zise ea, minimalizându-și problema. L-am angajat pe Quinn să îl țină, mai mult sau mai puțin, la depărtare și apoi m-am îndrăgostit de el și... Se întrerupse din nou, oftând adânc. Tocmai am spus-o cu voce tare.

Maddy se aplecă să îi sărute creștetul capului.

- E mai bine?

Ea se mai destinsese.

- Poate. Mă port ca o idioată. Bâjbâi după un șervețel. Și afurisită să fiu dacă voi merge în fața altarului pe post de domnișoară de onoare cu ochii umflați.

- Asta sună mai mult a Chantel, murmură Maddy. Și apoi, dacă ești îndrăgostită de Quinn, totul va fi bine.

- Optimistă ca întotdeauna.

- Absolut. Abby l-a găsit pe Dylan, eu l-am găsit pe Reed, așa că este rândul tău. Acum, dacă am putea să-l legăm și pe Trace...

- Deja exagerezi, zise râzând Chantel. Dacă există acolo, undeva, o femeie care să îl poată priponi pe fratele nostru mai mare, mi-ar plăcea foarte mult să o întâlnesc. Tresări la auzul bății în ușă, dar își reveni

imediat. Trebuie să fie șampania. Vârându-și în buzunar servetele, Chantel merse la ușă, dar verifică mai întâi privind pe vizor. Vai! Un zâmbet îi curbă buzele, în timp ce privi peste umăr. Este adevărat că a venit șampania, dar mai este ceva. Abby, târăște-o pe Maddy în dormitor. La ușă avem un maniac îndrăgostit.

- Reed? Este Reed?

Maddy fu aproape de ușă înainte ce surorile ei să o poată împiedica.

- Nici gând! O fi fost ea însărcinată în patru luni, dar Abby încă era agilă. Înconjură talia lui Maddy cu un braț. Ghinion, scumpo! Treci în dormitor. Eu și Chantel putem transmite orice mesaj.

- Asta e caraghios.

- Nu voi deschide ușa până nu ieși din încăpere, zise simplu Chantel și își sprijini spatele de ușă. Ieși de tot.

După ce strâmbă din nas, Maddy trânti ușa în urma ei. Ca o precauție, Abby se postă în fața ușii. Aproband din cap satisfăcută, Chantel deschise ușa care dădea pe coridor.

- Exact acolo, îi spuse ea chelnerului. Iar tu - puse un deget subțire, cu manichiura făcută, pe pieptul lui Reed - nu mai faci nici un pas.

- Vreau să o văd doar o clipă.

Chantel reuși să își rețină un zâmbet și clătină din cap. Aproape că putea simți dragostea care emana din partea lui, emoțiile. Încă nu se schimbaseră în costum și purta o pereche de pantaloni largi și o cămașă care reflectau stilul lui conservator. Arăta ca un director. „Era director“, se gândi ea clătinând din nou din cap. Și cel mai departe de genul pe care și l-ar fi imaginat cineva vreodată alături de sora ei cu spiritul liber, boemă. Și totuși, se potriveau. Chantel își imaginează că Maddy se îndrăgostise mai întâi de ochii aceia gri, calmi. Restul venise de la sine.

- Uite ce este, am ceva pentru ea. Obişnuit să obţină ce voia, Reed înaintă un pas, doar ca să fie blocat cu uşurinţă de către Chantel. Voi intra şi voi ieşi înainte să îţi dai seama.

- Nu vei intra deloc, îl corectă Chantel. Suntem irlandezi, Reed, şi suntem oameni de teatru. Nu vei găsi un grup mai superstiţios. O vei vedea pe Maddy la biserică.

- Exact. Auzind zgomot în spatele ei, Abby ţinu cu putere mânerul uşii dormitorului. Sunt sigură că eşti prea domn ca să încerci să treci de noi două. Folosindu-se de arma supremă, zâmbi şi îşi puse o mână pe burtă. Ori poate ar trebui să spun de noi trei?

Reed nu era prea sigur. Voia să o vadă pe Maddy, să o atingă, fie şi doar pentru o clipă, ca să se asigure că totul era adevărat. Abby îi zâmbi cu ochi calzi, plini de înţelegere, dar nu se mişcă. Chantel semnă pentru şampanie fără să se dea din uşă.

- Coboară la etajul opt şi bea ceva cu tati, îl sfătui ea.

- Vreau doar să...

- Las-o baltă! Apoi se înmuie şi îl sărută pe obraz. Doar două ore, Reed. Crede-mă, va merita să aştepţi.

Cu doar câteva minute mai înainte, Reed reuşise să îl convingă pe Dylan şi să treacă peste obiecţiunile lui Frank. Dar ştia când era depăşit de situaţie.

- Ai vrea să îi dai asta, te rog? Scoase din buzunar o cutiuţă. I-a aparţinut bunicii mele. Aveam de gând să i-l dau mai încolo, dar, ei bine, mi-ar plăcea să îl poarte astăzi.

- Îl va purta. Dădu din nou să îl scoată din cameră, apoi se opri. Reed.

- Da?

- Bine ai venit în familie! Apoi îi închise uşa în nas. Dumnezeu, încă un minut şi aş fi început iar să plâng. Las-o să iasă!

- Ce ți-a dat?

Maddy trecea deja pe lângă sora ei. Luă cutiuța de la Chantel și o deschise. Înăuntru era o inimă minusculă din diamante, pe un lanț subțire de argint.

- Vai, nu este minunat?

- Va arăta chiar și mai frumos cu rochia ta. Abby își trecu vârful unui deget peste pietre. Vino, ți-l închid eu.

- Acum, voi începe să plâng.

Maddy își duse mâna în dreptul inimii. El urma să fie al ei, cu adevărat al ei, în doar câteva ore. Și noua ei viață avea să înceapă.

- Ajunge cu lacrimile! Chantel scoase cu zgomot dopul sticlei. Acesta ateriză pe covor, fiind ignorat în timp ce ea turnă șampanie până se revărsă, în trei pahare. Ne vom ameți puțin... Ei bine, două dintre noi ne vom ameți puțin, iar Abby va bea o jumătate de pahar. Apoi toate trei vom crea cea mai frumoasă mireasă care a pășit vreodată în fața altarului bisericii ăleia. În cinstea ta, surioară!

- Nu. Maddy își ciocni paharul de al lui Chantel, apoi de al lui Abby. În cinstea noastră. Atât timp cât ne vom avea una pe cealaltă, nu vom fi niciodată singure.

capitolul 11

La insistențele lui Chantel, sâmbătă seara ea și Quinn se urcară în avionul de noapte către Los Angeles. New Yorkul nu fusese raiul la care sperase. Cu nunta încheiată și sora ei plecată în luna de miere în Caraibe, Chantel nu se putea gândi decât să ajungă acasă.

Petrecerea fusese un chin. Se trezise privind străini, studiind fețe familiare și întrebându-se dacă nu se afla acolo cel care o urmărea. Chiar și atunci când își propusese să doarmă în avion, își promisese ca, data viitoare când avea să se reîntoarcă în New York, să o facă fără teamă.

Și ce i-ar fi putut spune lui Quinn? Se simțise trădată de faptul că el îi tănuise lucruri, dar poate că, depinzând atât de mult de el, îl determinase cumva să procedeze așa. Era ea atât de slabă, atât de lașă, încât el simțise că era necesar să o ferească de toate? Ea voia protecția lui, dar, în același timp, voia și respectul lui. Renunțase la acesta atunci când refuzase să îi asculte relatările, îngăduindu-i să intercepteze biletele și să ascundă de ea conținutul lor? Era vremea ca lucrul acesta să înceteze. Întreaga ei viață, cu excepția unei perioade scurte, deținuse controlul vieții ei. Acum, din teamă, îl cedase. Începând din momentul acesta, avea să preia din nou cârma.

Quinn se întreabă cât timp avea să dureze până când ea avea să se înmoaie. Cu siguranță, fusese destul de rece întreaga după-amiază și chiar și seara. Rece, indiferentă, distantă. Era un lucru pe care el nu avea de ales decât să îl accepte. Totuși, când o văzuse pășind spre altar în fața

surorii ei, purtând rochia aceea de un albastru-deschis, transparentă și romantică, îi venise să se repeadă de la locul lui, să o ridice în brațe și să o ducă de acolo. Undeva. Oriunde.

Se întrebă cum ar fi fost să fi stat acolo unde se afla-se Reed Valentine, să o fi privit pe Chantel așa cum o privise Reed pe Maddy, pășind spre el în timp ce purta dantelă albă. Cum ar fi fost să o audă făcând promisiunile pe care le făcuse sora ei? Se scutură, ieșind din starea aceea de spirit.

Se apropiau de aterizare, și Chantel moțăia neliniștită alături de el. Nu putea înțelege că făcuse ceea ce făcuse de dragul ei, pentru că el simțise atât de tare nevoia de a o vedea relaxându-se, fie și numai pentru două zile? Ea nu înțelesese sau nu voise, iar el nu încercase să-i explice. Nu știa cum.

El nu avea perspicacitatea unuia dintre protagoniștii filmelor ei. Nu avea cuvintele tipărite frumos într-un scenariu pe care să le memoreze. Avea doar ce era în-lăuntrul lui, și nu părea să fie vreo cale să explice asta. Cuvintele nu erau sentimente. Frazele nu erau emoții. Iar emoțiile erau tot ce avea.

Când aterizară, Chantel arăta odihnită și proaspătă ca și cum ar fi dormit opt ore pe un pat moale și nu moțâind, din când în când, într-un avion. Își luară bagajele fără nici un incident și, în douăzeci de minute, se aflau într-o limuzină pe drumul de întoarcere către Beverly Hills.

Chantel își aprinse o țigară, apoi se uită la ceas. În momentul acela, se simțea agitată, neliniștită. Oboseala cauzată de diferența de fus orar avea să o lovească a doua zi, dar ea avea să funcționeze.

- Aș vrea să văd rapoartele tale, toate, până mâine la prânz.

Luminile străzii băteau intermitent în ferestre. Chi-pul lui era în umbră, dar Chantel se îndoia de faptul că ar fi putut fi în stare să citească expresia de pe el.

- Bine. Am dosarul acasă la tine.

- Aș vrea și o actualizare a informațiilor pe care le-ai descoperit în New York.

- Tu ești șefa.

- Mă bucur că îți amintești asta.

Îi venea să o strângă de gât. Se gândi la modalități rapide și tăcute; în schimb, rămase liniștit și așteptă. La poartă, ieși din limuzină. Chiar dacă Chantel fusese plecată, crezuse că era cel mai potrivit ca locul să fie păzit continuu. Câteva cuvinte scurte, și fu din nou în limuzină, trecând de porțile deschise.

La intrarea în casă, Chantel trecu pe lângă el. Ajunsesse la capul scării principale înainte ca el să o prindă din urmă.

- Te roade ceva, îngeraș?

- Nu știu despre ce vorbești. Poți să mă scuzi pentru moment, Quinn? Îi desfăcu delicat degetele de pe brațul ei. Vreau să fac o baie lungă și fierbinte.

Nimeni nu o făcea mai bine decât ea. Trebuia să îi recunoască meritele, în vreme ce o privea mergând pe coridor către camera ei. Putea, cu o privire, cu o inflexiune a vocii, să taie în două un bărbat, fără să lase vreo picătură de sânge.

Se crezuse calm. Se crezuse controlând situația - până în momentul în care auzi încuietorea de la ușa ei. Atunci, furia pe care o ținuse în frâu toată ziua ieși la iveală. Nu ezită. Poate că nici măcar nu gândea. Quinn merse la ușa dormitorului ei și o dărmă.

Ea nu rămânea prea des fără cuvinte. Chantel rămase pur și simplu în picioare. Își scosese deja jacheta și rămăsese într-un furou de culoare roz-deschis și o fustă trandafirie. O mână îi rămăsese înghețată în vârful

capului, căci începuse să își prindă părul. Mai văzuse mânie – și reală, și simulată –, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător cu ceea ce clocotea în ochii lui Quinn.

– Să nu îmi mai încui niciodată ușa în față! Glasul lui era atât de liniștit după zgomotul scos de lemnul făcut țândări, încât o făcu să tremure. Să nu îmi mai întorci vreodată spatele!

Încet, ea își coborî mâna, astfel că părul îi căzu pe umeri.

– Aș vrea să pleci.

– Poate a venit vremea să descoperi că nici măcar tu nu poți avea tot ce îți dorești. Sunt aici și aici voi rămâne. Va trebui să faci mult mai mult decât să întorci o afurisită de cheie în ușă ca să mă ții la distanță.

Când veni către ea, ea se încordă, dar refuză să dea înapoi. Încetase să se retragă din fața oricui, chiar și din fața lui. El își afundă mâna în părul ei.

– Ai vrut să mă dobori cu o palmă, și asta e în regulă. Dar al naibii să fiu dacă voi accepta din partea ta asta, doar pentru că îmi fac treaba.

– Nu voi accepta să fiu tratată ca o idioată ori ca o persoană slabă. Dantela furoului tremură peste sânii ei când ea începu să respire precipitat. Știai că avea de gând să mă urmărească la New York. Știai că nu voi fi acolo mai în siguranță decât aici.

– Exact. Eu am știut, tu, nu. Și ai avut o noapte în care nu te-ai zvârcolit în somn.

– Nu aveai dreptul...

– Ba aveam tot dreptul.

Mâna din părul ei deveni mai fermă. Ea dădu să se retragă, dar părea incapabilă să se miște.

– Am dreptul să fac orice, totul, pentru a te ține în siguranță, pentru a-ți da un strop de liniște sufletească. Și voi continua să o fac, căci pentru mine nu există nimic care să fie mai important decât tine.

Chantel dădu drumul respirației pe care nu fusese conștientă că și-o ținuse. O văzuse în ochii lui, dedesubtul mâinii, dedesubtul frustrării, dar nu fusese sigură că putea crede asta.

- Acesta este felul tău... Se opri, strângându-și buzele. Nu ar fi dat bine dacă vocea i-ar fi tremurat acum. Voia să fie puternică pentru el, dar și pentru ea. Acesta este felul tău de a-mi spune că mă iubești?

El o privi îndelung, fiind cu mult mai uimit decât era ea de acele vorbe. Nu avusese de gând să i le arunce în față ca pe o amenințare. Voise să lase timp pentru amândoi, să dea spațiu amândurora, în așa fel încât ea să își dea seama că avea nevoie de el. Dar el nu știa cum e să fii convingător.

- Acceptă sau nu!

- Acceptă sau nu, repetă ea în șoaptă. Cât de caracteristic lui! Te deranjează dacă mi-ai da drumul la păr? Am nevoie de el luni, pentru câteva scene. Și apoi, așa ai avea libere ambele mâini, ca să mă iei în brațe.

Înainte să apuce să o facă, ea fu lipită de el, strângându-l tare și cu putere și rugându-se să nu fie un vis.

- Bănuiesc că asta înseamnă că accepți.

Își îngropă fața în părul ei și se întrebă cum de supraviețuise fără parfumul ei, fără atingerea ei.

- Da. Încercam să găsesc o cale să te fac să te îndrăgostești de mine, ca să nu poți pleca. Își dădu capul pe spate ca să se poată uita în ochii lui. Spune-mi că nu vei pleca.

- Nu plec nicăieri. Apoi îi găsi gura. Lasă-mă să te aud cum o spui. O apucă din nou de păr, dar i-l trase cu blândețe, până când ochii li se întâlniră. Uită-te la mine și spune-o! Fără lumini, fără camere de luat vederi, fără scenariu.

- Te iubesc, Quinn, mai mult decât credeam că este posibil să iubesc. Mă sperie al naibii de tare.

- Bun. O sărută din nou, mai tare. Și pe mine mă sperie al naibii de tare.

- Avem atâtea lucruri de discutat.

- Mai târziu.

Cobora deja fermoarul fustei ei.

- Mai târziu, fu ea de acord, scoțându-i cămașa din pantalonii largi. Vrei să faci o baie?

În timp ce îl întrebă, îi trase cămașa peste umeri.

- Da.

- Înainte? Râzând, îl mușcă ușor de bărbie. Sau după?

- După.

Și o trase cu el pe pat.

Mai înainte, fusese sălbatic, aprig, violent, pasional și cu licăriri de blândețe. Dar acum, exista dragoste: simțită, rostită și împărtășită. Încetase să mai creadă că viața avea să o conducă până la asta: dragoste, acceptare și înțelegere. În cele din urmă, nu trebuise decât să întindă mâna și să le ia. Într-o explozie de emoție, se strânseseră în brațe, cu gurile deschise și flămânde și trupurile înfierbântate și alerte. Îl auzi inspirând adânc, cu fața îngropată în părul ei, ca și cum și el tocmai conștientizase ce cadou li se oferise.

I se păru că el tremura. Măinile ei care apăsau pe spinarea lui simțiră încordarea rapidă a mușchilor. Nu voia să îl aline. Dorea ca și el să fie cum era ea: uimită, un pic speriată și delirant de fericită. Când își apăsă buzele pe gâtul lui, simți zvâcnetul excitării, simți gustul căldurii. Într-o singură mângâiere lungă și posesivă, își trecu mâinile pe spatele lui, mai întâi în jos, apoi în sus. Era al ei. Din acest moment, el era al ei.

Ea era acolo pentru el: moale, generoasă și totuși destul de puternică pentru a-l susține. Nu o căutase niciodată. Quinn se înțelegea destul de bine pe el însuși pentru a ști că nu căutase niciodată pe cineva alături de care să își împartă viața. Totuși, o găsisse pe ea, iar în

ea găsisese totul. O pereche. Era ceva primitiv, dar totuși liniștitor în cuvântul acesta. Însemna cineva alături de care să se hârjonească printre cearceafuri în nopțile fierbinți și umede. Însemna cineva alături de care să te trezești în diminețile reci și leneșe. Era cineva căruia să i te confesezi, cineva pe care să-l protejezi, cineva la care să apelezi.

Gândul la lucrul acesta îl făcu să își închidă ochii, ca pentru a păstra închisă, pentru totdeauna, fantezia aceasta. Cu vârful degetelor, îi contură chipul pentru ca imaginea ei să stăruie acolo, în mintea lui.

- Atât de frumoasă, murmură el. Aici... Degetul lui poposi pe obrazul ei. Și aici. Își lunecă alene mâna pe trupul ei. Apoi își deschise ochii ca să o privească în ochi. Și înăuntru.

- Nu, eu...

- Nu contrazice bărbatul care te iubește.

Îi aduse palma la buze, privind-o. Îi întoarse mâna, sărutându-i fiecare deget. Diamantul lucea pe unul dintre ele, un simbol a ceea ce reprezenta ea pentru lume. Sex rece, strălucire și duritate. Mâna ei tremura ca a unei fete tinere.

Îi presăra sărutări ușoare de-a lungul bărbiei, și respirația ei se transformă în gâfâieli ușoare, tăcute. Aproape că își putea auzi pielea zumzând când degetele lui șopteau peste ea. Cu fiecare atingere, se adâncea mai mult într-o lume întunecată, lichidă, unde senzațiile îi erau singurul ghid.

Numai el o putea face să uite de granițele pe care și le impusese cândva. Numai el o putea face să uite că, atunci când iubeai, îți asumi un risc. Cu el putea să dăruiască fără teamă, fără rezerve ori restricții. Alături de Quinn avea să existe ziua de mâine. Avea să fie o viață întreagă de zile de mâine.

El nu era sigur că știa cum să îi arate ce simțea. Nu era obișnuit să răsfete. Romantismul era pentru cărți, pentru filme, pentru cei tineri și nesăbuiți. Cu toate astea, avea nevoia crescândă de a-i arăta că sentimentele lui depășeau cu atât de mult dorința, încât nu le putea măsura.

Ridicându-se într-un cot, îi dădu cu grijă părul de pe chip, trecându-și degetele prin el așa cum cădea, blond-argintiu, pe cuvertură. Cu blândețe, ca și cum ea s-ar fi putut sfărâma la cea mai mică atingere, îi cuprinse chipul în palme. Era posibil ca ea să fie acum și mai frumoasă? Cumva, lui așa i se păru când privi primele raze ale luminii zilei strecurându-se prin ferestre.

Își trecu degetul mare peste buzele ei, fascinat de forma, de moliciunea și de aroma care – își imaginează el – avea să persiste pe propria carne. Ca și cum ar fi fost pentru prima oară – și poate chiar era –, îi atinse buzele cu buzele lui.

Trupul ei deveni moale. Când buzele lui zăboviră, mâna cu care ea îi mângâiasse spatele alunecă, inertă. Ea crezuse că înțelegea posesia, dar se înșelase. Crezuse că își putea imagina cum era să fii iubită, iubită deplin. Dar nu avusese habar. Ceva fremătă în ea, atât de ușor, încât ar fi putut fi doar un vis. Dar crescă înăuntrul ei, și o promisiune fu făcută.

Căldura se concentrează în centru, se focaliză și crescă. Puterea o inundă din nou, și, odată cu ea, o pasiune atât de mare, încât gemu de plăcere. Se rostogoliră împreună, până când ea ajunse deasupra lui. Se dezlănțuiră împreună.

Măinile lui erau rapide, dar nu mai nerăbdătoare decât ale ei. Buzele lui erau flămânde, dar disperarea lui își găsi pereche. Rațiunea fu îndepărtată la fel de ușor ca mătasea și dantela. Ajunseră pe culmi împreună, într-o

furtună care se prelungi până dimineată. Odată cu rășaritul soarelui, se duseră, unul pe celălalt, în întuneric.

- Mă bucur atât de mult că este duminică.

Chantel își coborî umerii în apa fierbinte, plină de spumă. Ridică un pahar cu vin de pe marginea căzii și râse spre Quinn peste buza paharului.

- Nu ar trebui să te încrunți la spumă. Ar trebui să te bucuri de ea.

Quinn își schimbă poziția ca să își ia paharul. Cada lui Chantel era destul de mare pentru doi, și lucarna de deasupra capetelor dezvăluia un cer albastru perfect. Apa care se ridica până aproape de margine era acoperită cu spumă albă, parfumată.

- Voi mirosi ca o femeie.

- Dragule. Atinse cu limba marginea paharului ei. Nu te va mirosi nimeni în afară de mine.

- Cu toate poțiunile pe care le-ai vărsat aici, voi fi norocos dacă se duce într-o săptămână. Se mișcă din nou. și piciorul îi alunecă peste al ei. Dar există și beneficii.

- Mmm. Cu ochii pe jumătate închiși, ea se lăsă pe spate. Pentru amândoi. Am nevoie de asta. Orarul filmărilor de săptămâna viitoare este criminal. Sunt trei scene care mă vor lăsa fără vlagă. Cea în care Brad și Hailey aproape mor în incendiu este cea mai rea.

- Ce incendiu?

- Citește scenariul, zise ea, zâmbind când el aruncă spumă către ea. Am încredere în echipa de efecte speciale, dar asta nu face să fie mai ușor să mă târăsc într-o baracă de pe terenul din spate ori pe platoul din studio, în timp ce aruncă flăcări și pompează fum. De aceea mă bucur că este duminică și pot sta întinsă în cadă și să mă gândesc să fac dragoste cu tine. Îl privi cu ochii mijiti. Din nou, continuă ea.

- Poți sta întinsă în cadă și să faci dragoste cu mine. Își răsuci corpul, până când chipul îi fu aproape de al ei. În același timp, adăugă el.

Chantel izbucni în râs și își înlănțui mâinile pe după capul lui, iar apa se revărsă peste marginea căzii și pe podea.

- Este prea multă apă, zise ea.

- Tu ai pus atâta.

- Am greșit. De obicei, fac baie singură.

- Nu și de acum încolo. Bulele se sparseră între ei când o sărută. De ce nu scoți dopul?

- Nu ajung la el. Își înclină capul ca să schimbe unghiul următorului sărut. Este, ah, în spatele meu. Pun pariu că un bărbat puternic ca tine ar reuși să se descurce.

- Aici? Mâna lui îi mângâie un sân, apoi îi lunecă spre coaste.

- Pe aproape. Foarte aproape. Îi simți degetele lunecând peste șoldul ei. Te apropii. De ce nu...

Vorbele îi fură întrerupte, căci se trezi cufundată în apă, cu gura lui peste a ei. Odată ridicată, trase adânc aer, își șterse fața și îl privi printre gene.

- Quinn!

- Am alunecat.

El găsi cu ușurință dopul și îl scoase.

- Pun pariu. Acum, am spumă în ochi.

El începu să zâmbească larg, dar gura i se uscă în clipa când ea se ridică, magnifică, și lăsă apa să i se scurgă de pe trup, în timp ce căuta un prosop.

- Amintește-mi ca, data viitoare când facem baie, să îmi aduc tubul pentru scufundări.

- Chantel!

Ținea prosopul în dreptul feței, dar îl coborî cu un surâs care i se stinse când el se ridică alături de ea. Fără

o vorbă, o aduse lângă el. Rămaseră acolo unde se aflau, în timp ce spuma se scurgea de pe ei.

- Nu am știut niciodată că poate fi astfel, îngăimă ea. Nu așa.

- Suntem doi.

O găsisse. Părea atât de incredibil că o găsisse - găsisse totul, fără să caute.

- Ți se face frig. Simțind răceala de pe pielea ei, luă un prosop și o înfășură în el. Cred că ar trebui să dau socoteală dacă ai merge cu nasul roșu mâine la muncă.

- Nu mi se înroșește niciodată nasul. Luă, la rândul ei, un prosop și îl înfășură în jurul lui. Scrie în contractul meu.

- Crezi că ai putea să îți iei o pauză când termini de filmat?

- Asta depinde. Zâmbi din nou. Unde și cu cine.

- Cu mine. Putem discuta despre acel *unde*.

- Ar trebui să închei în trei săptămâni. Alege tu locul.

Dădu să iasă din cadă, dar se lipi de perete.

- Ai grijă. Am inundat baia.

- Aruncă niște prosoape pe jos.

Quinn luă un altul de pe raft și îl lăsă să cadă pe podea ca să absoarbă apa.

- Menajera mea te va iubi.

Din obișnuință, Chantel luă un borcânel de cremă hidratantă și începu să își dea un strat subțire pe piele.

- După ce ne căsătorim, va fi necesar să facem o schimbare în regulile legate de cadă. Își prindea prosopul în jurul taliei și nu observă cum ei îi înlemniră degetele pe obraz. Spuma este în regulă, dar trebuie să fie fără miros. Una e să simți angajații, dar nu ne putem permite să se întrebe copiii dacă tatăl lor se dă cu par-fum de femeie.

Ea reuși cumva să pună la loc capacul și să așeze la loc borcânașul fără să îl scape.

- Ne căsătorim?

Nu avu nevoie să o privească pentru a-și da seama că ea se retrăsese cu câțiva pași. O auzi în glasul ei.

- Absolut.

Inima îi bubuia în gâtlee, dar se învățase să vorbească chiar și atunci când era emoționată.

- Vrei copii?

- Da. Unul câte unul, mușchii de pe abdomen i se tensionară. E vreo problemă?

- Eu... Lucrurile avansează cam prea repede, reuși ea să spună.

- Nu suntem adolescenți, Chantel. Cred că amândoi știm ce ne dorim.

- Trebuie să mă așez.

Nu avea încredere în picioarele ei, așa că merse iute înapoi în dormitor și se așeză pe un scaun. Își strângea prosopul cu mâini ce se albiseră la articulațiile degetelor.

Quinn așteptă o clipă. Vaporii de apă aburiseră oglinda cât peretele, aflată de partea cealaltă a căzii, dar el și-o imaginea stând acolo, frumusețea ei reflectându-se zveltă, tânără, perfectă. Era ca un vis și, pe deasupra, era o stea, cineva care lumina ecranul și crea fantezii. Intră în dormitor cu fâlcile încleștate.

- Se pare că am atins un subiect interzis. Cotrobăi după cămașă și își scoase țigările. Credeam că și tu vrei asta. Aprinzând o țigară, inhală adânc. Bănuiesc că un soț și copii nu se potrivesc cu imaginea ta.

Ea își ridică ușor privirea. Ochiul îi erau uscați, dar el recunoscuse durerea, ceva adânc, anost și trainic.

- Chantel...

- Nu. Îl opri cu un gest. Poate că am meritat-o.

Ridicându-se, merse la șifonier și luă un halat. Lăsă să îi cadă prosopul, apoi îmbrăcă halatul și își legă

cordonul. Își încleștă degetele pentru o clipă, apoi lăasă mâinile să îi cadă pe lângă corp.

- Cariera mea este importantă, dar nu am lăsat-o niciodată să interfereze cu viața mea personală - ori invers. Munca mea este solicitantă. Ai putut vedea cu ochii tăi că filmările pot fi criminale.

- Așa că nu este loc pentru mine și pentru o familie?

Ceva apăru din nou pe chipul ei. Durere, dar de data aceasta cu o urmă de mânie.

- Părinții mei au crescut patru copii pe drumuri. Au avut întotdeauna loc și timp pentru familie.

- Atunci, ce este?

Își afundă mâinile în buzunare, apoi le scoase din nou, nefiind în stare să le țină locului.

- Mai întâi, aș vrea să îți spun că nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu tine și să întemeiez o familie. Te rog, nu, zise ea iute, când el dădu să se apropie de ea. Ia loc, Quinn! Mi-ar fi mai ușor dacă ai sta jos.

- Bine.

După ce el o făcu, ea trase adânc aer în piept.

- Sunt lucruri pe care trebuie să le cunoști înainte de a merge mai departe. Este dificil, cel puțin pentru mine, să recunosc greșelile din trecut, dar ai dreptul să știi. Dacă aș fi ascultat-o pe mama, ți-aș fi spus demult. Poate că ar fi fost mai ușor.

- Ascultă, dacă vrei să îmi spui că ai fost cu alți bărbați...

Râsul ei slab îl întrerupse. Era un râs tensionat.

- Nu chiar. Nici asta nu se potrivește imaginii, dar m-am culcat doar cu un singur bărbat înainte de tine. Surpriză, spuse ea încet când el nu făcu decât să caște ochii. Merse lângă fereastră. Abia dacă aveam douăzeci de ani când l-am întâlnit. Filmam reclame, mergeam la cursuri de actorie. Ba chiar aveam o slujbă cu program redus, vânzând reviste prin telefon. Îmi tot spuneam

că era doar o chestiune de timp, și chiar credeam asta, dar era greu. Ah, Doamne, era atât de greu să fii singur. Apoi m-a sunat Matt și a spus că mi-a obținut o probă pentru un rol minor într-un film de lungmetraj. *Lawless*, prima mea șansă adevărată. Producătorul era...

- Dustin Price.

Chantel își întoarse spatele către fereastră. Mâna îi era strânsă pumn.

- Da. De unde știi asta?

- Mulți cinefili probabil știu, dar adevărul este că știam deja despre Price. A ieșit la iveală când ți-am verificat trecutul.

- Mi-ai verificat trecutul? Se trezi încleștând mâinile pe pervaz. Mie?

- Așa se face, Chantel. Te verific, poate apare cineva de care ai uitat ori pe care ai omis să îl menționezi. Cum ar fi Dustin Price. Apropo, este curat. Este în Anglia de un an și jumătate.

- Așa se face, repetă ea, cernând restul ca pe nisip. Cred că ar fi trebuit să mă fi așteptat la asta.

- Ce importanță mai are asta acum? Așa, te-ai culcat cu el. Aveai nevoie de o șansă, el ți-o putea da. A fost cu ani în urmă, și nu îmi pasă nici cât negru sub unghie.

Fiecare mușchi din trupul ei deveni rigid.

- Asta crezi? Crezi că m-am culcat cu el ca să obțin un rol?

- Îți spun că nu îmi pasă.

- Nu mă atinge. Se feri din calea lui când el încercă să o atingă. Nu am nevoie să mă culc cu nimeni ca să obțin un rol și nu am făcut-o niciodată. Poate că am făcut compromisuri, poate că am cedat mai mult decât ar fi trebuit, dar nu m-am prostituat niciodată.

- Îmi pare rău. De data aceasta, îi luă mâinile, ignorându-i împotrivirea. Încerc să îți spun că orice s-a petrecut între tine și Price nu contează.

- Ah, ba contează. Se retrase și turnă vin într-un alt pahar. Contează. Când Matt m-a sunat să îmi spună că obținusem rolul, am fost atât de fericită. Știam că era începutul. Aveam să ajung departe, aveam să fiu cineva. Își apăsă degetele pe buze până când fu sigură că putea vorbi calm. Dustin mi-a trimis o duzină de trandafiri, o sticlă de șampanie și o scrisoare de felicitare foarte drăguță. A spus că știa că aveam să fiu vedetă și a sugerat să luăm cina ca să discutăm despre film și despre cariera mea. Bău, pentru că gâtulejul îi era uscat, apoi lăsă jos paharul, refuzând să se bazeze pe vin ca să termine povestirea. Sigur că am fost de acord, continuă ea. Era unul dintre cei mai buni producători, aflat pe valul a trei filme care dăduseră lovitura la casa de bilete. Desigur, era însurat, dar nu m-am gândit la asta.

Batjocura apăruse din nou în glasul ei, dezgustul de sine.

- Chantel. Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

- Sunt unele lucruri pentru care nu încetezi să plătești. Aveam de gând să fiu rafinată. Luam doar cina, ca între colegi. Dumnezeu, era fermecător! Amintirea durea încă, dar acum durerea era surdă, acoperită de cicatrici. Florile continuau să vină, cinele. Știa atât de multe despre meseria de actor, despre oameni. Cu cine să vorbești, cu cine să fii văzut. Toate acestea erau foarte importante pentru mine atunci. Am crezut că puteam face față. Adevărul era că nu eram decât o tânără naivă lăsată de capul ei pentru prima dată. M-am îndrăgostit de el. Am crezut când mi-a spus că el și soția lui trăiau împreună doar de dragul aparențelor, când mi-a pomenit despre divorțul discret care era deja în desfășurare. Despre noi doi făcând cea mai bună și mai frumoasă echipă pe care o văzuse Hollywoodul din perioada sa de aur. Poate că toată treaba și-ar fi urmat cursul firesc, căci am devenit un pic mai deșteaptă, iar

el – un pic plictisit, dar, înainte ca toate astea să se întâmple, am făcut o greșală. Își șterse palmele umede pe halat, apoi le înlănțui din nou. Am rămas însărcinată. Reuși să înghită nodul din gâtleej. Nu ai găsit asta în cercetările tale, nu-i așa?

Furia lovi, dar el și-o înăbuși.

– Nu.

– Avea destui bani și destulă influență pentru a păstra secret lucrul acesta. Și nu a constituit o problemă pentru o perioadă prea lungă.

El se chinuia, străduindu-se cu disperare să înțeleagă.

– Ai făcut avort?

– Asta era ce voia el. Era furios. Bănuiesc că mulți bărbați sunt când amanta lor – căci asta eram, de fapt – își face apariția însărcinată și le amenință căsătoria foarte confortabilă. Desigur, nu avusese niciodată de gând să divorțeze de soție ori să se însoare cu mine. Toate astea au ieșit la iveală atunci când i-am spus că aveam să păstrez copilul.

– Te-a folosit, spuse Quinn cu dispreț. Aveai douăzeci de ani, și te-a folosit.

– Nu. Era ciudat că o putea spune cu atâta calm acum. Aveam douăzeci de ani și mă prefăceam că știu toate regulile. M-am prefăcut foarte bine. Am făcut o greșală, apoi am mai făcut una. I-am spus că poate să se ducă naibii, dar aveam să păstrez copilul. Atunci, lucrurile au luat o întorsătură urâtă. A amenințat că avea să îmi distrugă cariera dacă nu făceam ca el. Ei bine, nu are nici un rost să intru în detalii despre lucrurile care s-au spus, cu excepția faptului că aventura luase sfârșit, iar eu aveam deodată ochii larg deschiși.

– Încă suferi, spuse încet Quinn.

– Da, dar nu din motivele la care probabil te gândești. Am crezut că îl iubeam, dar, de îndată ce poleiala s-a dus, mi-am dat seama că nu fusese niciodată așa. Mi-am

sunat părinții. Eram gata să alerg acasă și să las totul în urmă. Mi-am cumpărat bilet de avion. Quinn, nu știu ce aș fi făcut în cele din urmă, când reușeam să gândesc limpede. Asta este cea mai rea parte – să nu știi. Pe drumul spre aeroport, a avut loc un accident. Inspiră adânc, străduindu-se să termine. Nimic grav, șoferul de taxi a avut câteva oase rupte, iar eu... am pierdut copilul. Suspinând întrerupt, își apăsă degetele pe ochi. Am pierdut copilul, și am încercat să îmi spun că a fost spre binele meu. Dar nu mă puteam gândi decât la faptul că el nu avusese niciodată vreo șansă. Eram însărcinată în doar șase săptămâni. Șase săptămâni. Aici pentru o clipă, apoi – dus. Matt m-a scos la suprafață, m-a făcut să lucrez din nou, aproape imediat ce am ieșit din spital. Apoi totul s-a aranjat pentru mine: rolurile, oamenii, faima pe care întotdeauna mi-o dorisem. Tot ce avusesem de făcut fusese să pierd un copil.

– Chantel. Veni la ea, mângâindu-i chipul, părul, umerii. Nu pot spune nimic. Nu știu ce să fac.

– Nu s-a încheiat.

– Ajunge.

Dădu să o ia în brațe, dar ea se trase înapoi.

– Când am pierdut copilul, au apărut complicații. Medicii mi-au spus... ei bine... au spus că e posibil să pot avea alți copii, dar nu e un lucru pe care să îl poată garanta. Posibil, doar posibil, nici măcar probabil. S-ar putea să nu mai fie un alt copil, o altă șansă. Înțelegeți?

El îi luă mâinile.

– Ai de gând să te măriți cu mine?

– Quinn, nu mă ascuți? Tocmai ți-am spus...

– Te-am auzit. Degetele lui se uniră cu ale ei și le strânsă cu putere. Este posibil să nu poți avea copii. Eu mi-i doresc, Chantel – ai tăi și ai mei. Dacă îi putem avea, atunci este minunat. Dar, înainte de toate, întotdeauna... Se aplecă și îi atinse buzele cu ale lui.

Te doresc pe tine. Am nevoie de tine, îngeraș. Restul depinde de șansă.

- Quinn, te iubesc.

- Atunci, hai să ne căsătorim mâine!

- Nu. Îi puse mâinile pe piept ca să îl țină la distanță.

Vreau să te gândești la asta, să te gândești cu adevărat. Ai nevoie de puțin timp.

- Am nevoie de tine, o corectă el. Nu am nevoie de timp.

- Simt că îți sunt datoare cu asta. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt! Pentru câteva zile.

El ar fi putut insista. Ar fi putut câștiga. Dar durerea părea atât de aproape de suprafață în momentul acela.

- Doar câteva zile. Vino aici! De data aceasta, ea merse de bunăvoie în brațele lui. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească din nou, murmură el.

Ea închise ochii, sperând să îi poată promite același lucru, chiar dacă se referea la ea însăși.

capitolul 12

Ziua începu la ora șase și nu încetini nici măcar o secundă. Filmarea începu într-una dintre barăcile de pe terenul din spate. Decorul nu era nimic mai mult decât o clădire micuță, ce fusese folosită în mai multe filme. I se aduseseră câteva îmbunătățiri pentru *Strangers*, o fațadă falsă care o transformase într-o cabană rustică din pădurile din Noua Anglie. Într-una dintre scenele culminante, echipa de efecte speciale avea să îi dea foc, incendiul pornind în circumstanțe misterioase, cu Hailey și Brad înăuntru.

Scenele de interior aveau să fie filmate mai târziu, pe platoul cu un decor amplasat pe două etaje, dar dimineața fusese petrecută cu filmările în aer liber. Chantel conduse Ferrariul lui Hailey până la cabana părăsită. Era mai în vârstă acum, însă în continuare prinsă între bărbatul cu care se căsătorise și cel care o trădase. Scena îi cerea ca, ajunsă la limita disperării, să caute alinare în cabana izolată, scotocind după rădăcinile artei sale, pe care le pierduse în talmeș-balmeșul succesului.

Scenele nu erau filmate în ordine și aveau să fie editate mai târziu. Preț de câteva ore de filmare, dialogul lipsi cu desăvârșire. Fu filmată descărcându-și echipamentul, așezându-și șevaletul pe o verandă îngustă, intrând pe ușă și apoi ieșind cu diferite costumații. Avu loc o filmare cu prim-planul lungă, persistentă, care o înfățișa sprijinită de balustrada verandei, cu o ceașcă de cafea în mână. Fără vorbe, Chantel își putea folosi doar chipul pentru a arăta tumultul pe care îl simțea personajul ei.

Pictă pe verandă, făcu schițe pe treptele verandei, plantă flori. Prin atitudine și gesturi și relaxându-și expresia feței, Chantel arată vindecarea treptată a personajului ei. De pe margini, Quinn o privea și simțea cum devenea din ce în ce mai mândru de ea. Nu știa care era povestea, dar o înțelese pe femeia care devenise pentru camere. Și începu să o susțină pe Hailey.

Fu o scenă mișcătoare în care Hailey ședea pe verandă și își vărsă sufletul în fața unui câine vagabond. Era examinarea unei vieți, cu toate defectele ei, căile greșite, regretele ei. Chiar și atunci când fu filmată din nou, ca să schimbe unghiurile, emoția generată rămase la fel de intensă. Quinn văzu mai mulți membri ai echipei de filmări ștergându-și ochii.

Înainte de prânz, terminaseră de filmat mai multe scene, inclusiv o ceartă scurtă și violentă pe verandă, între Hailey și Brad. În timpul unei pauze de o oră, Chantel trase un pui de somn necesar, apoi își consolida energia cu fructe, brânză și o băutură proteică, înainte de a merge pe platoul cu interioarele.

Decorul era la fel de rustic precum promitea exteriorul cabanei, dar pe pereți se aflau câteva dintre tablourile lui Hailey. Recuzita includea o cutie muzicală mare, sculptată, care fusese cadou de nuntă de la soțul ei. Tensiunea inițială a personajului reveni când Chantel deschise cutia și lăsă să iasă sunetele *Sonatei lunii*.

Nemulțumită de felul în care se desfășura scena, Chantel și regizoarea se angajară într-o discuție legată de starea de spirit și de mișcare.

– Ce părere aveți despre povestioara noastră?

James Brewster apăru lângă Quinn. Cei doi îl priviră pe Larry Washington aducându-i lui Chantel un pahar de suc.

– Greu de spus când o vezi astfel trunchiată. Quinn rămase cu ochii pe Larry, care se tot învârtea pe lângă

Chantel, gata să sară la cel mai mic gest. Dar mă aștept să se vândă. Are de toate: sex, violență, dramă.

– Nu scrii o carte de succes lăsându-le fix pe astea la o parte, spuse Brewster cu lejeritate. Desigur, Hailey este cheia, elementul principal. Ce face și ce spune ea afectează fiecare personaj. Când am început cartea, am crezut că spun o poveste despre trădare și naștere. Dar a devenit o poveste despre cum o femeie – și ceea ce se întâmplă cu ea – determină destinul tuturor celor cu care interacționează. Se întrerupse, izbucnind în râs. Sună pretențios și poate că așa ar fi fără Chantel. Ea este Hailey.

– Într-adevăr, te face să crezi asta, murmură Quinn.

– Exact. Mulțumit, Brewster încuviință scurt din cap. Ca scriitor, nu există o recompensă mai mare decât să privești cum unul dintre personajele tale prinde viață, mai ales unul la care ții foarte mult. Era cât pe ce să o ucid în incendiu, să știi.

Quinn se crispă.

– Ce vreți să spuneți?

Brewster râse din nou și scoase o țigară.

– Sunteți un om care ia lucrurile foarte literal, domnule Doran. Mă refer la faptul că aproape că am încheiat cartea aici, în această cabană, cu Hailey pierzând totul, inclusiv propria viață, într-un incendiu provocat de singurul bărbat care a iubit-o vreodată. Mi s-a părut imposibil. Trebuia să continue, înțelegi, și să supraviețuiască. Priviră amândoi cum platoul era aranjat pentru următoarea scenă. O femeie extraordinară, murmură Brewster. Fiecare bărbat de aici este măcar un pic îndrăgostit de ea.

– Și dumneata?

Cu un zâmbet în privire, Brewster se întoarse.

– Sunt scriitor, domnule Doran. Mă ocup cu fanteziile. Chantel este cât se poate de reală, din carne și oase.

La semnalul regizorului secund, platoul se cufundă în tăcere și filmarea se relua.

Quinn îl privi cu atenție pe Brewster. Scriitorul părea mai puțin nervos decât fusese în primele zile de filmare. Poate că era mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile. Acum, cel care părea că ar sta pe ghimpi era Larry Washington. Asistentul lui Chantel nu stătu o clipă locului. Oare tensiunea pe care Quinn o simțea pe platou venea de la el? Era acolo. Quinn simți ceva scânteind în aer, ceva plin de nervi și de disperare. Totuși, oriunde se uita, oamenii își vedeau de treabă cu eficiența asupra căreia insista regizoarea.

Poate că tensiunea era doar în el însuși. Existau destule motive. Chantel era în continuare aproape inaccesibilă, nepregătită încă ori incapabilă să își asume o relație. Când un bărbat care își trăise viața evitând angajamentele găsea unul pe care îl dorea, era normal să fie nerăbdător. Așa își spuse Quinn în timp ce o privea pe Chantel ascultând cutia muzicală, cu ochii plini de durere și de nehotărâre.

Gândurile ei erau îndreptate asupra lui ori intrase în pielea personajului? Talentul ei făcea să fie aproape imposibil să separi actrița de rol.

Toate privirile erau ațintite asupra ei, dar ea era singură, într-o cabană din pădure, într-un moment decisiv al vieții ei.

– Tăiați. Păstrăm. Minunat! Mary Rothschild își îndreptă poziția din spatele operatorului camerei. Cu adevărat minunat, Chantel.

– Mulțumesc. Trase adânc aer în piept și încercă să se scuture de emoția care o purtase de-a lungul scenei. Mă bucur că nu trebuie să fac din nou asta.

– Va trebui să filmăm confruntarea cu Brad. În timp ce vorbea, Mary începu să îi frământa umerii lui Chantel. Știi ce simți. Încă îl dorești. După tot ce a făcut, tot

ce știi, nu te poți rupe cu adevărat de tânăra femeie care s-a îndrăgostit de el. Vrei să îți iubești soțul, dar singurul lucru pe care ai reușit să îl faci a fost să îl rănești. Te afli la hotarul dintre viață și moarte. Știi că, dacă mergi cu Brad, nu vei supraviețui niciodată. Cu toate astea, ești tentată.

– Mă lupt mai mult cu mine însămi decât cu el.

– Exact. Hai să trecem prin asta!

Filmară până la ora șase. Înainte să termine, cei de la efecte speciale băgară fum în platou. Hailey, amețită de fum, îngrozită de focul care începuse să vuiască prin cabană, se târî pe podeaua de lemn, căutând cu disperare ușa. Tot ce luă cu ea fu cutia muzicală.

– Ce mai zi! comentă Quinn mai târziu, când se aflau în cabina lui Chantel.

– Mie-mi spui? Obosită, își îndepărtă cu cremă dungile de funingine pe care cei de la machiaj i le întinseseră pe față. Nu vreau nici măcar să mănânc, doar să dorm.

– Te învelesc eu.

Ea zâmbi și, după ce își șterse fața, își aruncă geanta pe umăr.

– Să mă învelești? Prefer să am pe cineva lângă care să mă cuibăresc.

– Vei avea și asta, peste câteva ore.

Ieșiră din cabină și trecură de platoul de filmare, unde regizoarea și directorul de imagine aveau o întâlnire spontană.

– Pleci undeva? întrebă ea.

– Am niște treburi. Se gândi la Matt, prietenul lui, și la Chantel, femeia pe care o iubea. Îți voi spune când mă voi întoarce, continuă el.

– Aș prefera să îmi spui acum. Când ajunseră afară, Chantel se îndreptă direct către limuzina care aștepta.

Quinn, nu vreau să fiu protejată în felul acesta. Nu de acum încolo.

Avea dreptate, iar el știa că, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoit să îi spună. Când se așează în limuzină, își strecură brațul prin spatele ei, gata să o liniștească.

– Nu am vrut să pornesc discuția în New York. Era nunta surorii tale, iar noi aveam propriile probleme de care trebuia să ne ocupăm. Ieri... Ezită, încă neștiind cum să îi explice ce însemnase pentru el acea perioadă de douăzeci și patru de ore. Mi-am dorit ziua de ieri pentru noi amândoi.

– Înțeleg. Își ridică o mână până la mâna lui. Deci ce este, Quinn?

– Am dat de o pistă legată de bărbatul care a comandat florile. O simți încordându-se, dar nu încercă să o liniștească. Ea nu ar fi vrut asta acum. A plătit în numerar, așa că nu există nici o înregistrare. Florarul nu a putut să îmi dea o descriere prea bună. Individul purta ochelari întunecați și o pălărie. Totuși, florarul a observat câteva lucruri. Ezită, urând să fie cel care avea să distrugă încrederea ei în cineva și o prietenie. Ea era mai importantă decât oricare din ele. Decât orice. Fuma o marcă străină de țigări și purta o agrafă pentru bani, din argint, cu monogramă.

Pentru o clipă, mintea ei se goli. Încet, începu să înțeleagă. Mai degrabă, în loc de deziluzie, văzu la ea o fulgerare de hotărâre.

– Mulți bărbați preferă tutunul străin și agrafele pentru bani.

– Mulți bărbați nu lucrează cu tine. Acesta a spus că a lucrat.

– Ar fi putut minți.

– Ar fi putut. Amândoi știm că a spus adevărul. În tot timpul acesta, singurul lucru de care am fost siguri

a fost că bărbatul acesta te cunoaște și tu îl cunoști pe el. Chantel, ai dat o agrafă pentru bani, din argint, cuiva care lucrează cu tine.

- Nu este Matt.

- Îngeraș, a sosit vremea să separi ceea ce vrei de adevăr - ori cel puțin de ceea ce ar putea fi adevărul.

- Nu contează ce spui, nu voi crede asta.

- Când eram în New York, l-am sunat pe Matt. Ridică o mână să îi cuprindă chipul. Strânsoarea lui fu fermă. Era plecat din oraș, Chantel.

- Așa, era plecat din oraș. Avu o tresăltare a inimii, dar o ignoră. Mulți oameni pleacă din oraș la sfârșit de săptămână.

- Se afla în New York, pentru niște chestiuni personale.

Ea păli, dar clătină la fel de iute din cap.

- Quinn...

- Trebuie să merg să discut cu el.

- Nu vreau ca tu să-l acuzi... O privire din partea lui o întrerupse. În regulă, îngăimă ea, întorcând capul ca să privească în gol pe fereastră. Nu ar trebui să îți spun cum să îți faci treaba.

- Așa este, îngeraș. Uite ce e. O luă de umeri și o întoarse către el. Uită-te la mine! Când ea o făcu, el înjură printre dinți și îi dădu părul la o parte de pe chip. Nu vreau ca asta să te rănească.

- Îmi spui că cel mai apropiat prieten al meu este principalul suspect. Nu am cum să nu sufăr.

- Mergi acasă. Se apropie de ea și îi atinse buzele cu ale lui. Mergi la culcare. Încetează să te mai gândești la asta. De dragul meu, spuse el, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Te iubesc, Chantel.

- Rămâi acasă și dovedește-mi.

- Nu. Îi cuprinse fața între palme. Nu voi întârzia mult. Și totul va lua sfârșit. Îți promit!

Trecură de poartă și intrară pe aleea lungă și liniștită.

- Am încredere în tine, îi spuse ea și încercă să se relaxeze. Te voi aștepta.

- Așteaptă-mă în pat, șopti el, sperând, pentru binele ei, că ea avea să adoarmă iute.

Leșiră din limuzină.

- Vei avea grijă?

- Întotdeauna am.

Ea începu să urce treptele, apoi se opri și se întoarse spre el.

- Urăsc treaba asta, dar nu am cum să regret, pentru că mi te-a adus pe tine. Vino repede înapoi!

Intră în casă, fără să se uite înapoi.

Nu avea să se gândească. Munca de peste zi îi secătuse trupul, și voia să se concentreze asupra acestui lucru. Când Quinn avea să se întoarcă, urma să ceară să i se aducă sus o cină târzie. Deocamdată, avea să se destindă înotând puțin și făcând o baie în jacuzzi.

Dacă era Matt, totul putea lua sfârșit în seara aceasta. Gata! Pentru un moment, speranța ei se concentră la asta. Dintr-odată, simți că i se face rău de la stomac. Nu, nu ar vrea asta. Fugind de propriile gânduri, se grăbi să urce ca să se schimbe.

- Mă bucur că te-am prins acasă.

- Nici măcar superagenții nu petrec în fiecare noapte. Matt purta un jersey lejer, pantaloni largi și pantofi comozi și era încordat ca un arc. De fapt, în seara asta iau o cină liniștită acasă. Nu mă așteptam să te văd. Vrei ceva de băut?

- Nu. Mulțumesc.

Matt puse carafa jos.

- Ce face Chantel?

- E bine. Mai degrabă, avea să se asigure el că ea era bine, indiferent de ceea ce trebuia să facă pentru asta.

Ciudat, am crezut că ai să te interesezi un pic mai îndeaproape de asta tu însuși.

- M-am gândit că este pe mâini bune cu tine. Matt se legănă înainte și înapoi pe călcâie, fără să ia loc, fără să îi ofere un scaun lui Quinn. Și am fost un pic ocupat cu niște probleme personale.

- Treburile astea te-au dus în New York la sfârșitul săptămânii?

- La New York? Matt își uni sprâncenele. Ce te face să crezi asta?

- Florarul te-a văzut destul de bine.

Quinn scoase o țigară, privindu-l pe Matt în timp ce și-o aprinse.

- Da? Râzând ușor, Matt se așeză în cele din urmă. Despre ce naiba vorbești, Quinn?

- Trandafirii pe care i i-ai trimis lui Chantel. De data aceasta, ai făcut o greșeală. Plicul pentru felicitare avea numele florăriei pe el.

- Trandafirii pe care i i-am trimis? Matt își trecu o mână prin păr, clătinând din cap. Nu știu unde vrei să ajungi. Eu... Atunci, se opri, iar în ochi i se citea că înțelesese. Dumnezeuule, crezi că eu sunt cel care i-a făcut asta? Chiar asta crezi? Fir-ar să fie, Quinn! Sări de pe scaun. Credeam că ne cunoaștem.

- Și eu. Unde ai petrecut sfârșitul de săptămână, Matt?

- Nu e treaba ta.

Suflând fum, Quinn rămase pe scaunul lui.

- Îmi poți spune tu sau pot afla eu însumi. Orice ai alege, mă voi asigura că ieși din viața ei.

Furia fu trădată de pumnii strânși. Quinn aruncă o privire către ei, aproape sperând că Matt avea să se folosească de ei. O eliberare fizică ar fi fost mai pe gustul lui decât duelul acesta psihologic, în care spera să îl facă pe oponentul său să își lase garda jos.

- Sunt agentul ei, sunt prietenul ei. Când s-a prăbușit, am fost acolo pentru ea. Dacă aș fi avut genul acesta de sentimente, aș fi putut să acționez atunci.

- Unde ai fost weekendul acesta? întrebă poruncitor Quinn, hotărât să meargă până în pânzele albe.

- Am fost plecat din oraș, se răsti Matt. Probleme personale.

- În ultimul timp, ai avut multe probleme personale. Nu ți-ai făcut deloc apariția la filmări. Ești un prieten atât de bun pentru Chantel, dar nu ai văzut-o decât de două ori de când ai aflat ce se petrece.

În ochii lui fulgeră iute vina, dar furia o umbri imediat.

- Dacă Chantel ar fi avut nevoie de mine, m-ar fi sunat.

- Mă întreb dacă nu cumva tu ești cel care o sună.

- Ești nebun.

Dar mâna lui Matt tremură ușor când merse să își toarne ceva de băut.

- Folosești o agrafă pentru bani, Matt. Una de argint, continuă Quinn. Una pe care Chantel ți-a dăruit-o. Florarul a observat mici detalii ca acesta.

- Ai vrea să vezi agrafa mea pentru bani?

Furios, Matt băgă mâna în buzunar și smulse un teanc de bancnote ținute laolaltă de o agrafă mică, de metal. Aceasta lovi masa cu o bufnitură surdă.

Încruntat, Quinn o luă în mână. Era din aur, nu din argint, și avea inițialele lui Matt gravate pe ea.

- Folosesc asta de două luni, dacă ești interesat. De când mi-a dăruit-o Marion. Își ridică băutura și o dădu peste cap. Dacă nu era vorba despre Chantel, aș fi riscat și te-aș fi aruncat afară.

- Ai tot dreptul să încerci. Quinn lăsă agrafa să cadă din nou. Poate că ar fi mai inteligent să fii cinstit cu mine. Unde ai fost, Matt?

– În New York. Înjurând, merse până la fereastră și înapoi. În Brooklyn. De vineri seară până duminică după-amiază – am fost să îi întâlnesc pe părinții lui Marion. Marion Lawrence, o învățătoare de douăzeci și patru de ani. Douăzeci și patru, repetă el printre dinți, frecându-și fața cu mâna. Am întâlnit-o cu vreo trei luni în urmă. Este cu doisprezece ani mai tânără decât mine, inteligentă, inocentă, increzătoare. Ar fi trebuit să-i întorc spatele. În schimb, m-am îndrăgostit de ea. După ce îi aruncă o privire furioasă lui Quinn, bâjbâi după o țigară. Mi-am petrecut ultimele trei luni gândindu-mă dacă mă potrivesc cu o casă cu gârduleț alb. Această femeie tânără și frumoasă se va mărita cu mine, și mi-am petrecut sfârșitul de săptămână încercând să îi conving pe părinții ei conservatori și foarte îngrijorați că nu sunt un crai de Hollywood pus pe distracție cu fiica lor. Aș fi preferat să am de-a face cu un pluton de execuție. Pufăi din țigară, fără să inhaleze. Ascultă, Quinn, dacă nu am fost prin preajma lui Chantel pe cât avea ea nevoie a fost din cauză că mi-am pierdut capul după o învățătoare. Uită-te la ea! Matt deschise portofelul și îi arătă o fotografie. Arată de parcă ar fi încă la școală. De săptămâni întregi trăiesc în tensiune.

Quinn îl crezu. Cu un amestec de ușurare și frustrare, Quinn închise portofelul. Ar fi putut fi o minciună, dar un bărbat îndrăgostit îl putea recunoaște pe altul.

– Ce naiba vede la tine?

Matt izbucni într-un râs nesigur.

– Crede că sunt minunat. Știe despre jocurile de noroc, despre tot, și tot crede că sunt grozav. Vreau să mă căsătoresc cu ea înainte să descopere contrariul.

– Baftă!

– Da.

Matt puse deoparte portofelul. Furia îi dispăruse, la fel ca jena și emoțiile. Dar vina rămase.

- Dacă am lămurit lucrurile astea, aş vrea să mă pui la curent cu ce se mai întâmplă cu Chantel. Personajul acesta i-a trimis flori în New York?

- Exact.

- Arăta ca mine?

- Nu ştiu cum arăta.

- Dar ai spus...

- Am minţit.

- Întotdeauna ai fost un nemernic, zise Matt fără înverşunare. Ea cum se descurcă?

- Face eforturi. Va fi mai bine când va afla că ai scăpat.

- Lasă-mă să vin cu tine! Îşi frecă ceafa. I-aş fi spus mai demult despre Marion, dar m-am simţit... cred că m-am simţit ca un idiot. Aici zace Matt Burns, agentul vedetelor, lăsat inconştient de o femeie care toată ziua ajută copiii să-şi lege şireturile.

Cu părul ud şi lăsat liber, Chantel intră în căsuţa de lângă piscină după ce înotă puţin. Apa şi efortul o ajutaseră să îşi limpezească mintea. Acum, tot ce dorea era să îşi aline trupul. Apăsând întrerupătorul căzii de jacuzzi, făcu bulele să ţâşnească. Un oftat de mulţumire se revărsă din pieptul ei când se coborî în apa fierbinte, involburată.

Quinn avea să revină în curând şi, într-un fel sau altul, aveau să se împace. Trebuia să se concentreze asupra acestui fapt şi nu asupra circumstanţelor care îi aduseseră împreună. Nu asupra circumstanţelor care îl îndepărtaseră în seara aceasta.

Razele soarelui care apunea intrară prin ferestrele înalte. Cerul de deasupra era albastru. Chantel lăsa jeturile de apă să înfrângă oboseala muşchilor ei şi să calmeze tensiunea care îi persista în picioare.

Era pe cale să aibă tot ce își dorise vreodată. Nu trebuia decât să îi spună „da” lui Quinn. El o iubea. Chantel închise ochii gândindu-se la asta. O iubea pentru ceea ce era, nu pentru ceea ce părea să fie. Nimeni în afară de familia ei nu o acceptase vreodată în totalitate, cu defectele, neliniștile și greșelile ei. Quinn o acceptase. O femeie putea trăi o viață întreagă fără să găsească un bărbat care să iubească ce era înlăuntrul ei.

Ceea ce o reținea din a lua ceea ce avea nevoie era teama că poate nu putea fi în stare să îi dea lui totul – nu o familie proprie.

Ea își dorea copii. Copiii lui. Dacă, în cele din urmă, avea să îl dezamăgească din punctul acesta de vedere? Dacă și el avea să plătească pentru greșelile din trecutul ei? Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, ar fi fost atât de ușor să îi spună „da”.

Își dorea ca el să revină, să fie cu ea în clipa aceasta. Dacă el ar fi putut pur și simplu să o țină în brațe acum, ar fi știut, cumva, răspunsul corect pe care să îl dea. Chantel închise ochii și se lăsă să alunece puțin mai adânc. Când el urma să vină înapoi, ea avea să știe, și, orice intenționa să facă, avea să fie bine pentru amândoi.

Auzi un zgomot, unul ușor, în spatele căsuței de lângă piscină. Ridicându-se în capul oaselor, Chantel își dădu la o parte părul de pe față.

– Quinn? Nu spune nimic acum. Închise din nou ochii. Doar vino înapoi.

Apoi auzi muzica, și inima îi țâșni în gât.

Era discretă și minunată, cu sunete pe care numai cutiile muzicale le atingeau. Cerul era aproape întunecat când acorduri din *Sonata lunii* se rostogoliră peste sunele apei învolburate.

– Quinn.

Dar îi spuse numele știind că el nu se afla acolo. Mâna îi tremură când se întinse și opri jeturile de apă.

Cutia muzicală continuă să cânte. Punându-și podul palmelor în spate, Chantel se împinse și ieși din cadă.

- Am așteptat atât de mult asta!

La auzul șoaptei, aerul i se opri în gâtleej. Trebuia să respire. Dacă voia să ajungă la ușă, trebuia să respire. Iar ușa era atât de departe. Luminile se micșorară, și teama îi străbătu pielea.

- Ești atât de frumoasă! Atât de incredibil de frumoasă. Nimic din ceea ce mi-aș fi putut imagina ori aș fi putut crea nu ar fi putut avea această perfecțiune. În seara asta, vom fi, în sfârșit, împreună.

El stătea în umbrele de lângă ușa din spate. Chantel se forță să privească, dar tot nu reuși să vadă cine era.

- Afară sunt paznici. Își strânse pumnul, refuzând să își lase vocea să tremure. Aș putea să strig.

- A mai rămas doar paznicul de la poartă, iar acela este prea departe. Am fost nevoit să îi rănesc pe ceilalți. Uneori, trebuie să faci rău atunci când iubești.

Ea măsură din priviri distanța până la ușa principală.

- Cum ai intrat?

- Peste zidul de lângă terenurile de tenis. Nu ai folosit terenurile de tenis. Te-am urmărit.

- Alarma...

- M-am ocupat de alarmă. Am ceva cunoștințe. Reputația mea de persoană care cercetează totul cu atenție este binemeritată.

Brewster ieși din umbre ținând în mâini cutia muzicală.

- James. Aerul din casa de lângă piscină era sufocant, dar Chantel începu să tremure. De ce faci asta?

- Te iubesc. Ochii îi erau lucioși, iar ea nu văzu nici o urmă de emoție în ei atunci când el păși mai aproape. Când ai luat formă în mintea mea pentru întâia oară, am știut că trebuia să te am. Apoi ai fost acolo, în carne și oase. Reală. Am făcut asta pentru tine. Întinse cutia

muzicală, iar Chantel se dădu înapoi. Nu te teme de mine, Hailey.

– James, sunt Chantel. Chantel.

– Da, da, desigur. Îi zâmbi, apoi puse cutia pe măsuta aflată lângă cadă. Aceasta continuă să cânte, romantic și dulce. Chantel O’Hurley, cea cu chipul perfect. Visez la tine de luni în șir. Nu pot scrie. Soția mea crede că sufăr din cauza noii mele cărți. Dar nu există nici o carte. Nu va mai exista o altă carte. Chantel, nu ai vrut să păstrezi florile de la mine.

– Îmi pare rău.

„Quinn are să se întoarcă“, își spuse în sinea ei. Coșmarul avea să ia sfârșit. Se simțea expusă în costumul ei de baie, așa că întinse mâna după șal. Datorită abilităților actricești își păstră gesturile naturale, chiar dacă inima îi răcnea în cap.

– A fost de vină modul în care le-ai trimis, James. M-ai speriat.

– Nu am vrut asta niciodată. Hailey...

– Chantel, îl corectă ea, cu o notă de panică în glas. Eu sunt Chantel. James, cred că ar trebui să mergem în casă și să discutăm despre asta.

– Chantel? Păru nedumerit pentru o clipă. Nu, nu, vreau să fiu singur cu tine. Am așteptat noaptea aceasta prea mult timp. Noaptea perfectă, când luna este plină. Cântecele. Privi către cutia muzicală. A fost făcut pentru tine.

– De ce nu mi-ai spus, pur și simplu?

– M-ai fi respins. Respins, repetă el pe un ton strident. Crezi că sunt prost? Te-am văzut cu tinerii aceia, numai mușchi și fețe fine. Dar nici unul dintre ei nu te iubește ca mine. M-ai înnebunit cu așteptarea. Erai obsedată de Brad. Întotdeauna a fost Brad.

– Nu există nici un Brad! strigă ea. Este un personaj. Nu există nici o Hailey. Tu i-ai inventat. Nu sunt reali.

- Tu ești reală. Te-am văzut cu el. Am urmărit felul în care te uiți la el, îl lași să te atingă, când ar trebui să fiu eu acela. Dar am fost răbdător. Noaptea aceasta. Porni către ea. Am așteptat noaptea aceasta.

Chantel goni către ușa principală, știind că, dacă reușea să îl întreacă, avea o șansă. Apucând clanța, trase, dar ușa nu se mișcă.

- Am încuiat-o pe dinafară, îi spuse liniștit Brewster. Știam că vei încerca să fugi. Știam că îmi vei arunca iubirea în față.

Chantel se răsuci, lipindu-se cu spatele de ușă.

- Nu mă iubești. Ești confuz. Eu sunt o actriță, nu sunt Hailey a ta.

El tresări ca și cum ar fi suferit și își apăsă ochii cu degetele.

- Niște dureri de cap atât de mari, murmură el. Nu, nu o face, o avertiză el când ea încercă să ajungă la ușa din spate. Îi blocă drumul, apoi intră din nou în umbre, de unde luă ceva. Știu ce trebuie să fac, și nu mai este cale de scăpare pentru nici unul din noi acum, Hailey.

- Eu nu sunt...

- Este prea târziu, zise el. Prea târziu. Bănuiesc că am știut întotdeauna. Urăsc ce mi-ai făcut. Își apăsă tâmpilele cu degetele, în timp ce lacrimile i se adunară în ochi. Dar, Dumnezeu îmi este martor, nu pot lăsa un alt bărbat să te aibă. Ești a mea. Din prima clipă, ai fost a mea. Dacă ai putea înțelege asta!

- James. Îi era teamă să îl atingă, dar făcu un pas mic mai aproape de el. Te rog, vino în casă cu mine! Îmi... îmi este frig, zise ea iute. Sunt udă, trebuie să mă schimb. Apoi ne putem așeza să stăm de vorbă.

El o privi, dar văzu doar ce voia să vadă.

- Nu mă poți minți. Eu te-am creat. Vei încerca să pleci. Vrei să îi vezi închizându-mă. Medicul meu vrea

să mă închidă, dar eu știu ce trebuie să fac. Pentru noi, amândoi. Totul ia sfârșit aici, Hailey.

Ridică iute canistra, iar ea simți mirosul de benzină.

- Vai, Dumnezeu, nu!

- Trebuia să mori în incendiu mai demult, dar atunci nu am putut-o face. Acum, trebuie.

Răsturnă canistra în momentul în care ea se aruncă asupra lui. Aceasta lovi podeaua cu zgomot, apoi alunecă, benzina inundând podeaua. Ea se luptă să treacă pe lângă el. Chantel îl auzi plângând când o împinse la podea, și capul ei lovi masa. Dintr-odată, în fața ochilor ei apărură stele căzătoare.

- Chantel va vrea să deschidă o sticlă de șampanie.

- Cred că ne-ar prinde bine tuturor, comentă Matt când intrară în casă. Quinn, aş aprecia dacă m-ai lăsa să îi spun eu.

- Ai tot dreptul. Se uită în jur, prin holul rece, liniștit. Aveai dreptul să îmi tragi un pumn mai devreme.

- Ești mai mare decât mine, zise cu nonșalanță Matt.

- Am exagerat, Matt. Nu sunt obișnuit cu asta. Se gândi la Chantel așteptându-l sus și la ce ar fi făcut el, la ce avea să continue să facă pentru a o proteja. Treaba este că am sărit pe tine cu ambele picioare pentru că era primul indiciu solid pe care îl aveam în toată încurcătura asta.

- Din câte mi-ai spus, se pare că tot ce ți-a zis florarul se potrivea în cazul meu.

- Ce se potrivește în cazul tău se potrivește și în cazul altcuiva. Îmi scapă ceva, murmură Quinn. Îmi scapă pentru că sunt prea apropiat. Știi care este prima regulă a forțelor de ordine, particulare ori din serviciul public? Nu te implica.

- Înțeleg că e puțin cam târziu pentru asta.

- Mult prea târziu. A crezut în tine, adăugă el. Cred că ar trebui să știi asta. Chiar și după ce i-am explicat totul, te-a sprijinit.

Emoționat, Matt se jucă cu gulerul jachetei sale.

- Este o femeie foarte specială.

- Este cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată - și pe dinăuntru, și pe dinafară. Integritate. Când te uiți la ea, nu îi vezi integritatea, curajul sau loialitatea. Mi-a luat o vreme până să ajung dincolo de suprafață și să văd tot ce este dedesubt - cine este ea. Își mișcă umerii neliniștit, nemulțumit. Poate că, dacă aș fi avut puțin mai multă încredere în oamenii la care ea ține, nu aș fi alergat după cai verzi pe pereți.

Matt urmări privirea pe care Quinn o aruncă către etaj. Dacă Quinn exagerase, se gândi el, atunci el însuși fusese prea delăsător. În ultimele câteva săptămâni, fusese prea preocupat de propria lume pentru a-i acorda uneia dintre cele mai apropiate prietene timpul și atenția de care aceasta avusese nevoie. Întoarse sticla din mână lui. Avea de gând să înceapă să își ia revanșa acum.

- Ascultă, mai devreme, eram destul de furios, dar cred că ești la fel de nebun după Chantel cum sunt eu după Marion. Probabil și eu aș fi făcut același lucru.

- Poate.

Quinn aruncă din nou o privire către scară. Nu voia șampanie. Voia doar să fie singur cu Chantel, dar ea avea nevoie să îl vadă pe Matt, avea nevoie să stea de vorbă cu el. Avea să fie ușurată, și totuși el se întrebă dacă și ea urma să simtă aceeași frustrare pe care o simțea el. Ajunseseră atât de departe, și totuși nicăieri.

- Urăsc prin ce trece.

- Și eu. Matt puse o mână pe umărul lui. Ultimele două luni m-au învățat că dragostea poate înnebuni pe oricine. Bănuiesc că este așa cum a spus Brewster în interviul acela.

- Ce interviu?

- A apărut în ziarul din seara asta. Au făcut un articol despre *Strangers*, axându-se pe Hailey. După felul în care a descris-o, la naiba, ai fi crezut că este reală. Dar a spus ceva care a sunat adevărat - că, atunci când un bărbat iubește cu adevărat o femeie, o vede așa cum nimeni nu o mai vede și că, indiferent de realizările și eșecurile lui, ea rămâne în centrul vieții lui, o stăpânește prin simpla ei existență. Bănuiesc că m-am simțit emoționat când l-am citit, zise Matt cu o urmă de stânjeneală. Dar m-am gândit că știam la ce se referea. Ba chiar a încurcat odată numele lui Chantel cu al lui Hailey.

- Poftim?

- Îți dai seama că reporterul a profitat de treaba asta. A subliniat faptul că jocul actoricesc al lui Chantel trebuie să fie demn de un premiu Emmy dacă îl face pe scriitor să confunde actrița cu personajul.

- Fir-ar! Quinn lovi cu pumnul în stâlp și o luă la goană pe scări. Practic, a recunoscut în după-amiaza asta. Aproape că mi-a pus totul în poală.

- Ce vrei să...

Dar Quinn plecase deja. Matt ridică pur și simplu din umeri și se întrebă dacă avea timp să o sune pe Marion.

- Sună la pompieri, strigă Quinn, sărind câte trei trepte deodată. Casa de lângă piscină arde.

- A luat foc?

- Ea este înăuntru. Quinn se afla la ușă înainte ca Matt să apuce să ridice receptorul. O ține acolo.

Chantel scutură din cap, încercând să își limpezească mintea. Camera se învărtea, iar ea se chinuia să se ridice în mâini și pe genunchi. Mai întâi, simți fumul gros și înecăcios, așa cum fusese în după-amiaza aceea în timpul filmărilor. Dar de data aceasta nu erau efecte speciale,

își aminti ea. Auzi trosnetul flăcărilor și privi într-acolo, doar ca să vadă podeaua cuprinsă de flăcări.

El bloca în continuare ușa din spate, stând acolo ca și cum ar fi fost hipnotizat de foc, care se întindea rapid. Nu încerca să plece. Avea să moară aici. Voia să moară aici. Și avea să o ia și pe ea cu el.

Chantel se ridică, înecându-se cu fum în timp ce privea disperată în jur. Capul îi zvâcnea și i se învârtea, dar nu își putea permite luxul de a leșina. Ferestrele erau prea sus. Nu avea să reușească niciodată să iasă pe acolo. Ușa din față era blocată. Exista o singură ieșire. Trebuia să treacă de el înainte ca focul să o închidă și pe aceea.

Respirația ei se transformă într-o criză de tuse, dar el nu o auzi. Flăcările îi captau atenția, mâncând lacom peretele opus. Căldura creștea, lucru vizibil în valurile care străluceau între ea și ușă. Mișcându-se iute, Chantel apucă un prosop și îl cufundă în cadă. Apoi, lipindu-și-l de față, căută o armă.

Cutia muzicală se afla pe masă, cântând, deși melodia era înăbușită de sunetul flăcărilor. O luă și, cu picioarele care amenințau să cedeze, păși în spatele lui Brewster.

Acesta plângea. Îl auzi acum, când ridică cutia grea de lemn deasupra capului. Lacrimile curgeau pe propriul ei chip, încetșându-i vederea. Semăna atât de mult cu scena pe care o studiasse, o repetase, încercase să o înțeleagă.

„Hailey“, se gândi ea în timp ce fumul îi întuneca creierul. Era cabana, casa ei de vacanță din Noua Anglie. Ea era Hailey și adusese tragedia asupra ei înseși și asupra celor care o iubiseră. Greșeli din trecut, iubiri din trecut, vieți din trecut. Dacă nu și-ar fi dăruit dragostea și inocența lui Brad... Lui Dustin?

Ochii i se împăienjeniră, dar se chinui să-și limpezească privirea. Nu exista Brad. Doar Quinn. Quinn era

real, iar ea era Chantel. O O'Hurley. Cei din familia O'Hurley erau supraviețuitori.

Plângând, zdrobi cutia de capul lui Brewster.

Când acesta se prăbuși la picioarele ei, tot ce putu face ea fu să se lase la podea, gâfâind, luptându-se să găsească aer într-o cameră mistuită de fum și de flăcări.

Îl omorâse? Privi către ușă, înconjurată acum de flăcări. Singura ei cale de ieșire. Supraviețuire. Făcu un pas în față, se opri, apoi se aplecă asupra lui Brewster.

El o iubise. Nebun ori sănătos la cap, orice făcuse avusese legătură cu ea. Cumva, mai târziu, avea să rezolve problema, dar nu se putea salva pe ea fără să încerce să îl salveze pe el.

Își smulse prosopul și acoperi cu el fața lui. Tavanul scârțâi amenințător, dar ea nu îndrăzni să se uite. Nu gândea. Totul era concentrat asupra supraviețuirii. Încolăcindu-și mâinile pe trunchiul lui, Chantel începu să îl târască înspre ușă și mai aproape de flăcări.

Pierdea. Nu exista aer care să îi umple plămânii în timp ce trăgea greutatea ca de plumb a trupului lipsit de cunoștință al lui Brewster. Focul câștiga, apropiindu-se cu pași mici. Simți suflul ca de furnal al căldurii pe pielea ei și își dori cu disperare să își fi făcut timp să ude niște prosoape.

Aflată la câțiva centimetri de ușă, se împiedică și căzu, amețită de lipsa oxigenului. „Un pic mai departe“, își impuse ea, târându-se pe podea – și pe Brewster după ea. „Ah, Doamne, încă un pic.“

Privi, prea uluită ca să fie speriată, cum o bârnă căzu, cuprinsă de flăcări, în cadă.

– Chantel!

Auzi strigătul slab, în timp ce se lupta să rămână conștientă. Cumva, reuși să mai câștige cinci centimetri.

Quinn dărmă cu piciorul ușa din față și nu văzu decât un zid de flăcări. Strigă din nou după ea, dar

nu auzi decât trosnetul focului. Acoperișul luase foc. Fugi către ușă, dar căldura îl făcu să dea înapoi. Atunci o văzu – ori i se păru că o vede – ghemuită lângă peretele din partea opusă, cu flăcările despărțindu-i.

Tușind din cauza fumului pe care îl înghițise, alergă în spatele clădirii, rugându-se pentru întâia oară în viața sa de adult.

Ea aproape că reușise să iasă. Acesta fu primul gând când o văzu, căzută peste Brewster, aproape de ușă. Când din tavan se desprinsese un lemn în flăcări, el își aruncă trupul peste al ei. Simți lovitura și arsura de pe mână înainte de a o târi afară, pe iarbă.

– Pentru numele lui Dumnezeu..., începu Matt, alergând înspre ei.

– Brewster este înăuntru, reuși să spună Quinn. Ai grijă de ea!

Quinn se luptă din nou cu valul de căldură, care aproape că distrusese ceea ce fusese ușa din spate. Târându-se pe burtă, se apropie încet, până când reuși să apuce încheietura mâinii lui Brewster. Dacă exista puls, el nu îl simți, dar îl trase totuși. În timp ce acoperișul se prăbuși în interior, îl lăsă pe Brewster întins pe iarbă și se rostogoli pe spate ca să tragă aer în piept.

– Chantel.

Tușind încă, se târi până la ea. Chipul ei era mânjit de funingine. Auzi sirenele când ea deschise ochii și îl privi.

– Quinn. El...

– L-am scos. Nu încerca să vorbești deocamdată.

Ea începu să tremure, deși căldura se simțea intens. Quinn își scoase cămașa și o acoperi pe Chantel.

– Este în șoc, spuse el scurt. A inhalat fum. Are nevoie să fie dusă la spital.

- Le-am cerut să trimită o ambulanță. Matt își dezbrăcă jerseul și îl puse peste cămașa lui Quinn. Va fi bine. Este puternică.

- Da. Quinn îi legănă capul în poala lui. Da.

- A crezut că sunt Hailey.

Îi caută mâna în timp ce oscilă între leșin și conștiență.

- Știu. Șșttt.

Îi luă mâna și i-o strânse. Durerea provocată de arsuri era reală. Ea era reală. Iar ei erau vii.

- Eu... pentru scurt timp, și eu am crezut asta. Quinn, spune-mi cine sunt.

- Chantel O'Hurley. Singura femeie pe care am iubit-o.

- Mulțumesc, șopti ea și adormi.

Până când îi fu permis să o vadă, Quinn petrecuse douăzeci și patru de ore fără somn. Refuzase să plece din spital să se schimbe, așa că hainele îi erau murdare și duhneau a fum. Toată noaptea se plimbaser pe holuri și le înnebuniseră pe infirmiere.

Fusese tratată împotriva șocului și a inhalării de fum. Medicii îl asiguraseră că ea nu avea nevoie decât de odihnă. Intenționa să o vadă și să îi vorbească el însuși înainte să plece undeva. Iar, când avea să plece, ea urma să meargă cu el.

În zorii zilei următoare, Chantel se trezi dintr-un somn indus de medicamente. Când medicul ieși din salonul ei, clătina din cap. Se uită la Quinn, observându-i mâna bandajată și hainele arse.

- O puteți vedea acum. Îi voi face externarea, dar, dacă aveți vreo influență asupra ei, ar trebui să o convingeți să mai stea încă o zi, pentru a fi ținută sub observație.

- Pot avea grijă de ea acasă.

Medicul aruncă o privire neîncrezătoare în direcția ușii.

– Poate că puteți. Domnule Doran?

Quinn se opri cu mâna pe clanță.

– Da?

– Este o femeie foarte încăpățânată.

– Știu.

Pentru prima oară, după ore întregi, Quinn zâmbi. Deschise ușa și o văzu pe Chantel șezând în capul oaselor pe pat, încruntându-se într-o oglindă.

– Arăt oribil.

– Frumusețea este numai de suprafață, zise el când ea coborî oglinda ca să se uite la el.

– Este un lucru bun, pentru că tu arăți mai rău decât mine. Ah, Quinn... Își desfăcu larg brațele. Chiar ești aici, șopti ea, folosindu-și toată puterea ca să îl strângă în brațe. Acum, totul este bine, nu-i așa? Totul va fi bine.

– S-a terminat. Ar fi trebuit să am mai bine grijă de tine.

– Îți voi da mai puțini bani.

– La naiba, Chantel, nu este o glumă!

– Mi-ai salvat viața, îi spuse ea, retrăgându-se.

– Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

– Nu. Își puse vârfurile degetelor pe buzele lui. Nu mai vreau să mă gândesc la „dacă“, Quinn. Sunt în siguranță – și la fel și tu. Asta este tot ce contează acum. Și... și James...

– Va trăi, spuse Quinn, răspunzând întrebării ei nerostite. Se ridică și începu să umble prin cameră. Va fi închis, Chantel. Voi face tot ce ține de mine ca asta să se întâmple.

– Quinn, era atât de patetic, atât de confuz. A creat ceva care l-a copleșit.

– Te-ar fi ucis.

- Ar fi ucis-o pe Hailey, îl corectă ea. Nu pot decât să îl compătimesc.

- Uită-l, îi spuse Quinn, știind că el era nevoit să o facă dacă nu voia să fie mâncat de viu de amărăciune. Vine familia ta.

- Aici? Toată lumea?

- Surorile tale și părinții. Nimeni nu știe cum să dea de Trace.

- Quinn, nu vreau să întrerup luna de miere a lui Maddy. Și toți ceilalți...

- Vor să se asigure că ești bine. Doar pentru asta sunt familiile, nu-i așa?

- Da. Își împreună mâinile. Așa este. Quinn, meriți o familie - propria familie.

Se întoarse cu fața către ea, pregătit să se lupte pentru ceea ce dorea.

- Știu ce vreau, Chantel.

- Da, cred că da. Luase decizia atunci când deschisese ochii, pe iarbă, și îi văzuse chipul. Quinn, înainte ca toate acestea să se întâmple noaptea trecută, te-am așteptat. Știam că, atunci când aveai să te întorci și să mă iei în brațe, urma să fac alegerea corectă pentru amândoi. Aruncă o privire prin cameră, apoi în oglindă. Strâmbându-se, o puse cu fața în jos pe masa de lângă ea. Nu este chiar așa cum mă așteptam să decurgă lucrurile, dar ar fi de mare ajutor dacă ai veni aici și m-ai lua în brațe.

El se așează pe pat lângă ea și o luă în brațe.

- Ascultă, trebuie să îți spun asta. Când am ajuns aseară și casa de la piscină ardea, am știut că erai înăuntru, pentru că inima mi se oprise. Dacă te-aș fi pierdut, nu ar mai fi pornit niciodată.

- Quinn. Își înalță capul, căutând buzele lui. Găsindu-le, găsi toate răspunsurile de care avea nevoie. Aș dori o logodnă scurtă, zise ea, zâmbind. Foarte, foarte scurtă.

SERIA „FAMILIA O'HURLEY“

Frumoasa și talentata Chantel O'Hurley are tot ce își poate dori o actriță ca ea: este bogată, se bucură de faimă și de apreciere și este înconjurată de fani care o adoră – piintre aceștia numărându-se însă și unul a căruia adorație s-a transformat în obsesie. O obsesie care începe să o neliniștească pe Chantel în momentul în care admiratorul ei secret recurge la scrisori obscene și la amenințări.

Deși obișnuită să se descurce în viață de una singură și prea încăpățânată pentru a cere ajutorul cuiva, Chantel simte că este pe punctul de a ceda nervos, așa că apelează la un detectiv particular, Quinn Doran, recomandat de agentul ei, care îi este bun prieten. Quinn acceptă fără tragere de inimă – cu multe condiții și la un tarif scandalos de mare – sarcina de a o proteja pe aparent glaciala actriță și de a descoperi cine este autorul scrisorilor și al telefoanelor anonime pe care aceasta le primește tot mai des.

Cei doi constată însă că atracția dintre ei reușește să dărâme zidurile ridicate cu grijă de fiecare dintre ei în jurul propriei inimi și ajung să se descopere reciproc dincolo de aparențe.

Alături de Quinn, Chantel are curajul de a înfrunta orice amenințări și orice temeri ce se ascund în ea. Dar va avea, oare, și curajul de a iubi și, mai ales, de a se lăsa iubită?

„Când vine vorba de romane de dragoste,
nimeni nu e mai bun decât Nora Roberts.“

Booklist

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4833-4

9 786063 348334

Lira

eBook
disponibil